ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 199
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ο Χρόνος είναι ο πατέρας της αλήθειας, μητέρα της είναι ο νους μας.

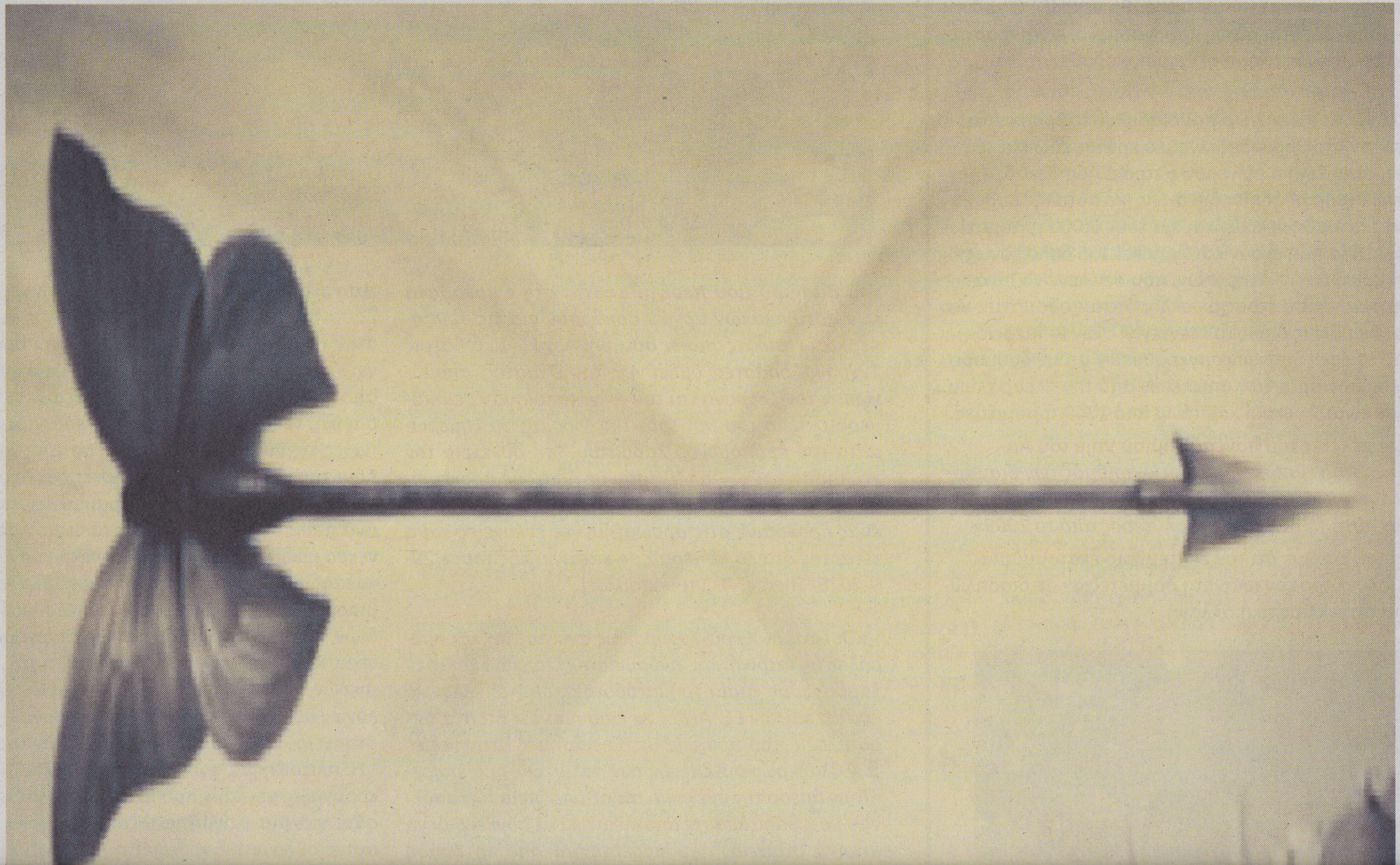
GIORDANO BRUNO (1548-1600)

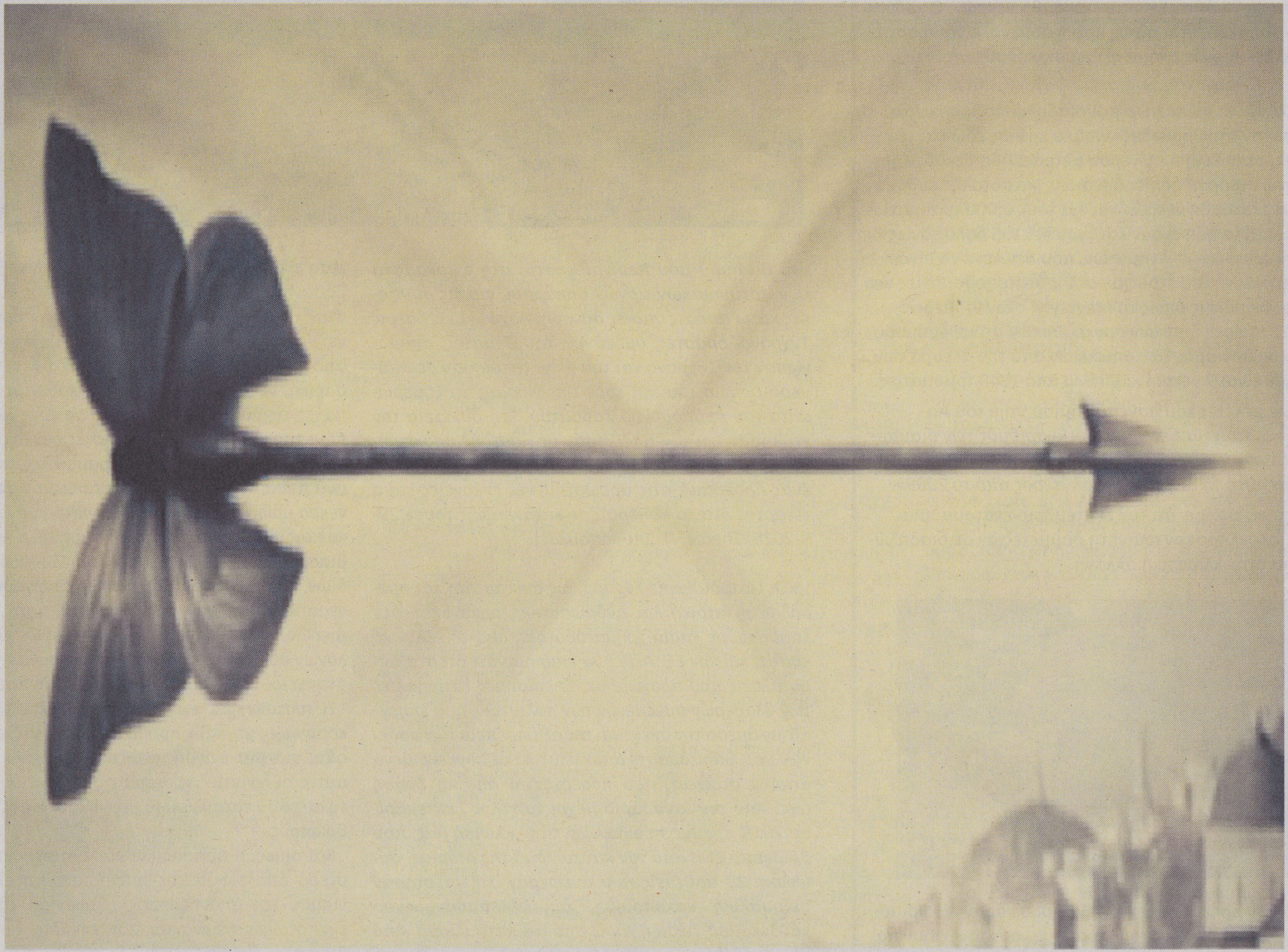

1,5 ΕΥΡΩ

Ο Χρόνος είναι ο πατέρας της αλήθειας, μητέρα της είναι ο νους μας.

GIORDANO BRUNO (1548-1600)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Εδώ και μερικούς μήνες αιματηρές εξεγέρσεις έχουν ξεσπάσει σε διαφορετικά σημεία στον πλανήτη, τα οδοφράγματα μοιάζουν να διασχίζουν τις διαφορετικές ηπείρους, από το Χιράκ στην Αλγερία και το Σουδάν, από εκεί στην Χιλή, την Κολομβία και το Παρίσι, στο Χονγκ Κονγκ, στο Ισημερινό, στην Καταλωνία και από εκεί στο Ιράν και στο Ιράκ, αλλά και στο Λίβανο και την Ταϊτή που βράζει.

Και όσο και αν η αφορμή σε ορισμένες περιπτώσεις μοιάζει ασύμμετρη, μικρή και επουσιώδης, άλλο τόσο η λάβα της σύγκρουσης μοιάζει ασυγκράτητη και με ανεκτίμητες ακόμη συνέπειες για τους κυρίαρχους. Τίποτα δεν μοιάζει ίδιο με το παρελθόν και όλα δείχνουν ότι τίποτα δεν ξεχάστηκε. Η συμμετοχή δεν είναι απλά αξιοπρόσεκτη αλλά κυριολεκτικά συγκλονιστική: Πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στο Σαντιάγο της Χιλής (25/10), στη Βαγδάτη του Ιράκ (30/10), στη Βηρυτό του Λιβάνου (20/10) ενώ 2 εκατομμύρια είχαν διαδηλώσει στο Χονγκ Κονγκ στις 16/6! Μισό εκατομμύριο στην Βαρκελώνη (18/10), εκατοντάδες χιλιάδες στο Εκουαδόρ, την Ινδονησία, την Αϊτή και αλλού με την αριστερά όπως συνήθως να μην ελέγχει διόλου τις κινητοποιήσεις.

Πολλές φορές οι ίδιες μάσκες θα καλύψουν τα πρόσωπα των εξεγερμένων που έχουν ξεσηκωθεί στην Χιλή και εκείνων που μάχονται στα οδοφράγματα που στήνονται στο Παρίσι ή στο Ιράν, όπου έχουμε εκατόμβη νεκρών. Ο χρόνος μοιάζει να συμπτύσσεται δίχως προηγούμενο, είναι η αρχή, η μέση ή το τέλος ενός ακόμα εξεγερσιακού πλανητικού «γύρου»;

Στο Χόνγκ Κόνγκ οι ανυποχώρητοι διαδηλωτές βρίσκονται απέναντι πλέον στο θηριώδες κινεζικό κράτος εδώ και τέσσερις μήνες, στην Χιλή η εξέγερση μετράει ήδη δεκάδες νεκρούς, ενώ στο Ιράκ ήδη οι δυνάμεις καταστολής ευθύνονται για μια εκατόμβη νεκρών και για τους 6.000 τραυματίες, στην Κολομβία ήδη έχουν καταγραφεί 155 δολοφονίες ηγετών των κοινωνικών κινημάτων, που δεν λένε να σιγάσουν από την αρχή του έτους με σκληρότατες οδομαχίες να διεξάγονται σε πόλεις όπως το Μεντεγίν, στον Ισημερινό μετά από 12 ημέρες διαρκών συγκρούσεων στους δρόμους του Κίτο ο απολογισμός των απωλειών από την πλευρά των εξεγερμένων είναι 7 νεκροί και πάνω από 1340 τραυματίες

ΤΟ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ, ΟΙ ΒΙΑΣΜΟΙ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΧΩΣ ΠΑΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ...

«Σωματικός και ψυχολογικός βιασμός με... smart phone. Μετά τον πρώτο βιασμό και την βιντεοσκόπησή του ακολούθησε φρικιαστικό... bullying, στο 16χρονο ασυνόδευτο παιδί από το Πακιστάν, προκειμένου να ακολουθήσουν οι επόμενοι από τους υπόλοιπους δράστες. ***Οι λεπτομέρειες του ομαδικού βιασμού που περιγράφονται στη δικογραφία των αστυνομικών αρχών σοκάρουν για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη.*** *Αρχικά, οι τέσσερις 17χρονοι δράστες, ομοεθνείς του θύματος, απομόνωσαν τον 16χρονο και τον ακινητοποίησαν σε από-*

διερεύνησης των αναφορών σεξουαλικής βίας, καθώς και η προστασία των θυμάτων ανήκει στις αρμόδιες διωκτικές αρχές και συγκεκριμένα στην αστυνομία και τον εισαγγελέα [...] Οι ομάδες μας βλέπουν σχεδόν σε καθημερινή βάση περιστατικά σεξουαλικής βίας και επιθέσεων, απόπειρες αυτοκτονίας, αυτοτραυματισμούς και σοβαρές επιπτώσεις στην ψυχική υγεία παιδιών, εφήβων και ενηλίκων» (17-10-2018).

«Οι βιασμοί των μικρών παιδιών γίνονταν μια φορά το εξάμηνο», 21-11-2019 **Θοδωρής Δρίτσας,** πρώην υπουργός Ναυτιλίας της εθνοσωτηρίου κυβερνήσεως της ριζοσπαστικής αριστεράς.

Σύμφωνα με τον *Guardian* (13-9-2018), *«Η Μόρια μπορεί να είναι ο χειρότερος προσφυγικός καταυλισμός του κόσμου»*.

Χιλιάδες απροστάτευτες γυναίκες, ασυνόδευτα παιδιά εκ των οποίων ένας απροσδιόριστος αριθμός έχει καταχωρηθεί «λανθασμένα» ως ενήλικες, επιζώντες βασανιστηρίων, αλλά και σεξουαλικής κακοποίησης στην χώρα καταγωγής τους, παιδική πορνεία, λεχώνες, οι οποίες στέλνονται πίσω στις σκηνές ύστερα από τρεις ή τέσσερις ημέρες μετά την γέννα με και-

και όσο και αν η αφορμή σε ορισμένες περιπτώσεις μοιάζει ασύμμετρη, μικρή και επουσιώδης, άλλο τόσο η λάβα της σύγκρουσης μοιάζει ασυγκράτητη και με ανεκτίμητες ακόμη συνέπειες για τους κυρίαρχους. Τίποτα δεν μοιάζει ίδιο με το παρελθόν και όλα δείχνουν ότι τίποτα δεν ξεχάστηκε. Η συμμετοχή δεν είναι απλά αξιοπρόσεκτη αλλά κυριολεκτικά συγκλονιστική: Πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στο Σαντιάγο της Χιλής (25/10), στη Βαγδάτη του Ιράκ (30/10), στη Βηρυτό του Λιβάνου (20/10) ενώ 2 εκατομμύρια είχαν διαδηλώσει στο Χονγκ Κονγκ στις 16/6! Μισό εκατομμύριο στην Βαρκελώνη (18/10), εκατοντάδες χιλιάδες στο Εκουαδόρ, την Ινδονησία, την Αϊτή και αλλού με την αριστερά όπως συνήθως να μην ελέγχει διόλου τις κινητοποιήσεις.

Πολλές φορές οι ίδιες μάσκες θα καλύψουν τα πρόσωπα των εξεγερμένων που έχουν ξεσηκωθεί στην Χιλή και εκείνων που μάχονται στα οδοφράγματα που στήνονται στο Παρίσι ή στο Ιράν, όπου έχουμε εκατόμβη νεκρών. Ο χρόνος μοιάζει να συμπτύσσεται δίχως προηγούμενο, είναι η αρχή, η μέση ή το τέλος ενός ακόμα εξεγερσιακού πλανητικού «γύρου»;

Στο Χόνγκ Κόνγκ οι ανυποχώρητοι διαδηλωτές βρίσκονται απέναντι πλέον στο θηριώδες κινεζικό κράτος εδώ και τέσσερις μήνες, στην Χιλή η εξέγερση μετράει ήδη δεκάδες νεκρούς, ενώ στο Ιράκ ήδη οι δυνάμεις καταστολής ευθύνονται για μια εκατόμβη νεκρών και για τους 6.000 τραυματίες, στην Κολομβία ήδη έχουν καταγραφεί 155 δολοφονίες ηγετών των κοινωνικών κινημάτων, που δεν λένε να σιγάσουν από την αρχή του έτους με σκληρότατες οδομαχίες να διεξάγονται σε πόλεις όπως το Μεντεγίν, στον Ισημερινό μετά από 12 ημέρες διαρκών συγκρούσεων στους δρόμους του Κίτο ο απολογισμός των απωλειών από την πλευρά των εξεγερμένων είναι 7 νεκροί και πάνω από 1340 τραυματίες.

Σύμφωνα με μελέτες του πανεπιστημίου Vrije του Άμστερνταμ *«τα στοιχεία δείχνουν πως ο αριθμός των διαμαρτυριών αυξάνεται και φτάνει τα επίπεδα της δεκαετίας του '60 και είναι αυτή τη στιγμή ο μεγαλύτερος από το 2009»*.

Θα θυμίσουμε, επίσης, ότι τον Σεπτέμβριο εκατομμύρια μαθητές σ' ολόκληρο τον πλανήτη συμμετείχαν σε διαδηλώσεις ενάντια στην κλιματική αλλαγή.

ΚΑΙ Η ΔΙΧΩΣ ΠΑΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ...

«Σωματικός και ψυχολογικός βιασμός με... smart phone. Μετά τον πρώτο βιασμό και την βιντεοσκόπησή του ακολούθησε φρικιαστικό... bullying, στο 16χρονο ασυνόδευτο παιδί από το Πακιστάν, προκειμένου να ακολουθήσουν οι επόμενοι από τους υπόλοιπους δράστες. ***Οι λεπτομέρειες του ομαδικού βιασμού που περιγράφονται στη δικογραφία των αστυνομικών αρχών σοκάρουν για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη****. Αρχικά, οι τέσσερις 17χρονοι δράστες, ομοεθνείς του θύματος, απομόνωσαν τον 16χρονο και τον ακινητοποίησαν σε απόμερο σημείο του hot spot της Μόριας, τα ξημερώματα του περασμένου Σαββάτου. Στη συνέχεια τον χτύπησαν και τον απείλησαν με λοστούς προκειμένου να τον εξουδετερώσουν. Οι δύο τον κρατούσαν, ένας προέβαινε στις αρρωστημένες ενέργειες και ο τέταρτος ήταν ο «οπερατέρ» καταγραφής τους» 29-9-2016, Thetoc, Π. Σπυρόπουλος).*

«Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα, ως ανεξάρτητη και αμερόληπτη ιατρική και ανθρωπιστική οργάνωση, δεν λαμβάνουμε καμία χρηματοδότηση από το ελληνικό κράτος και την ΕΕ. Αξίζει να επισημανθεί ότι στις περιπτώσεις που προχωράμε σε επίσημες καταγγελίες των βλαβερών συνεπειών των πολιτικών, που επηρεάζουν άμεσα την υγεία και την αξιοπρέπεια των ασθενών μας, βασιζόμαστε αποκλειστικά σε συγκεκριμένα ιατρικά στοιχεία, που προέρχονται από τη δράση μας. ***Από τον Ιανουάριο μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου 2018, έχουμε περιθάλψει στην κλινική μας, που***

«Οι βιασμοί των μικρών παιδιών γίνονται μια φορά το εξάμηνο», 21-11-2019 **Θοδωρής Δρίτσας**, πρώην υπουργός Ναυτιλίας της εθνοσωτηρίου κυβερνήσεως της ριζοσπαστικής αριστεράς.

Σύμφωνα με τον *Guardian* (13-9-2018), *«Η Μόρια μπορεί να είναι ο χείροτερος προσφυγικός καταυλισμός του κόσμου»*.

Χιλιάδες απροστάτευτες γυναίκες, ασυνόδευτα παιδιά εκ των οποίων ένας απροσδιόριστος αριθμός έχει καταχωρηθεί «λανθασμένα» ως ενήλικες, επιζώντες βασανιστηρίων, αλλά και σεξουαλικής κακοποίησης στην χώρα καταγωγής τους, παιδική πορνεία, λεχώνες, οι οποίες στέλνονται πίσω στις σκηνές ύστερα από τρεις ή τέσσερις ημέρες μετά την γέννα με καισαρική, νέες γυναίκες που αναγκάζονται να φορούν πάνες τις νυκτερινές ώρες για να μην χρειασθεί να πάνε τουαλέτα, άγριες συμπλοκές συχνά μεταξύ ανηλίκων με νεκρούς και βαριά τραυματίες, που ξεσπούν ανά πάσα στιγμή, απόπειρες αυτοκτονίας ανηλίκων, νεκρά μωρά από αφυδάτωση, νεκρή μάνα και ανήλικο παιδί μετά από την πρόσφατη πυρκαγιά, ομαδικοί βιασμοί ανηλίκων, «εξαφανίσεις» ασυνόδευτων παιδιών, αποχετεύσεις που δεν λειτουργούν, βρώμικα νερά που καταλήγουν στις σκηνές ή στα στρώματα μικρών παιδιών, εκατοντάδες παιδιά που νοσούν λόγων άθλιων συνθηκών, που δεν συναντώνται ούτε στον χείροτερο καταυλισμό προσφύγων στην Αφρική.

Η πλειοψηφία των προσφύγων και μεταναστών κραυγάζει με κάθε τρόπο ότι δεν νιώθει ασφαλής ούτε για μια στιγμή, ενώ την ώρα που γράφονται αυτές οι λιγοστές γραμμές ο πληθυσμός αυτού του εφιαλτικού καταυλισμού έχει φθάσει τους 18.000 ανθρώπους.

των εξεγερμένων που έχουν ξεσηκωθεί στην Χιλή και εκείνων που μάχονται στα οδοφράγματα που στήνονται στο Παρίσι ή στο Ιράν, όπου έχουμε εκατόμβη νεκρών. Ο χρόνος μοιάζει να συμπτύσσεται δίχως προηγούμενο, είναι η αρχή, η μέση ή το τέλος ενός ακόμα εξεγερσιακού πλανητικού «γύρου»;

Στο Χόνγκ Κόνγκ οι ανυποχώρητοι διαδηλωτές βρίσκονται απέναντι πλέον στο θηριώδες κινεζικό κράτος εδώ και τέσσερις μήνες, στην Χιλή η εξέγερση μετράει ήδη δεκάδες νεκρούς, ενώ στο Ιράκ ήδη οι δυνάμεις καταστολής ευθύνονται για μια εκατόμβη νεκρών και για τους 6.000 τραυματίες, στην Κολομβία ήδη έχουν καταγραφεί 155 δολοφονίες ηγετών των κοινωνικών κινημάτων, που δεν λένε να σιγάσουν από την αρχή του έτους με σκληρότατες οδομαχίες να διεξάγονται σε πόλεις όπως το Μεντεγίν, στον Ισημερινό μετά από 12 ημέρες διαρκών συγκρούσεων στους δρόμους του Κίτο ο απολογισμός των απωλειών από την πλευρά των εξεγερμένων είναι 7 νεκροί και πάνω από 1340 τραυματίες.

Σύμφωνα με μελέτες του πανεπιστημίου Vrije του Άμστερνταμ *«τα στοιχεία δείχνουν πως ο αριθμός των διαμαρτυριών αυξάνεται και φτάνει τα επίπεδα της δεκαετίας του ’60 και είναι αυτή τη στιγμή ο μεγαλύτερος από το 2009»*.

Θα θυμίσουμε, επίσης, ότι τον Σεπτέμβριο εκατομμύρια μαθητές σ’ ολόκληρο τον πλανήτη συμμετείχαν σε διαδηλώσεις ενάντια στην κλιματική αλλαγή.

Και φυσικά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο και αν οι κυρίαρχοι γνωρίζουν ακόμη καλά τους τρόπους να εκτονώνουν παρόμοιες καταστάσεις η διάρκεια ορισμένων από τις παραπάνω εξεγέρσεις, αλλά και η «σύμπτωση» του ξεσπάσματος τους σε τόσο διαφορετικά σημεία του πλανήτη, αναδεικνύει και το μέγεθος της ανησυχίας τους.

Δεκέμβριος 2019

κού βιασμού που περιγράφονται στη δικογραφία των αστυνομικών αρχών σοκάρουν για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη. *Αρχικά, οι τέσσερις 17χρονοι δράστες, ομοεθνείς του θύματος, απομόνωσαν τον 16χρονο και τον ακινητοποίησαν σε απόμερο σημείο του hot spot της Μόριας, τα ξημερώματα του περασμένου Σαββάτου. Στη συνέχεια τον χτύπησαν και τον απείλησαν με λοστούς προκειμένου να τον εξουδετερώσουν. Οι δύο τον κρατούσαν, ένας προέβαινε στις αρρωστημένες ενέργειες και ο τέταρτος ήταν ο «οπερατέρ» καταγραφής τους» 29-9-2016, Thetos, Π. Σπυρόπουλος).*

«Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα, ως ανεξάρτητη και αμερόληπτη ιατρική και ανθρωπιστική οργάνωση, δεν λαμβάνουμε καμία χρηματοδότηση από το ελληνικό κράτος και την ΕΕ. Αξίζει να επισημανθεί ότι στις περιπτώσεις που προχωράμε σε επίσημες καταγγελίες των βλαβερών συνεπειών των πολιτικών, που επηρεάζουν άμεσα την υγεία και την αξιοπρέπεια των ασθενών μας, βασιζόμαστε αποκλειστικά σε συγκεκριμένα ιατρικά στοιχεία, που προέρχονται από τη δράση μας. ***Από τον Ιανουάριο μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου 2018, έχουμε περιθάλψει στην κλινική μας, που βρίσκεται έξω από τον καταυλισμό της Μόριας, συνολικά 23 ασθενείς που ανέφεραν ότι υπέστησαν σεξουαλική κακοποίηση, συμπεριλαμβανομένου και βιασμού, μέσα ή γύρω από τον καταυλισμό. Από τους ασθενείς αυτούς, 14 ήταν ενήλικες και 9 ανήλικοι, εκ των οποίων κάποιοι ηλικίας μόλις 5 ετών*** *[...] Για όλα τα περιστατικά παιδικής κακοποίησης που είδαν οι ομάδες μας, έχει ενημερωθεί η αστυνομία. Η ευθύνη διενέργειας ιατροδικαστικής εξέτασης και* καταχωρηθεί «λανθασμένα» ως ενήλικες, επιζώντες βασανιστηρίων, αλλά και σεξουαλικής κακοποίησης στην χώρα καταγωγής τους, παιδική πορνεία, λεχώνες, οι οποίες στέλνονται πίσω στις σκηνές ύστερα από τρεις ή τέσσερις ημέρες μετά την γέννα με καισαρική, νέες γυναίκες που αναγκάζονται να φορούν πάνες τις νυκτερινές ώρες για να μην χρειασθεί να πάνε τουαλέτα, άγριες συμπλοκές συχνά μεταξύ ανηλίκων με νεκρούς και βαριά τραυματίες, που ξεσπούν ανά πάσα στιγμή, απόπειρες αυτοκτονίας ανηλίκων, νεκρά μωρά από αφυδάτωση, νεκρή μάνα και ανήλικο παιδί μετά από την πρόσφατη πυρκαγιά, ομαδικοί βιασμοί ανηλίκων, «εξαφανίσεις» ασυνόδευτων παιδιών, αποχετεύσεις που δεν λειτουργούν, βρώμικα νερά που καταλήγουν στις σκηνές ή στα στρώματα μικρών παιδιών, εκατοντάδες παιδιά που νοσούν λόγων άθλιων συνθηκών, που δεν συναντώνται ούτε στον χειρότερο καταυλισμό προσφύγων στην Αφρική.

Η πλειοψηφία των προσφύγων και μεταναστών κραυγάζει με κάθε τρόπο ότι δεν νιώθει ασφαλής ούτε για μια στιγμή, ενώ την ώρα που γράφονται αυτές οι λιγοστές γραμμές ο πληθυσμός αυτού του εφιαλτικού καταυλισμού έχει φθάσει τους 18.000 ανθρώπους.

Και όμως, ο Δρίτσας και κάθε αποχαυνωμένο αριστερό απολειφάδι, σε μια αδιανόητη επίδειξη κυνισμού και απανθρωπιάς εξαφανίζει την πραγματικότητα γιγαντώνοντας τον εφιάλτη των δεκάδων βιασμών ανηλίκων που δυστυχώς δεν εκπροσωπούν παρά μόνο ένα μέρος της συνολικότερης δίχως τέλος φρίκης για δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Γιατί, ιδού τι είναι αυτό, που κατά βάθος μάς λέει ο

συνέχεια στη σελ. 4

ΠΕΡΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ....

«Τέτοιες άμεσες επιδράσεις, που δεν μπορούν να τεκμηριωθούν απτά, είναι οι ισχυρότερες και οι αυθεντικότερες»

Carl Schmitt
σε επιστολή του προς τον Ernst Jünger, 1947

«Υπάρχει πάντα κάποιος στην αντιπέρα όχθη που περιμένει τα μηνύματά μας στο μπουκάλι –ακόμη και αν παραμένει βουβός»

Jakob Taubes
σε επιστολή του προς τον Carl Schmitt, 1958.

Τον Μάιο του 2018 ο τότε πρωθυπουργός Α. Τσίπρας στην κοινή συνέντευξη τύπου με τον Γιουγκέρ διαβεβαίωνε για την αποκατάσταση της κανονικότητας. Ακριβώς την ίδια διαβεβαίωση έδιναν και δίνουν και οι νέοι(;) διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Συνεχίζουν, για την ακρίβεια, να ευαγγελίζονται, όπως και προεκλογικά, την σταθερή επιστροφή στην «κανονικότητα», η οποία κατ' αυτούς διαταράχθηκε από το καθεστώς Τσίπρα. Η κοινή τους αγωνία για την αναζήτηση ενός νέου αφηγήματος είναι κάτι παραπάνω από κατανοητή. Το ίδιο κατανοητή είναι και η ανάγκη αμφότερων να παρουσιάζονται ως αντίπαλοι, ως διαφορετικοί, αλλά και άλλο τόσο έτοιμοι να τα βρουν εάν «ωριμάσει» η μια πλευρά ή εάν η άλλη αποτινάξει τα «ακροδεξιά» στοιχεία.

Το ψεύδος παρ' όλα αυτά παραμένει ο κοινός παρονομαστής. Μήπως τόσο το εθνικό όσο και το διεθνές λεγόμενο δίκαιο δεν εξακολουθούν να στηρίζονται στην «αστυνομική εξουσία» και να παραμένουν σε μια «μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης»; Μήπως οι λεγόμενες οικονομικές κρίσεις που, όσο και να εμφανίζονται ως ασύμμετροι κίν-

κίνδυνος νους): «Τη δεκαετία του '70 διεξήχθη μια θερμή αντιπαράθεση, που είχε μια όχι και τόσο δυσδιάκριτη σμιτιανή επιρροή και στην οποία αναμείχθηκαν αρκετοί μαθητές του Schmitt. Πολιτικοί στοχαστές ανά την Ευρώπη ασχολήθηκαν με την απειλή της «ακυβερνησίας», την ιδέα ότι το κράτος επηρεαζόταν από τόσες πολλές ομάδες συμφερόντων, που στην ουσία είχε χάσει κάθε δυνατότητα για ανεξάρτητους ελιγμούς. Ειδικότερα, εκτιμούσαν ότι οι ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις των ολοένα και περισσότερων ομάδων συμφερόντων είχαν οδηγήσει σε διαρκώς αυξανόμενα οικονομικά ελλείματα. Η ανάλυσή τους ότι το κράτος ήταν πανταχού παρόν και ταυτόχρονα αδύναμο θύμιζε τη διάγνωση του ***Schmitt*** *για την Δημοκρατία της Βαϊμάρης, που την εμφάνιζε ως ένα ποσοτικά ολοκληρωτικό κράτος. Ο προγραμματικός και η πίστη στην τεχνοκρατία είχαν επιδεινώσει αυτό το πρόβλημα, αλλά κατά βάση*

κό, προεδρικό σύστημα, δηλαδή, ένα είδος ριζοσπαστικού γκωλισμού.

Όσο για την δεκαετία του '90 εδώ η αριστερά παρ' ότι θα περίμενε κάποιος να εμφανισθεί ιδεολογικά εξαντλημένη μετά την ενοποίηση των δύο μπλοκ κυριαρχίας παρ' όλα αυτά βρήκε πολύ γρήγορα τον δρόμο της: η δημοκρατία έγινε ο νέος σοσιαλισμός, η σοσιαλδημοκρατία δε η εγγύηση για την συναίνεση.

Φυσικά σε ορισμένους δήθεν αντίπαλους του φιλελευθερισμού, όπως οι φεμινίστριες ή οι υπέρμαχοι του πολύ-πολιτισμικότητας, πράγματι ουδέποτε τέθηκε ούτε καν η σκέψη να αμφισβητήσουν την ***τάξη και την πολιτική σταθερότητα***, αλλά στράφηκαν μόνο ενάντια σε ορισμένα όρια που τυχόν και κατά περίπτωση έθετε ο φιλελευθερισμός όσον αφορά τις εκφράσεις λόγου χάρη στην δημόσια έκφραση του «ιδιωτικού».

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ...

«Τέτοιες άμεσες επιδράσεις, που δεν μπορούν να τεκμηριωθούν απτά, είναι οι ισχυρότερες και οι αυθεντικότερες»

Carl Schmitt
σε επιστολή του προς τον Ernst Jünger, 1947

«Υπάρχει πάντα κάποιος στην αντιπέρα όχθη που περιμένει τα μηνύματά μας στο μπουκάλι –ακόμη και αν παραμένει βουβός»

Jakob Taubes
σε επιστολή του προς τον Carl Schmitt, 1958.

Τον Μάιο του 2018 ο τότε πρωθυπουργός Α. Τσίπρας στην κοινή συνέντευξη τύπου με τον Γιουγκέρ διαβεβαίωνε για την αποκατάσταση της κανονικότητας. Ακριβώς την ίδια διαβεβαίωση έδιναν και δίνουν και οι νέοι(;) διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Συνεχίζουν, για την ακρίβεια, να ευαγγελίζονται, όπως και προεκλογικά, την σταθερή επιστροφή στην «κανονικότητα», η οποία κατ' αυτούς διαταράχθηκε από το καθεστώς Τσίπρα. Η κοινή τους αγωνία για την αναζήτηση ενός νέου αφηγήματος είναι κάτι παραπάνω από κατανοητή. Το ίδιο κατανοητή είναι και η ανάγκη αμφότερων να παρουσιάζονται ως αντίπαλοι, ως διαφορετικοί, αλλά και άλλο τόσο έτοιμοι να τα βρουν εάν «ωριμάσει» η μια πλευρά ή εάν η άλλη αποτινάξει τα «ακροδεξιά» στοιχεία.

Το ψεύδος παρ' όλα αυτά παραμένει ο κοινός παρονομαστής. Μήπως τόσο το εθνικό όσο και το διεθνές λεγόμενο δίκαιο δεν εξακολουθούν να στηρίζονται στην «αστυνομική εξουσία» και να παραμένουν σε μια «μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης»; Μήπως οι λεγόμενες οικονομικές κρίσεις που, όσο και να εμφανίζονται ως ασύμμετροι κίνδυνοι, επαναλαμβάνονται ρυθμικότατα, αποτελούν μια «ανωμαλία» του καπιταλισμού ή πλέον μια διακριτή κανονικότητα που ορίζεται από την δυνατότητα ρύθμισής τους;

Ο *Carl Schmitt*, τον οποίο ακόμη και οι επιφανέστεροι από τους αριστερούς επικριτές του αναγνώρισαν ως *«τον ευφυέστερο και σημαντικότερο Γερμανό θεωρητικό του κράτους»* υποστήριζε σθεναρά ότι η διάκριση μεταξύ *φίλου* και *εχθρού* αποτελεί και την ουσία της πολιτικής. Ο *Schmitt* υποστήριζε, επίσης, ήδη από την περίοδο του *Μεσοπολέμου* ότι κυρίαρχος είναι αυτός, που αποφασίζει για την *κατάσταση έκτακτης ανάγκης* και επομένως η εξουσία του εδράζεται στην *εξαίρεση*. Δηλαδή το πεδίο

κίνδυνος νους): «Τη δεκαετία του '70 διεξήχθη μια θερμή αντιπαράθεση, που είχε μια όχι και τόσο δυσδιάκριτη σμιτιανή επιρροή και στην οποία αναμείχθηκαν αρκετοί μαθητές του Schmitt. Πολιτικοί στοχαστές ανά την Ευρώπη ασχολήθηκαν με την απειλή της «ακυβερνησίας», την ιδέα ότι το κράτος επηρεαζόταν από τόσες πολλές ομάδες συμφερόντων, που στην ουσία είχε χάσει κάθε δυνατότητα για ανεξάρτητους ελιγμούς. Ειδικότερα, εκτιμούσαν ότι οι ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις των ολοένα και περισσότερων ομάδων συμφερόντων είχαν οδηγήσει σε διαρκώς αυξανόμενα οικονομικά ελλείματα. Η ανάλυσή τους ότι το κράτος ήταν πανταχού παρόν και ταυτόχρονα αδύναμο θύμιζε τη διάγνωση του ***Schmitt*** *για την Δημοκρατία της Βαϊμάρης, που την εμφάνιζε ως ένα ποσοτικά ολοκληρωτικό κράτος. Ο προγραμματικός και η πίστη στην τεχνοκρατία είχαν επιδεινώσει αυτό το πρόβλημα, αλλά κατά βάση επρόκειτο για ένα πρόβλημα «υπέρ-πολιτικοποίησης». Για τους περισσότερους νέο-φιλελεύθερους στοχαστές η λύση ήταν η πολιτική κοινωνία και η οικονομία να ανακτήσουν την αυτονομία τους και το κράτος να περιοριστεί στη θέση ενός ισχυρού διαιτητή».*

Ο ***Carl Schmitt*** παραδέχθηκε, βέβαια, ότι οι ευρώ-κομμουνιστές δεν συμμερίζονταν την διάγνωση του ιδίου για το θάνατο του κράτους ούτε και προσδοκούσαν κάτι τέτοιο, αντίθετα για εκείνους το κράτος ήταν πιο αναγκαίο και πιο ζωντανό από ποτέ, καθώς ήταν φορέας της νομιμότητας, δηλαδή μπορούσε να επιτελέσει «*το θαύμα μιας ειρηνικής*

κό, προεδρικό σύστημα, δηλαδή, ένα είδος ριζοσπαστικού γκωλισμού.

Όσο για την δεκαετία του '90 εδώ η αριστερά παρ' ότι θα περίμενε κάποιος να εμφανισθεί ιδεολογικά εξαντλημένη μετά την ενοποίηση των δύο μπλοκ κυριαρχίας παρ' όλα αυτά βρήκε πολύ γρήγορα τον δρόμο της: η δημοκρατία έγινε ο νέος σοσιαλισμός, η σοσιαλδημοκρατία δε η εγγύηση για την συναίνεση.

Φυσικά σε ορισμένους δήθεν αντίπαλους του φιλελευθερισμού, όπως οι φεμινίστριες ή οι υπέρμαχοι του πολύ-πολιτισμικότητας, πράγματι ουδέποτε τέθηκε ούτε καν η σκέψη να αμφισβητήσουν την ***τάξη και την πολιτική σταθερότητα***, αλλά στράφηκαν μόνο ενάντια σε ορισμένα όρια που τυχόν και κατά περίπτωση έθετε ο φιλελευθερισμός όσον αφορά τις εκφράσεις λόγου χάρη στην δημόσια έκφραση του «ιδιωτικού».

Όπως εύστοχα παρατηρεί ο *Jan-Werner Müller:*

«Μια νέα πολιτική διαίρεση μοιάζει να χαράσσεται ανάμεσα στους κοσμοπολίτες και σε όσους είναι καταδικασμένοι να παραμένουν στον δικό τους τόπο: Μια «παγκόσμια τάξη» θα βρεθεί, απ' ότι φαίνεται, αντιμέτωπη με την υπόλοιπη ανθρωπότητα –και θα κατηγορείται για υποκρισία, αν υιοθετήσει έναν φιλελεύθερο οικουμενισμό, που δεν αντιστοιχεί στη ζωή και τις εμπειρίες των λιγότερο επιτυχημένων κοινωνικά και οικονομικά. Εξ άλλου, πέρα από το αν είναι διαθέσιμος στους καταδικασμένους της γης, ο κοσμοπολιτισμός ως μια μορφή φιλελεύθερου οικουμενισμού έχει δεχθεί επιθέσεις εξ αιτίας της εμφανούς ανικανότητάς

Ακριβώς την ίδια διαβεβαίωση έδιναν και δίνουν και οι νέοι(;) διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Συνεχίζουν, για την ακρίβεια, να ευαγγελίζονται, όπως και προεκλογικά, την σταθερή επιστροφή στην «κανονικότητα», η οποία κατ' αυτούς διαταράχθηκε από το καθεστώς Τσίπρα. Η κοινή τους αγωνία για την αναζήτηση ενός νέου αφηγήματος είναι κάτι παραπάνω από κατανοητή. Το ίδιο κατανοητή είναι και η ανάγκη αμφότερων να παρουσιάζονται ως αντίπαλοι, ως διαφορετικοί, αλλά και άλλο τόσο έτοιμοι να τα βρουν εάν «ωριμάσει» η μια πλευρά ή εάν η άλλη αποτινάξει τα «ακροδεξιά» στοιχεία.

Το ψεύδος παρ' όλα αυτά παραμένει ο κοινός παρονομαστής. Μήπως τόσο το εθνικό όσο και το διεθνές λεγόμενο δίκαιο δεν εξακολουθούν να στηρίζονται στην «αστυνομική εξουσία» και να παραμένουν σε μια «μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης»; Μήπως οι λεγόμενες οικονομικές κρίσεις που, όσο και να εμφανίζονται ως ασύμμετροι κίνδυνοι, επαναλαμβάνονται ρυθμικότατα, αποτελούν μια «ανωμαλία» του καπιταλισμού ή πλέον μια διακριτή κανονικότητα που ορίζεται από την δυνατότητα ρύθμισής τους;

Ο *Carl Schmitt*, τον οποίο ακόμη και οι επιφανέστεροι από τους αριστερούς επικριτές του αναγνώρισαν ως «*τον ευφυέστερο και σημαντικότερο Γερμανό θεωρητικό του κράτους*» υποστήριζε σθεναρά ότι η διάκριση μεταξύ *φίλου* και *εχθρού* αποτελεί και την ουσία της πολιτικής. Ο *Schmitt* υποστήριζε, επίσης, ήδη από την περίοδο του *Μεσοπολέμου* ότι κυρίαρχος είναι αυτός, που αποφασίζει για την *κατάσταση έκτακτης ανάγκης* και επομένως η εξουσία του εδράζεται στην *εξαίρεση*. Δηλαδή το πεδίο του νόμου, για τον *Schmitt*, είναι η κατάσταση εξαίρεσης και συνάμα η σύλληψη του νόμου είναι ότι ο νόμος περιλαμβάνει την εξαίρεση από τον ίδιο τον νόμο, αλλά την ίδια στιγμή ο νόμος είναι ακόμη εκεί, συνεπώς δεν μπορούμε να διαπιστώσουμε την ύπαρξη κάποιας ανομίας.

Σύμφωνα με τον *Jan-Werner Müller* (βλ. *Ένας επικίνδυνος νους, Η επίδραση του Καρλ Σμιτ στον ευρωπαϊκό μεταπολεμικό στοχασμό*) ο *Carl Schmitt* διάβαζε μετά μανίας τις ευρωκομμουνιστικές θεωρίες και ιδιαίτερα τα γραπτά του ***Garillo*** (ισπανός κομμουνιστής ηγέτης) τη δεκαετία του '70. Στο τελευταίο δε έργο που δημοσίευσε, ο *Carl Schmitt* ισχυρίζεται ότι ανακάλυψε έναν καινούργιο σεβασμό για το κράτος στην σκέψη «*επαγγελματιών επαναστατών*», όπως ο *Carillo*.

Όπως περιγράφει ο *Jan-Werner Müller (ο.π. Ένας επικίνδυνος νους): «Τη δεκαετία του '70 διεξήχθη μια θερμή αντιπαράθεση, που είχε μια όχι και τόσο δυσδιάκριτη σμιτιανή επιρροή και στην οποία αναμείχθηκαν αρκετοί μαθητές του Schmitt. Πολιτικοί στοχαστές ανά την Ευρώπη ασχολήθηκαν με την απειλή της «ακυβερνησίας», την ιδέα ότι το κράτος επηρεαζόταν από τόσες πολλές ομάδες συμφερόντων, που στην ουσία είχε χάσει κάθε δυνατότητα για ανεξάρτητους ελιγμούς. Ειδικότερα, εκτιμούσαν ότι οι ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις των ολοένα και περισσότερων ομάδων συμφερόντων είχαν οδηγήσει σε διαρκώς αυξανόμενα οικονομικά ελλείματα. Η ανάλυσή τους ότι το κράτος ήταν πανταχού παρόν και ταυτόχρονα αδύναμο θύμιζε τη διάγνωση του* ***Schmitt*** *για την Δημοκρατία της Βαϊμάρης, που την εμφάνιζε ως ένα ποσοτικά ολοκληρωτικό κράτος. Ο προγραμματικός και η πίστη στην τεχνοκρατία είχαν επιδεινώσει αυτό το πρόβλημα, αλλά κατά βάση επρόκειτο για ένα πρόβλημα «υπέρ-πολιτικοποίησης». Για τους περισσότερους νέο-φιλελεύθερους στοχαστές η λύση ήταν η πολιτική κοινωνία και η οικονομία να ανακτήσουν την αυτονομία τους και το κράτος να περιοριστεί στη θέση ενός ισχυρού διαιτητή».*

Ο ***Carl Schmitt*** παραδέχθηκε, βέβαια, ότι οι ευρώ-κομμουνιστές δεν συμμερίζονταν την διάγνωση του ιδίου για το θάνατο του κράτους ούτε και προσδοκούσαν κάτι τέτοιο, αντίθετα για εκείνους το κράτος ήταν πιο αναγκαίο και πιο ζωντανό από ποτέ, καθώς ήταν φορέας της νομιμότητας, δηλαδή μπορούσε να επιτελέσει «*το θαύμα μιας ειρηνικής επανάστασης*», η επανάσταση «*θα νομιμοποιούσε το κράτος σε αντάλλαγμα για το δώρο της νόμιμης επανάστασης μέσω του κράτους*».

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση ο Ιταλός κομμουνιστής ηγέτης ***Enrico Berlinguer*** με τον λεγόμενο ιστορικό συμβιβασμό με το κόμμα των Χριστιανοδημοκρατών απέφυγε μια ριζοσπαστική λύση «*στα μολυβένια χρόνια*» ανάλογη μ' εκείνη που δόθηκε στην Αυστρία τα χρόνια του μεσοπολέμου. Έτσι οι Ιταλοί κομμουνιστές έγιναν οι διαπρύσιοι υπερασπιστές της δημοκρατικής νομιμότητας, η «*ασπίδα του Συντάγματος*», παρ' όλο που γνώριζαν ότι η διάσωση ενός «διεφθαρμένου» κράτους θα τους κόστιζε σημαντικά σε ψήφους. Η επιλογή αυτή έγινε την ίδια περίοδο, που στην μεταπολεμική Ευρώπη πολλοί δεξιοί στοχαστές προέκριναν ως ιδανικό ένα αυταρχικό, γραφειοκρατικό, προεδρικό σύστημα, δηλαδή, ένα είδος ριζοσπαστικού γκωλισμού.

Όσο για την δεκαετία του '90 εδώ η αριστερά παρ' ότι θα περίμενε κάποιος να εμφανισθεί ιδεολογικά εξαντλημένη μετά την ενοποίηση των δύο μπλοκ κυριαρχίας παρ' όλα αυτά βρήκε πολύ γρήγορα τον δρόμο της: η δημοκρατία έγινε ο νέος σοσιαλισμός, η σοσιαλδημοκρατία δε η εγγύηση για την συναίνεση.

Φυσικά σε ορισμένους δήθεν αντίπαλους του φιλελευθερισμού, όπως οι φεμινίστριες ή οι υπέρμαχοι του πολύ-πολιτισμικότητας, πράγματι ουδέποτε τέθηκε ούτε καν η σκέψη να αμφισβητήσουν την ***τάξη και την πολιτική σταθερότητα***, αλλά στράφηκαν μόνο ενάντια σε ορισμένα όρια που τυχόν και κατά περίπτωση έθετε ο φιλελευθερισμός όσον αφορά τις εκφράσεις λόγου χάρη στην δημόσια έκφραση του «ιδιωτικού».

Όπως εύστοχα παρατηρεί ο *Jan-Werner Müller:*

«Μια νέα πολιτική διαίρεση μοιάζει να χαράσσεται ανάμεσα στους κοσμοπολίτες και σε όσους είναι καταδικασμένοι να παραμένουν στον δικό τους τόπο: Μια «παγκόσμια τάξη» θα βρεθεί, απ' ότι φαίνεται, αντιμέτωπη με την υπόλοιπη ανθρωπότητα –και θα κατηγορείται για υποκρισία, αν υιοθετήσει έναν φιλελεύθερο οικουμενισμό, που δεν αντιστοιχεί στη ζωή και τις εμπειρίες των λιγότερο επιτυχημένων κοινωνικά και οικονομικά. Εξ άλλου, πέρα από το αν είναι διαθέσιμος στους καταδικασμένους της γης, ο κοσμοπολιτισμός ως μια μορφή φιλελεύθερου οικουμενισμού έχει δεχθεί επιθέσεις εξ αιτίας της εμφανούς ανικανότητάς του να αναπτύξει τρία συστατικά χαρακτηριστικά της ιδιότητας του ανθρώπου: αληθινούς δεσμούς, ισχυρά κίνητρα και πραγματικά πολιτική δράση».

Όσο για τις τελευταίες δημοσιευμένες λέξεις του ***Carl Schmitt*** **αυτές αφορούσαν την εξουσία και αποτελούσαν μια τελευταία προειδοποίηση για τους κινδύνους ενός ενωμένου κόσμου χωρίς εχθρούς:**

«Το τελικό αποτέλεσμα που θα πρέπει κανείς να φοβάται [από έναν πατριωτισμό της ανθρωπότητας] θυμίζει τα λόγια που ειπώθηκαν από έναν ηγέτη τον 19ο αιώνα, την ώρα που πέθαινε. Όταν ρωτήθηκε από τον πνευματικό του σύμβουλο, στο νεκροκρέβατο, αν συγχωρεί τους εχθρούς του, αποκρίθηκε με καθαρή συνείδηση: «Δεν έχω εχθρούς· τους έχω σκοτώσει όλους».

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

Δρίτσας που εκπροσωπεί με τον καλύτερο τρόπο το αριστερό συνάφι του:

«Φυσικά και γνωρίζαμε πολύ καλά τον εφιάλτη γιατί εμείς τον φτιάξαμε, εμείς θρέψαμε το θεριό, εμείς κάναμε ότι μπορούσαμε για να μην υπάρχει τίποτα χειρότερο σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Δεν αποτύχαμε, λοιπόν, αντίθετα, αυτό ακριβώς ήταν το ζητούμενο, αυτός ήταν ο στόχος να φαίνεται για όσους το θυμούνται, βέβαια, ακόμα παιδική χαρά το Νταχάου της ***Ειδομένης***, ένα «επίτευγμα» που σύμφωνα με τον τότε αρμόδιο υπουργό *Γ. Μουζάλα* ήταν επιλογή της πρώτης φορά αριστερά κυβέρνησης, ώστε να αποθαρρύνονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες».

Ο ***Δρίτσας***, λοιπόν, ουσιαστικά όχι μόνο δεν αποποιείται των ευθυνών για το «τέρας» της *Μόριας*, τον χειρότερο καταυλισμό του κόσμου, για την αγριότητα που βίωσαν και συνεχίζουν να βιώνουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, για τους δεκάδες βιασμούς ανήλικους, που δήθεν δεν γνωρίζει, αλλά αντίθετα επειδή, ακριβώς, λέει εξόφθαλμα ψέματα, στην πραγματικότητα ομολογεί και αναλαμβάνει την ευθύνη της ενοχής.

Όχι μόνο για αυτά που έγιναν, αλλά και για όσα αποτρόπαια πρόκειται να συνεχιστούν να γίνονται.

Ο μεγάλος «ανθρωπιστής» *Δρίτσας*, φυσικά, έχει την απόλυτη στήριξη και κατανόηση όλων των ευαίσθητων αριστερών «αντι»-ρατσιστών του Συριζα, αλλά και των ποικιλώνυμων κινηματιών που σίτιζε και συνεχίζει να σιτίζει, όλων αυτών των απόλυτα συνενόχων, οι οποίοι σιώπησαν δεόντως, για τον πολύ απλό λόγο ότι αυτή ακριβώς ήταν η συμφωνημένη πολιτική του καθεστώτος *Τσίπρα* είτε αφορούσε την *Ειδομένη* είτε την Μόρια.

Σύμφωνα με τον ***Guardian***, «*Η Μόρια δημιουργήθηκε για να αποτύχει. Μια θεωρία είναι ότι η έλλειψη σχεδίου είναι η ίδια μια*

του *Ρουβίκωνα*, ξυλοκοπείται άγρια και βασανίζεται στον δρόμο από Ματατζήδες στα *Εξάρχεια*, συλλαμβάνεται και διώκεται. Στις 21 Νοεμβρίου δηλώνει ότι αρνείται να καταθέσει στο «*Εσωτερικών Υποθέσεων*» της *ΕΛΑΣ*, στο οποίο κλήθηκε, ώστε να κινηθεί η διαδικασία αναγνώρισης των βασανιστών του, καθώς θεωρεί ότι όσα του συνέβησαν αποτελούσαν πολιτική της κυβέρνησης.

Πρώτα απ' όλα θα τονίσουμε ότι το κράτος με όποιο προσωπείο και αν εμφανίζεται, αριστερό ή δεξιό, επιβάλλεται με την ωμή βία, όταν επιδιώκει να θέσει τους νέους όρους υποταγής δίχως καθυστέρηση, δίχως να αφήνει ανοικτούς δίαυλους συνεννόησης τουλάχιστον σε σημαντικό βαθμό.

Το κράτος, όμως, έχει συνέχεια. Το πιο αποκρουστικό πρόσωπο της εξουσίας, η πλέον «αυταρχική» εκδοχή του αναζητά τον δρόμο για την διαιώνιση της κρατικής επιβολής επανασχεδιάζοντας, ανασυγκροτώντας, επεκτείνοντας τις προηγούμενες

ησίες, όχι μόνο βρίσκεται εκτός πραγματικότητας, αλλά και σε πλήρη αδυναμία να αντιληφθεί στοιχειωδώς τους κρατικούς σχεδιασμούς, οι οποίοι βρίσκονται σε συγκεκριμένη τροχιά, ακριβώς επειδή προηγήθηκε η διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων εκ μέρους του καθεστώτος Τσίπρα.

Οι κινηματικοί πόροι, που ήδη έχουν χαθεί και όσοι επίσης θα χαθούν άμεσα, ήταν και παραμένουν η καύσιμη ύλη σε μια αντιπαράθεση ανάμεσα στην ΝΔ και στον Συριζα, παρ' ότι ο τελευταίος απέδειξε μεγαλύτερη άνεση και ικανότητα στην καταστολή και την χειραγώγηση του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι ο Συριζα ήταν εκείνος, που όταν ανέλαβα αρχικά την διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων καλούσε το κίνημα όχι μόνο να κάνει καταλήψεις, αλλά γενικά να αναλάβει το έργο της αντιπολίτευσης. Και είναι το ίδιο το καθεστώς Τσίπρα που αρκετούς μήνες πριν υποστεί τις δύο απανωτές εκλογικές ήττες

ναι γνωστό έκανε μεγάλη εντύπωση με τις γνώσεις της και εν γένει με τα λεγόμενά της:

«*Ως κάτοικος του κέντρου και ως πολίτης της χώρας αυτής, θεωρώ αδιανόητο να υπάρχει έρευνα της αστυνομίας μέσα σε έναν δημόσιο φορέα εκπαίδευσης και να βρίσκει τα πολεμοφόδια που βρήκε. Δηλαδή μου φαίνεται τρομερό ότι υπάρχει ακόμη και αντιπαράθεση πάνω στο ζήτημα αυτό. Δεν είναι δυνατόν κάποιος συμπολίτης μας να έχει πρόσβαση σε όπλα στα οποία έχει πρόσβαση ο στρατός της Συρίας! Δηλαδή δεν μπορούμε να συζητούμε για αυτά τα πράγματα. Και μόνο ότι υπάρχουν αντιπαραθέσεις σε αυτό*».

Μάλιστα. Μ' άλλο λόγια πληροφορηθήκαμε ότι κοντάρια, κράνη, γάντια, κουκούλες full face καθώς και πυροσβεστήρες, φυλλάδια αναρχικού περιεχομένου και κομμάτια από μάρμαρα και πέτρες, αποτελούν το εξειδικεύμενο οπλοστάσιο στο οποίο έχει πρόσβαση ο στρατός της Συρίας και επάνω.

Φοβερό και τρομερό. Η νέα υφυπουργός είναι το ίδιο καλή και καλύτερη από την προηγούμενη την Έφη Αχτσιόγλου. Και οι δυο γυναίκες με εμπειρία στις διαπραγματεύσεις με τους ξένους τεχνοκράτες. Μάλιστα στην παραλαβή του υπουργείου φορούσαν η μία μαύρο φόρεμα και άλλη κόκκινο. Σίγουρα κάτι είχαν συμφωνήσει από τα πριν.

Η *Δόμνα Μιχαηλίδου* νεότατη υπουργός εργασίας με ένα «τρομερό και φοβερό» βιογραφικό με σπουδές σε βρετανικά πανεπιστήμια, επισκέπτρια λέκτορας στο Καίμπριτζ και όχι μόνο, στα 26 της εντάχθηκε στην Διεύθυνση Οικονομικών Μελετών του ΟΟΣΑ, σύμβουλος δημόσιας υγείας της ιρανικής κυβέρνησης, συνεργάτιδα της αναπτυξιακής τράπεζας της Βραζιλίας, αλλά και του ΟΗΕ στην Ουγκάντα. Είναι να ζαλίζεσαι. Μπράβο Κυριάκο, αυτό είναι βιογραφικό όχι σαν αυτό του τεμπελχανά του Καρανίκα. Να σκάσει από το κακό του ο *Αλεξέι ο Τσίπροβιτς*, που μας έφερε αυτή την ντεμέκ

νεται για όσους το θυμούνται, βέβαια, ακόμα παιδική χαρά το Νταχάου της *Ειδομένης*, ένα «επίτευγμα» που σύμφωνα με τον τότε αρμόδιο υπουργό *Γ. Μουζάλα* ήταν επιλογή της πρώτης φορά αριστερά κυβέρνησης, ώστε να αποθαρρύνονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες».

Ο *Δρίτσας*, λοιπόν, ουσιαστικά όχι μόνο δεν αποποιείται των ευθυνών για το «τέρας» της *Μόριας*, τον χειρότερο καταυλισμό του κόσμου, για την αγριότητα που βίωσαν και συνεχίζουν να βιώνουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, για τους δεκάδες βιασμούς ανήλικους, που δήθεν δεν γνωρίζει, αλλά αντίθετα επειδή, ακριβώς, λέει εξόφθαλμα ψέματα, στην πραγματικότητα ομολογεί και αναλαμβάνει την ευθύνη της ενοχής.

Όχι μόνο για αυτά που έγιναν, αλλά και για όσα αποτρόπαια πρόκειται να συνεχιστούν να γίνονται.

Ο μεγάλος «ανθρωπιστής» *Δρίτσας*, φυσικά, έχει την απόλυτη στήριξη και κατανόηση όλων των ευαίσθητων αριστερών «αντι»-ρατσιστών του Συριζα, αλλά και των ποικιλώνυμων κινηματιών που σιτίζε και συνεχίζει να σιτίζει, όλων αυτών των απόλυτα συνενόχων, οι οποίοι σιώπησαν δεόντως, για τον πολύ απλό λόγο ότι αυτή ακριβώς ήταν η συμφωνημένη πολιτική του καθεστώτος *Τσίπρα* είτε αφορούσε την *Ειδομένη* είτε την Μόρια.

Σύμφωνα με τον ***Guardian***, «*Η Μόρια δημιουργήθηκε για να αποτύχει. Μια θεωρία είναι ότι η έλλειψη σχεδίου είναι η ίδια μια στρατηγική. Διατηρώντας κακές συνθήκες στη Μόρια, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες προειδοποιούν τους φίλους και την οικογένειά τους στις χώρες προέλευσης να μην έρθουν στην Ελλάδα*».

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο και δεν ακούστηκε έστω μια χλιαρή διαμαρτυρία έστω ενός στελέχους του πάλαι ποτέ καθεστώτος Τσίπρα για την δήλωση Δρίτσα.

Δοξάστε τους για μιαν ακόμη φορά. Το αξίζουν...

ΕΞΑΡΧΕΙΑ, ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟ...

Στις 8 Ιουλίου μία μόλις ημέρα μετά την εκλογική νίκη της ΝΔ διαγράφεται από το

του *Ρουβίκωνα*, ξυλοκοπείται άγρια και βασανίζεται στον δρόμο από Ματατζήδες στα *Εξάρχεια*, συλλαμβάνεται και διώκεται. Στις 21 Νοεμβρίου δηλώνει ότι αρνείται να καταθέσει στο «*Εσωτερικών Υποθέσεων*» της *ΕΛΑΣ*, στο οποίο κλήθηκε, ώστε να κινηθεί η διαδικασία αναγνώρισης των βασανιστών του, καθώς θεωρεί ότι όσα του συνέβησαν αποτελούσαν πολιτική της κυβέρνησης.

Πρώτα απ' όλα θα τονίσουμε ότι το κράτος με όποιο προσωπείο και αν εμφανίζεται, αριστερό ή δεξιό, επιβάλλεται με την ωμή βία, όταν επιδιώκει να θέσει τους νέους όρους υποταγής δίχως καθυστέρηση, δίχως να αφήνει ανοικτούς δίαυλους συνεννόησης τουλάχιστον σε σημαντικό βαθμό.

Το κράτος, όμως, έχει συνέχεια. Το πιο αποκρουστικό πρόσωπο της εξουσίας, η πλέον «αυταρχική» εκδοχή του αναζητά τον δρόμο για την διαιώνιση της κρατικής επιβολής επανασχεδιάζοντας, ανασυγκροτώντας, επεκτείνοντας τις προηγούμενες εμπειρίες, αναλύοντας τις πρότερες «νίκες» ή «ήττες» αξιοποιώντας την λεγόμενη θεσμική μνήμη.

Το «μαλακό» διαδέχεται το «σκληρό», το σιδερένιο χέρι της εξουσίας, απλώνεται εκεί που δεν φθάνουν οι υποσχέσεις για διάλογο και συναίνεση, εκεί όπου η διαχείριση των κοινωνικών αντιθέσεων μέσω συμβιβασμών δεν είναι η κύρια επιλογή.

Όμως, υπάρχει και ο άλλος δρόμος. Οι βασανισμοί να εναλλάσσονται με τα τελεσίγραφα, ή μάλλον καλύτερα να αλληλοσυμπληρώνονται.

Είναι ας πούμε μια εκδοχή της θεωρίας του μαστιγίου και του καρότου.

Αλλά και ίσως κάτι παραπάνω. Η κοινωνική συναίνεση δεν παύει να θεωρείται σημαντικός παράγοντας έως και κινητήριος

ησίες, όχι μόνο βρίσκεται εκτός πραγματικότητας, αλλά και σε πλήρη αδυναμία να αντιληφθεί στοιχειωδώς τους κρατικούς σχεδιασμούς, οι οποίοι βρίσκονται σε συγκεκριμένη τροχιά, ακριβώς επειδή προηγήθηκε η διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων εκ μέρους του καθεστώτος Τρίπρα.

Οι κινηματικοί πόροι, που ήδη έχουν χαθεί και όσοι επίσης θα χαθούν άμεσα, ήταν και παραμένουν η καύσιμη ύλη σε μια αντιπαράθεση ανάμεσα στην ΝΔ και στον Συριζα, παρ' ότι ο τελευταίος απέδειξε μεγαλύτερη άνεση και ικανότητα στην καταστολή και την χειραγώγηση του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι ο Συριζα ήταν εκείνος, που όταν ανέλαβα αρχικά την διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων καλούσε το κίνημα όχι μόνο να κάνει καταλήψεις, αλλά γενικά να αναλάβει το έργο της αντιπολίτευσης. Και είναι το ίδιο το καθεστώς Τσίπρα που αρκετούς μήνες πριν υποστεί τις δύο απανωτές εκλογικές ήττες προχωρούσε θριαμβευτικά σε επεμβάσεις και εκκενώσεις καταλήψεων.

Αυτή ακριβώς η πρακτική συμπλήρωσε με το ιδανικότερο τρόπο την προηγούμενη «απάθεια» απέναντι σε καταστάσεις, που τις χαρακτήριζε η βαθιά σήψη, η πλήρης απομάκρυνση και από τις πιο βασικές και στοιχειώδεις αξίες και αρχές, που θα μπορούσε να αναγνωρίζει ο καθένας ότι αποτελούσαν μια αδιαπραγμάτευτη παράδοση αγωνιστικότητας και ήθους.

Και είναι σ' αυτό ακριβώς το πεδίο που οφείλει να σταθεί ο καθένας που έχει ως αφετηρία την ανιδιοτέλεια και την ειλικρινή αγωνία να συμβάλλει με κάθε τρόπο στον αγώνα για έναν ανεξούσιο κόσμο.

Ειδάλλως η επέλαση του κράτους, όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα είναι και συ-

λίτης μας να έχει πρόσβαση σε όπλα στα οποία έχει πρόσβαση ο στρατός της Συρίας! Δηλαδή δεν μπορούμε να συζητούμε για αυτά τα πράγματα. Και μόνο ότι υπάρχουν αντιπαραθέσεις σε αυτό».

Μάλιστα. Μ' άλλο λόγια πληροφορήθηκαμε ότι κοντάρια, κράνη, γάντια, κουκούλες full face καθώς και πυροσβεστήρες, φυλλάδια αναρχικού περιεχομένου και κομμάτια από μάρμαρα και πέτρες, αποτελούν το εξειδικευμένο οπλοστάσιο στο οποίο έχει πρόσβαση ο στρατός της Συρίας και επάνω.

Φοβερό και τρομερό. Η νέα υφυπουργός είναι το ίδιο καλή και καλύτερη από την προηγούμενη την Έφη Αχτσιόγλου. Και οι δυο γυναίκες με εμπειρία στις διαπραγματεύσεις με τους ξένους τεχνοκράτες. Μάλιστα στην παραλαβή του υπουργείου φορούσαν η μία μαύρο φόρεμα και άλλη κόκκινο. Σίγουρα κάτι είχαν συμφωνήσει από τα πριν.

Η *Δόμνα Μιχαηλίδου* νεότατη υπουργός εργασίας με ένα «τρομερό και φοβερό» βιογραφικό με σπουδές σε βρετανικά πανεπιστήμια, επισκέπτρια λέκτορας στο Καίμπριτζ και όχι μόνο, στα 26 της εντάχθηκε στην Διεύθυνση Οικονομικών Μελετών του ΟΟΣΑ, σύμβουλος δημόσιας υγείας της ιρανικής κυβέρνησης, συνεργάτιδα της αναπτυξιακής τράπεζας της Βραζιλίας, αλλά και του ΟΗΕ στην Ουγκάντα. Είναι να ζαλίζεσαι. Μπράβο Κυριάκο, αυτό είναι βιογραφικό όχι σαν αυτό του τεμπελχανά του Καρανίκα. Να σκάσει από το κακό του ο *Αλεξέι ο Τσίπροβιτς*, που μας έφερε αυτή την ντεμέκ την Έφη την Αχτιόγλου.

Αλλά πώς μπορεί με τέτοιο βιογραφικό να πει τόσο μεγάλη κοτσάνα, να γίνει περίγελως και των πλέον αγράμματων υπηκόων της; Κάποια εξήγηση θα υπάρχει. Το βρήκαμε. Το βρήκαμε. Η Δόμνα καθώς δεν είναι «τυχαία», δηλαδή δεν είναι και ένας άνθρωπος που προλαβαίνει να πάει στην λαϊκή, στον φούρνο, στο σούπερ μάρκετ, δεν μπορεί να γνωρίζει και ορισμένα τετριμμένα ζητήματα, όπως με τι οπλισμό διεξάγεται ο εμφύλιος στην Συρία, εάν έχει αεροπλάνα ο Άσαντ, ή εάν χρησιμοποιεί πυροσβεστήρες ενάντια στους τζιχαντιστές. Εκεί θα κολλήσουμε τώρα;

Πάντως, επίτηδες την κοτσάνα δεν την είπε.

Μίλησε με πάσα ειλικρίνεια, όχι σαν τους

αναλαμβάνει την ευθύνη της ενοχής.

Όχι μόνο για αυτά που έγιναν, αλλά και για όσα αποτρόπαια πρόκειται να συνεχιστούν να γίνονται.

Ο μεγάλος «ανθρωπιστής» *Δρίτσας*, φυσικά, έχει την απόλυτη στήριξη και κατανόηση όλων των ευαίσθητων αριστερών «αντι»-ρατσιστών του Συριζα, αλλά και των ποικιλώνυμων κινηματιών που σίτιζε και συνεχίζει να σιτίζει, όλων αυτών των απόλυτα συνενόχων, οι οποίοι σιώπησαν δεόντως, για τον πολύ απλό λόγο ότι αυτή ακριβώς ήταν η συμφωνημένη πολιτική του καθεστώτος *Τσίπρα* είτε αφορούσε την *Ειδομένη* είτε την Μόρια.

Σύμφωνα με τον ***Guardian***, «*Η Μόρια δημιουργήθηκε για να αποτύχει. Μια θεωρία είναι ότι η έλλειψη σχεδίου είναι η ίδια μια στρατηγική. Διατηρώντας κακές συνθήκες στη Μόρια, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες προειδοποιούν τους φίλους και την οικογένειά τους στις χώρες προέλευσης να μην έρθουν στην Ελλάδα*».

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο και δεν ακούστηκε έστω μια χλιαρή διαμαρτυρία έστω ενός στελέχους του πάλαι ποτέ καθεστώτος Τσίπρα για την δήλωση Δρίτσα.

Δοξάστε τους για μιαν ακόμη φορά. Το αξίζουν...

ΕΞΑΡΧΕΙΑ, ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟ...

Στις 8 Ιουλίου μία μόλις ημέρα μετά την εκλογική νίκη της ΝΔ διαγράφεται από το κόμμα ο αξιωματικός της ΕΛΑΣ Κωνσταντίνος Ηλιόπουλος. Το συγκεκριμένο μπουμπούκι ανήρτησε την προηγούμενη ημέρα στο *facebook* το εξής πανηγυρικό σχόλιο για την επικράτηση της ΝΔ: «*Η Ελλάδα από αύριο θα κυβερνιέται ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ με την ισχύ των γκλομπς μας*» και «*Κυριάκο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ κυβέρνησε τη χώρα και τους Έλληνες όπως γουστάρεις!!! Τα ΜΑΤ είναι δίπλα σου γιατί ΕΜΕΙΣ είμαστε το Κράτος*».

Στις 7 Ιουλίου ο *Λάμπρος Γούλας*, μέλος

ΕΛΑΣ, στο οποίο κλήθηκε, ώστε να κινηθεί η διαδικασία αναγνώρισης των βασανιστών του, καθώς θεωρεί ότι όσα του συνέβησαν αποτελούσαν πολιτική της κυβέρνησης.

Πρώτα απ' όλα θα τονίσουμε ότι το κράτος με όποιο προσωπείο και αν εμφανίζεται, αριστερό ή δεξιό, επιβάλλεται με την ωμή βία, όταν επιδιώκει να θέσει τους νέους όρους υποταγής δίχως καθυστέρηση, δίχως να αφήνει ανοικτούς δίαυλους συνεννόησης τουλάχιστον σε σημαντικό βαθμό.

Το κράτος, όμως, έχει συνέχεια. Το πιο αποκρουστικό πρόσωπο της εξουσίας, η πλέον «αυταρχική» εκδοχή του αναζητά τον δρόμο για την διαιώνιση της κρατικής επιβολής επανασχεδιάζοντας, ανασυγκροτώντας, επεκτείνοντας τις προηγούμενες εμπειρίες, αναλύοντας τις πρότερες «νίκες» ή «ήττες» αξιοποιώντας την λεγόμενη θεσμική μνήμη.

Το «μαλακό» διαδέχεται το «σκληρό», το σιδερένιο χέρι της εξουσίας, απλώνεται εκεί που δεν φθάνουν οι υποσχέσεις για διάλογο και συναίνεση, εκεί όπου η διαχείριση των κοινωνικών αντιθέσεων μέσω συμβιβασμών δεν είναι η κύρια επιλογή.

Όμως, υπάρχει και ο άλλος δρόμος. Οι βασανισμοί να εναλλάσσονται με τα τελεσίγραφα, ή μάλλον καλύτερα να αλληλοσυμπληρώνονται.

Είναι ας πούμε μια εκδοχή της θεωρίας του μαστιγίου και του καρότου.

Αλλά και ίσως κάτι παραπάνω. Η κοινωνική συναίνεση δεν παύει να θεωρείται σημαντικός παράγοντας έως και κινητήριος δύναμη για την καταστολή, που εντείνεται. Μια ένταση, όμως, που δεν μπορεί να συνεχίζεται εις το διηνεκές, διότι οι κίνδυνοι μεγαλώνουν. Τα απρόοπτα εγκυμονούν κινδύνους, που δύσκολα μπορούν να εκτιμηθούν.

Πρέπει, όμως, να τονίσουμε από την πλευρά μας ότι η στρατηγική της έντασης στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μια επιλογή του «*κράτους της δεξιάς*».

Όποιος βαυκαλίζεται με παρόμοιες ανο-

θηκε η διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων εκ μέρους του καθεστώτος Τρίπρα.

Οι κινηματικοί πόροι, που ήδη έχουν χαθεί και όσοι επίσης θα χαθούν άμεσα, ήταν και παραμένουν η καύσιμη ύλη σε μια αντιπαράθεση ανάμεσα στην ΝΔ και στον Συριζα, παρ' ότι ο τελευταίος απέδειξε μεγαλύτερη άνεση και ικανότητα στην καταστολή και την χειραγώγηση του κοινωνικού χώρου.

Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι ο Συριζα ήταν εκείνος, που όταν ανέλαβα αρχικά την διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων καλούσε το κίνημα όχι μόνο να κάνει καταλήψεις, αλλά γενικά να αναλάβει το έργο της αντιπολίτευσης. Και είναι το ίδιο το καθεστώς Τσίπρα που αρκετούς μήνες πριν υποστεί τις δύο απανωτές εκλογικές ήττες προχωρούσε θριαμβευτικά σε επεμβάσεις και εκκενώσεις καταλήψεων.

Αυτή ακριβώς η πρακτική συμπλήρωσε με το ιδανικότερο τρόπο την προηγούμενη «απάθεια» απέναντι σε καταστάσεις, που τις χαρακτήριζε η βαθιά σήψη, η πλήρης απομάκρυνση και από τις πιο βασικές και στοιχειώδεις αξίες και αρχές, που θα μπορούσε να αναγνωρίζει ο καθένας ότι αποτελούσαν μια αδιαπραγμάτευτη παράδοση αγωνιστικότητας και ήθους.

Και είναι σ' αυτό ακριβώς το πεδίο που οφείλει να σταθεί ο καθένας που έχει ως αφετηρία την ανιδιοτέλεια και την ειλικρινή αγωνία να συμβάλλει με κάθε τρόπο στον αγώνα για έναν ανεξούσιο κόσμο.

Ειδάλλως η επέλαση του κράτους, όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα είναι και συντριπτική...

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ, Η ΔΟΜΝΑ, ΚΑΙ ΤΑ «ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ» ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ...

Σε ραδιοφωνική της συνέντευξη στον Flash 99,4 η υφυπουργός Εργασίας, Δόμνα Μιχαηλίδου, κλήθηκε να σχολιάσει την έφοδο της αστυνομίας στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο και όσα βρέθηκαν εκεί, και όπως εί-

στην παραλαβή του υπουργείου φορούσαν η μία μαύρο φόρεμα και άλλη κόκκινο. Σίγουρα κάτι είχαν συμφωνήσει από τα πριν.

Η *Δόμνα Μιχαηλίδου* νεότατη υπουργός εργασίας με ένα «τρομερό και φοβερό» βιογραφικό με σπουδές σε βρετανικά πανεπιστήμια, επισκέπτρια λέκτορας στο Καίμπριτζ και όχι μόνο, στα 26 της εντάχθηκε στην Διεύθυνση Οικονομικών Μελετών του ΟΟΣΑ, σύμβουλος δημόσιας υγείας της ιρανικής κυβέρνησης, συνεργάτιδα της αναπτυξιακής τράπεζας της Βραζιλίας, αλλά και του ΟΗΕ στην Ουγκάντα. Είναι να ζαλίζεσαι. Μπράβο Κυριάκο, αυτό είναι βιογραφικό όχι σαν αυτό του τεμπελχανά του Καρανίκα. Να σκάσει από το κακό του ο *Αλεξέι ο Τσίπροβιτς*, που μας έφερε αυτή την ντεμέκ την Έφη την Αχτιόγλου.

Αλλά πώς μπορεί με τέτοιο βιογραφικό να πει τόσο μεγάλη κοτσάνα, να γίνει περίγελως και των πλέον αγράμματων υπηκόων της; Κάποια εξήγηση θα υπάρχει. Το βρήκαμε. Το βρήκαμε. Η Δόμνα καθώς δεν είναι «τυχαία», δηλαδή δεν είναι και ένας άνθρωπος που προλαβαίνει να πάει στην λαϊκή, στον φούρνο, στο σούπερ μάρκετ, δεν μπορεί να γνωρίζει και ορισμένα τετριμμένα ζητήματα, όπως με τι οπλισμό διεξάγεται ο εμφύλιος στην Συρία, εάν έχει αεροπλάνα ο Άσαντ, ή εάν χρησιμοποιεί πυροσβεστήρες ενάντια στους τζιχαντιστές. Εκεί θα κολλήσουμε τώρα;

Πάντως, επίτηδες την κοτσάνα δεν την είπε.

Μίλησε με πάσα ειλικρίνεια, όχι σαν τους ψευταράδες τους Συριζαίους. Α, όλα και όλα, αυτό πρέπει να της το αναγνωρίσουμε. Δεν ήξερε, γιατί βρίσκεται μακριά από την πλέμπα, πως το λένε ρε παιδί μου, τον λαουτζίκο, ή απ' αυτούς τους τζαμπατζήδες των Μέσων μαζικής μεταφοράς. Που τους θυμηθήκαμε τώρα αυτούς;

Μα ξεχνιέται εκείνη η δήλωση ενός ακόμη τεράστιου γόνου **της μεγάλης καραμανλικής δυναστείας** του νέου *Κώστα Καραμανλή* του *Αχιλλέως*, βεβαίως βεβαίως, που

χρίστηκε από τον Μητσοτάκη υπουργός Μεταφορών;

«Ναι, θα υπάρξει έλεγχος. Πληροφοριακά το πρόβλημα ήταν πολύ πιο έντονο πριν από λίγο καιρό. Έχει μειωθεί αρκετά ο χρόνος που κλείνει η μπάρα. Εδώ πέρα όμως είναι και το ζήτημα του ελέγχου από την αστυνομία και τους υπαλλήλους της ΣΤΑΣΥ. Μάλιστα σκεφτόμαστε να κάνουμε κάτι το οποίο έχει συμβεί στη Γαλλία και στην Αμερική, να υπάρξει μια μεγάλη διαφημιστική καμπάνια για τους "τζαμπατζήδες". Το ζήτημα δεν είναι να έρθω εγώ να σε πιάσω. ***Το ζήτημα είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που κάνει αυτή την πράξη, πρέπει να νιώθει ως απόβρασμα της κοινωνίας.*** *Δεν είναι δυνατόν να μπαίνουμε τζάμπα στο Μετρό. Το ηλεκτρονικό εισιτήριο, ένα από τα καλά που έχει κάνει είναι να μειώσει τους λεγόμενους "τζαμπατζήδες" γιατί παλιά δεν υπήρχε κανένας έλεγχος. Έχουμε όμως πολύ έντονο πρόβλημα στα λεωφορεία που πραγματικά δεν υπάρχει κανένας έλεγχος. Πρέπει να αλλάξει η κουλτούρα μας ως πολίτες και η πολιτεία να επιβάλει τον νόμο».*

Ναι, ναι και πάλι ναι!

Πέστα ρε Καραμαλακούτσικε και μην σου κόβουν την φόρα. Αυτά τα αποβράσματα δεν φθάνει που είναι αποβράσματα, κατά την γνώμη του. Όχι δεν φθάνει, πρέπει λέει να νιώθουν και ως αποβράσματα της κοινωνίας. Αυτή φαίνεται είναι η ύψιστη αποστολή του νέου υπουργού Μεταφορών.

Δεν μας είπε, βέβαια, πως θα το πετύχει αυτό. Υπάρχουν, βέβαια, κάποιες παλιές καλές ιδέες. Να τους διαπομπεύει το κράτος όχι μόνο δια του υπουργού Μεταφορών του Καραμαλακούτσικου, αλλά και όταν τους πιάνουν οι χωροφύλακες, να τους κρεμούν κουδούνια, να τους φτύνουν οι περαστικοί, και άλλα πολλά.

Η Φώφη, το νέο Πασοκ

κουτσουλάει αμέριμνους περαστικούς, έτσι δίχως λόγο και αιτία.

«Την αναστολή λειτουργίας του Κινήματος αποφάσισε η Μεγάλη Συνάντηση των Αντιπροσώπων μετά από πολύωρη συνεδρίαση των μελών της, την οποία παρακολούθησαν δεκάδες εθελοντές και φίλοι του Ποταμιού. Συγκεκριμένα, υπέρ της αναστολής ψήφισε το 63% των μελών που συμμετείχαν στη ψηφοφορία, ενώ κατά της αναστολής ψήφισε το 36%».

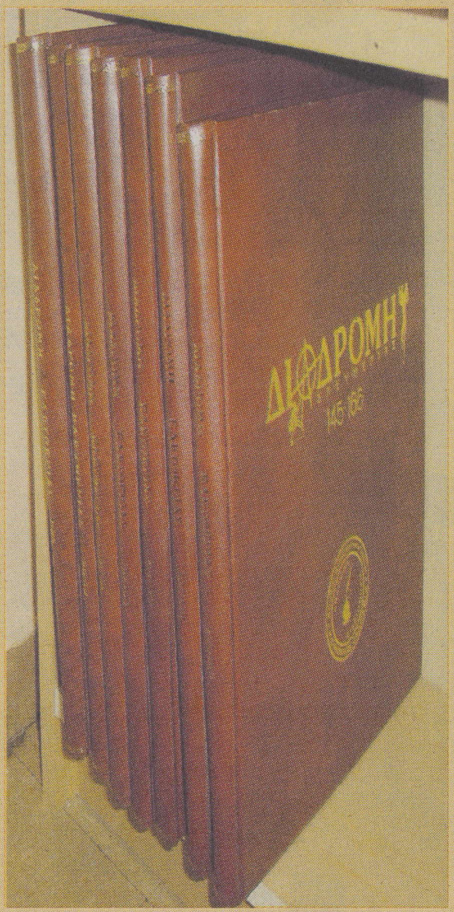
Μαύρα τα μαντάτα, μεγάλη και ιστορική μέρα για τον θρυλικό άνθρωπο με το σακίδιο τον πρόεδρο Σταύρο, που συγκινημένος δήλωσε:

«Αναστέλλουμε σήμερα τη λειτουργία μας. Παραμερίζουμε τον εγωισμό μας και στέλνουμε ένα μήνυμα στους 86 χιλιάδες πολίτες που μας ψήφισαν στις ευρωεκλογές. Αλλά και στους 377 χιλιάδες πολίτες που σκίρτησαν μαζί μας την Άνοιξη του '15. Τους ζητάμε να μην χάσουν αυτό που τους έκανε Ποτάμι. Τους ζητάμε να σκεφθούν αυτά που καταφέραμε. Τα παλιά συνθήματα, οι ρηχές αντιπαραθέσεις, οι αφορισμοί, οι κοκορομαχίες, τα εξυπνακίστικα σχόλια δεν είναι πολιτική. Τους ζητάμε, λοιπόν, να βάζουν ψηλά τον πήχη, για τους πολιτικούς. Τους ζητάμε να διεκδικούν, ειλικρίνεια, ευθύτητα, αλήθεια! Ο σπόρος που ρίξαμε, θα φυτρώσει ξανά».

Αυτό το τελευταίο μάλλον σαν απειλή μάς φαίνεται. Δηλαδή πως θα φυτρώσει ξανά, τί σκαρφίζεται ο πρόεδρος Σταύρος, τί θα απογίνουν τελικά αυτοί που «σκίρτησαν» μαζί του την Άνοιξη του '15; Τί γνωρίζει ο πρόεδρος; Τί σημαίνει το ότι τους ζητάει «να μην χάσουν αυτό που τους έκανε Ποτάμι»;

Μα καλά την Άνοιξη του 2015, όλοι την θυμούνται με τις χειρότερες εντυπώσεις. Μήπως θα έχουμε πάλι τα ίδια; Αυτό ελπίζει ο πρόεδρος Σταύρος για να ξαναέρθει στα πολιτικά πράγματα; Και να ήταν μόνος

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη

ΣΤΑΣΥ. Μάλιστα σκεφτόμαστε να κάνουμε κάτι το οποίο έχει συμβεί στη Γαλλία και στην Αμερική, να υπάρξει μια μεγάλη διαφημιστική καμπάνια για τους "τζαμπατζήδες". Το ζήτημα δεν είναι να έρθω εγώ να σε πιάσω. **Το ζήτημα είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που κάνει αυτή την πράξη, πρέπει να νιώθει ως απόβρασμα της κοινωνίας**. Δεν είναι δυνατόν να μπαίνουμε τζάμπα στο Μετρό. Το ηλεκτρονικό εισιτήριο, ένα από τα καλά που έχει κάνει είναι να μειώσει τους λεγόμενους "τζαμπατζήδες" γιατί παλιά δεν υπήρχε κανένας έλεγχος. Έχουμε όμως πολύ έντονο πρόβλημα στα λεωφορεία που πραγματικά δεν υπάρχει κανένας έλεγχος. Πρέπει να αλλάξει η κουλτούρα μας ως πολίτες και η πολιτεία να επιβάλει τον νόμο».

Ναι, ναι και πάλι ναι!

Πέστα ρε Καραμαλακούτσικε και μην σου κόβουν την φόρα. Αυτά τα αποβράσματα δεν φθάνει που είναι αποβράσματα, κατά την γνώμη του. Όχι δεν φθάνει, πρέπει λέει να νιώθουν και ως αποβράσματα της κοινωνίας. Αυτή φαίνεται είναι η ύψιστη αποστολή του νέου υπουργού Μεταφορών.

Δεν μας είπε, βέβαια, πως θα το πετύχει αυτό. Υπάρχουν, βέβαια, κάποιες παλιές καλές ιδέες. Να τους διαπομπεύει το κράτος όχι μόνο δια του υπουργού Μεταφορών του Καραμαλακούτσικου, αλλά και όταν τους πιάνουν οι χωροφύλακες, να τους κρεμούν κουδούνια, να τους φτύνουν οι περαστικοί, και άλλα πολλά.

Η Φώφη, το νέο Πασοκ που κρύβεται στο Κιναλ, και το ΠΟΤΑΜΙ, που το πήρε ο ποταμός...

«Ναι, ναι, α μπράβο, ύστερα ακούς, μόλις είπανε, είπανε κοιτάξτε αυτοί, ότι ότι ότι όχι δεν θέλαμε για να γίνει το παιχνίδι, ε και εμείς ύστερα είπαμε εντάξει θέλουμε, ε δε θέλουμε και εμείς και αυτοί ύστερα, μετά εμείς αφού είπαμε είπαμε αυτό που θέλουμε, άμα δεν θέλουμε και εμείς το αλλάξαμε και λέμε εντάξει δεν, ούτε και εμείς θέλουμε μετά είπαν αυτοί πάλι ότι, ξέρετε εμείς λέει θέλουμε να γίνει, ε εμείς, όμως, μετά δε δεχθήκαμε μετά από όλα αυτά και είπαμε να γίνει μετά το παιχνίδι, όπο-

αναστολής ψήφισε το 63% των μελών που συμμετείχαν στη ψηφοφορία, ενώ κατά της αναστολής ψήφισε το 36%».

Μαύρα τα μαντάτα, μεγάλη και ιστορική μέρα για τον θρυλικό άνθρωπο με το σακίδιο τον πρόεδρο Σταύρο, που συγκινημένος δήλωσε:

«Αναστέλλουμε σήμερα τη λειτουργία μας. Παραμερίζουμε τον εγωισμό μας και στέλνουμε ένα μήνυμα στους 86 χιλιάδες πολίτες που μας ψήφισαν στις ευρωεκλογές. Αλλά και στους 377 χιλιάδες πολίτες που σκίρτησαν μαζί μας την Άνοιξη του '15. Τους ζητάμε να μην χάσουν αυτό που τους έκανε Ποτάμι. Τους ζητάμε να σκεφθούν αυτά που καταφέραμε. Τα παλιά συνθήματα, οι ρηχές αντιπαραθέσεις, οι αφορισμοί, οι κοκορομαχίες, τα εξυπνακίστικα σχόλια δεν είναι πολιτική. Τους ζητάμε, λοιπόν, να βάζουν ψηλά τον πήχη, για τους πολιτικούς. Τους ζητάμε να διεκδικούν, ειλικρίνεια, ευθύτητα, αλήθεια! Ο σπόρος που ρίξαμε, θα φυτρώσει ξανά».

Αυτό το τελευταίο μάλλον σαν απειλή μάς φαίνεται. Δηλαδή πως θα φυτρώσει ξανά, τί σκαρφίζεται ο πρόεδρος Σταύρος, τί θα απογίνουν τελικά αυτοί που «σκίρτησαν» μαζί του την Άνοιξη του '15; Τί γνωρίζει ο πρόεδρος; Τί σημαίνει το ότι τους ζητάει «να μην χάσουν αυτό που τους έκανε Ποτάμι»;

Μα καλά την Άνοιξη του 2015, όλοι την θυμούνται με τις χειρότερες εντυπώσεις. Μήπως θα έχουμε πάλι τα ίδια; Αυτό ελπίζει ο πρόεδρος Σταύρος για να ξαναέρθει στα πολιτικά πράγματα; Και να ήταν μόνος αυτός!

Η πρόεδρος Φώφη θα μείνει στο τιμόνι του Κιναλ, που μέσα του είναι το Πασοκ, το οποίον ορισμένοι σαν τον Γερουλάνο, θέλουν να βγει μόνο του, δηλαδή να ανοίξει το αυγότσουφλό του και να εμφανιστεί το όλον Πασοκ, δηλαδή μόνο Πασοκ, και τίποτα άλλο, στην τρέλα, μόνο Πασοκ...

Η Φώφη, όμως, η Φωφάρα, η Φωφίκο άντεξε και δεν υπέκυψε σ' αυτήν την παλινδρόμηση, δηλαδή λίγο μπροστά με την Ελιά και με τον Βενιζέλο μαζί, λίγο πίσω με την ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη Παπανδρέου, λίγο εμπρός την ΔΗΣΥ, και πάλι πίσω χωρίς τον Βενιζέλο και πάλι εμπρός με τον ΚΙΝΑΛ. Το Πασοκ θα είναι σαν ένα αόρατο κέλυ-

Ναι, ναι και πάλι ναι!

Πέστα ρε Καραμαλακούτσικε και μην σου κόβουν την φόρα. Αυτά τα αποβράσματα δεν φθάνει που είναι αποβράσματα, κατά την γνώμη του. Όχι δεν φθάνει, πρέπει λέει να νιώθουν και ως αποβράσματα της κοινωνίας. Αυτή φαίνεται είναι η ύψιστη αποστολή του νέου υπουργού Μεταφορών.

Δεν μας είπε, βέβαια, πως θα το πετύχει αυτό. Υπάρχουν, βέβαια, κάποιες παλιές καλές ιδέες. Να τους διαπομπεύει το κράτος όχι μόνο δια του υπουργού Μεταφορών του Καραμαλακούτσικου, αλλά και όταν τους πιάνουν οι χωροφύλακες, να τους κρεμούν κουδούνια, να τους φτύνουν οι περαστικοί, και άλλα πολλά.

Η Φώφη, το νέο Πασοκ που κρύβεται στο Κιναλ, και το ΠΟΤΑΜΙ, που το πήρε ο ποταμός...

«Ναι, ναι, α μπράβο, ύστερα ακούς, μόλις είπανε, είπανε κοιτάξτε αυτοί, ότι ότι ότι όχι δεν θέλαμε για να γίνει το παιχνίδι, ε και εμείς ύστερα είπαμε εντάξει θέλουμε, ε δε θέλουμε και εμείς και αυτοί ύστερα, μετά εμείς αφού είπαμε είπαμε αυτό που θέλουμε, άμα δεν θέλουμε και εμείς το αλλάξαμε και λέμε εντάξει δεν, ούτε και εμείς θέλουμε μετά είπαν αυτοί πάλι ότι, ξέρετε εμείς λέει θέλουμε να γίνει, ε εμείς, όμως, μετά δε δεχθήκαμε μετά από όλα αυτά και είπαμε να γίνει μετά το παιχνίδι, όποτε το ορίσει η ΠΑΕ. Αυτό, ακριβώς, τίποτα άλλο!!!»

... η θρυλική αυτή δήλωση-απάντηση έγινε το 2013 από τον πρόεδρο του Εδεσσαϊκού Θωμά Μάτσιο, σε ερώτηση δημοσιογράφου, «γιατί δεν υποχώρησαν και οι δύο πλευρές και έκτοτε παραμένει οδηγός και πρότυπο των εξελίξεων στην Κεντροαριστερά.

Μια συνταρακτική είδηση έπεσε σαν κεραυνός επάνω στα κεφάλια όλων μας, μια είδηση που ήρθε σαν το μαύρο πουλί, που *δεν είναι πολιτική. Τους ζητάμε, λοιπόν, να βάζουν ψηλά τον πήχη, για τους πολιτικούς. Τους ζητάμε να διεκδικούν, ειλικρίνεια, ευθύτητα, αλήθεια! Ο σπόρος που ρίξαμε, θα φυτρώσει ξανά».*

Αυτό το τελευταίο μάλλον σαν απειλή μάς φαίνεται. Δηλαδή πως θα φυτρώσει ξανά, τί σκαρφίζεται ο πρόεδρος Σταύρος, τί θα απογίνουν τελικά αυτοί που «σκίρτησαν» μαζί του την Άνοιξη του '15; Τί γνωρίζει ο πρόεδρος; Τί σημαίνει το ότι τους ζητάει «να μην χάσουν αυτό που τους έκανε Ποτάμι»;

Μα καλά την Άνοιξη του 2015, όλοι την θυμούνται με τις χειρότερες εντυπώσεις. Μήπως θα έχουμε πάλι τα ίδια; Αυτό ελπίζει ο πρόεδρος Σταύρος για να ξαναέρθει στα πολιτικά πράγματα; Και να ήταν μόνος αυτός!

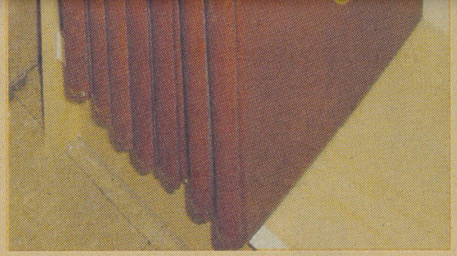
Η πρόεδρος Φώφη θα μείνει στο τιμόνι του Κιναλ, που μέσα του είναι το Πασοκ, το οποίον ορισμένοι σαν τον Γερουλάνο, θέλουν να βγει μόνο του, δηλαδή να ανοίξει το αυγότσουφλό του και να εμφανιστεί το όλον Πασοκ, δηλαδή μόνο Πασοκ, και τίποτα άλλο, στην τρέλα, μόνο Πασοκ...

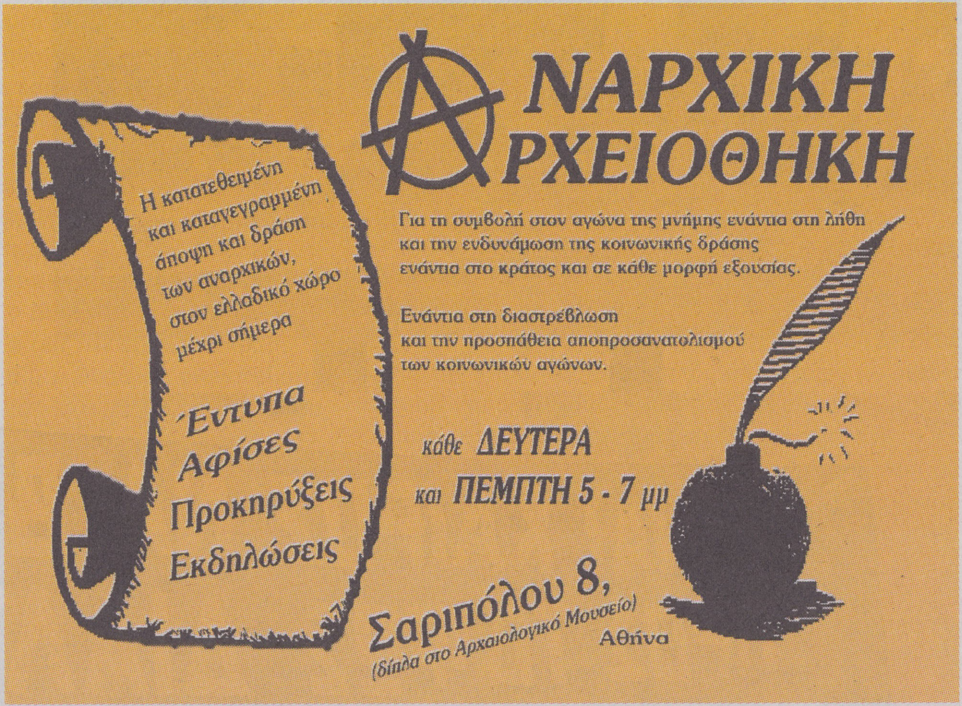
Η Φώφη, όμως, η Φωφάρα, η Φωφίκο άντεξε και δεν υπέκυψε σ' αυτήν την παλινδρόμηση, δηλαδή λίγο μπροστά με την Ελιά και με τον Βενιζέλο μαζί, λίγο πίσω με την ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη Παπανδρέου, λίγο εμπρός την ΔΗΣΥ, και πάλι πίσω χωρίς τον Βενιζέλο και πάλι εμπρός με τον ΚΙΝΑΛ. Το Πασοκ θα είναι σαν ένα αόρατο κέλυφος, δίχως μέλη, δίχως συνέδρους, δεν θα έχει όργανα ούτε μέλη. Μόνο Φώφη μέχρι το 2021 και όποιος αντέξει, μάλλον κανείς...

Φώφη, έλεος, έστω να μείνεις για πάντα πρόεδρος δεν αντέχουμε άλλες διεργασίες, έλεος...

Λεόν

Το διήμερο της Αναρχικής

Για μία ακόμη χρονιά πραγματοποιήθηκε το αναρχικό διήμερο που οργανώνεται από την Αναρχική Αρχειοθήκη. Καθ' όλη την διάρκεια του τριημέρου υπήρχαν, επί της οδού Πατησίων και στην γωνία προς την οδό Στουρνάρα, τραπεζάκια με έντυπο αναρχικό υλικό. Στο σημείο αυτό υπήρχε αναρτημένο πανώ στο οποίο είχε γραφεί η φράση:

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ, ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΣ ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Σε αίθουσα του ισογείου επί του κτιρίου Τοσίτσα, πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις του αναρχικού διημέρου το οποίο περιελάμβανε προβολές, συζητήσεις και έκθεση φωτογραφιών.
Εντός και εκτός του χώρου των εκδηλώσεων υπήρχαν αναρτημένα πανώ στα οποία αναγράφονταν οι παρακάτω φράσεις:

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2019. 46 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

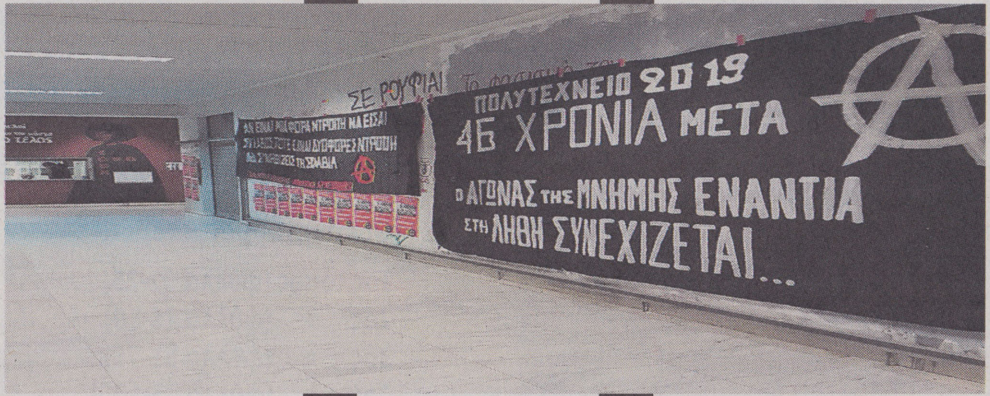
ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ, ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ. ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΔΙΚΑΙΕΣ, ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Κατά την διάρκεια του διημέρου υπήρχε στον χώρο των εκδηλώσεων έκθεση φωτογραφικού υλικού με τα εξής θέματα:
α) ***Πολυτεχνείο 1973*** και
β) ***Από τα εγκλήματα της εξουσίας***
Οι συζητήσεις ξεκινούσαν μετά το πέρας των προβολών.
Την **πρώτη ημέρα** συζητήθηκε το θέμα: ***Το λυκόφως της παλαιάς τάξης πραγμάτων και οι εξελίξεις στο Ανατολικό Αιγαίο,*** όπου αναπτύχθηκαν απόψεις σε σχέση με την κατάσταση στο Αιγαίο μετά την λεγόμενη παγκοσμιοποίηση –που δεν είναι παρά η σύγχρονη όψη των διαδικασιών

Το διήμερο της Αναρχικής

Για μία ακόμη χρονιά πραγματοποιήθηκε το αναρχικό διήμερο που οργανώνεται από την Αναρχική Αρχειοθήκη. Καθ' όλη την διάρκεια του τριημέρου υπήρχαν, επί της οδού Πατησίων και στην γωνία προς την οδό Στουρνάρα, τραπεζάκια με έντυπο αναρχικό υλικό. Στο σημείο αυτό υπήρχε αναρτημένο πανό στο οποίο είχε γραφεί η φράση:

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ,
ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΣ ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Σε αίθουσα του ισογείου επί του κτιρίου Τοσίτσα, πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις του αναρχικού διημέρου το οποίο περιελάμβανε προβολές, συζητήσεις και έκθεση φωτογραφιών.
Εντός και εκτός του χώρου των εκδηλώσεων υπήρχαν αναρτημένα πανό στα οποία αναγράφονταν οι παρακάτω φράσεις:

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2019.
46 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ, ΤΟΤΕ
ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ.
ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΔΙΚΑΙΕΣ, ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Κατά την διάρκεια του διημέρου υπήρχε στον χώρο των εκδηλώσεων έκθεση φωτογραφικού υλικού με τα εξής θέματα:
α) ***Πολυτεχνείο 1973*** και
β) ***Από τα εγκλήματα της εξουσίας***
Οι συζητήσεις ξεκινούσαν μετά το πέρας των προβολών.
Την **πρώτη ημέρα** συζητήθηκε το θέμα: ***Το λυκόφως της παλαιάς τάξης πραγμάτων και οι εξελίξεις στο Ανατολικό Αιγαίο,*** όπου αναπτύχθηκαν απόψεις σε σχέση με την κατάσταση στο Αιγαίο μετά την λεγόμενη παγκοσμιοποίηση –που δεν είναι παρά η σύγχρονη όψη των διαδικασιών ενοποίησης της κυριαρχίας– την μεταβολή των όρων κυριαρχίας που σχετίζεται με την πολυπλοκότητα των σχέσεων μεταξύ των κυρίαρχων

ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ.
ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΔΙΚΑΙΕΣ, ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Κατά την διάρκεια του διημέρου υπήρχε στον χώρο των εκδηλώσεων έκθεση φωτογραφικού υλικού με τα εξής θέματα:
α) ***Πολυτεχνείο 1973*** και
β) ***Από τα εγκλήματα της εξουσίας***
Οι συζητήσεις ξεκινούσαν μετά το πέρας των προβολών.
Την **πρώτη ημέρα** συζητήθηκε το θέμα: ***Το λυκόφως της παλαιάς τάξης πραγμάτων και οι εξελίξεις στο Ανατολικό Αιγαίο,*** όπου αναπτύχθηκαν απόψεις σε σχέση με την κατάσταση στο Αιγαίο μετά την λεγόμενη παγκοσμιοποίηση –που δεν είναι παρά η σύγχρονη όψη των διαδικασιών ενοποίησης της κυριαρχίας– την μεταβολή των όρων κυριαρχίας που σχετίζεται με την πολυπλοκότητα των σχέσεων μεταξύ των κυρίαρχων

Αρχειοθήκης στο ΕΜΠ 2019

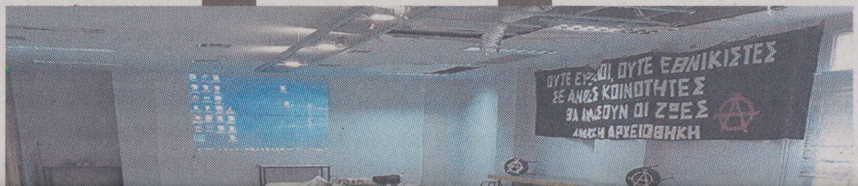
και των επί μέρους εξουσιών, την κεντροποίηση των ενώσεων κρατών-ομοσπονδιών με την ταυτόχρονη αποδυνάμωση επί μέρους τμημάτων τους, τα οποία περιέρχονται σε κατάσταση μετάπτωσης, σε περιφερειακούς εξαρτώμενους και κατευθυνόμενους μηχανισμούς, όπως συμβαίνει ήδη με πολλά από τα πάλαι ποτέ εθνικά κράτη.

Συζητήθηκε, επίσης, ο ρόλος του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος σε σχέση τόσο με τις γεωπολιτικές καταστάσεις και ανακατατάξεις, όσο και με την επίδραση στις κοινωνίες υποδοχής.

Κατά την **δεύτερη ημέρα** συζητήθηκε το θέμα: ***1967-1973, Δικτατορία-Πολυτεχνείο: Αλήθειες και ψέμματα.*** Στην διάρκεια της συζήτησης διατυπώθηκαν σκέψεις και εξετάσθηκαν τα ψεύδη με τα οποία η εξουσία διαχειρίσθηκε προς όφελός της τα γεγονότα και η οποία εξαπόλυσε έναν διαρκή βομβαρδισμό προπαγάνδας και ψευδολογιών, τόσο σε σχέση με τις επιδιώξεις και τις ευθύνες αναφορικώς με την Κύπρο και την κατάκτηση ενός μέρος της νήσου από το τουρκικό κράτος, όσο και με τα πραγματικά περιστατικά της κατάληψης και της μη ελεγχόμενης εξέγερσης στους δρόμους της Αθήνας, καθώς και την συνδιαλλαγή της συντονιστικής επιτροπής με τις Αρχές, που οδήγησε στη κοινή αποδοχή της χρήσης του άρματος για το γκρέμισμα της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου. Συζητήθηκε, ακόμη, η κατασκευή του αντιαμερικανισμού με την ένταξη της όλης κατάστασης –που εκτυλίχθηκε από το 1967 έως το 1973– στο δίπολο της διαμάχης Ανατολής-Δύσης.

Οι καταπιεσμένοι που επαναστάτησαν
δεν μπόρεσαν ποτέ να ιδρύσουν
μια κοινωνία μη καταπιεστική
ΣΙΜΩΝΗ ΒΕΪΛ (1909-1943)

2019

σε περιφερειακούς εξαρτωμένους και κατευθυνόμενους μηχανισμούς, όπως συμβαίνει ήδη με πολλά από τα πάλαι ποτέ εθνικά κράτη.

Συζητήθηκε, επίσης, ο ρόλος του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος σε σχέση τόσο με τις γεωπολιτικές καταστάσεις και ανακατατάξεις, όσο και με την επίδραση στις κοινωνίες υποδοχής.

Κατά την **δεύτερη ημέρα** συζητήθηκε το θέμα: ***1967-1973, Δικτατορία-Πολυτεχνείο: Αλήθειες και ψέμματα.*** Στην διάρκεια της συζήτησης διατυπώθηκαν σκέψεις και εξετάσθηκαν τα ψεύδη με τα οποία η εξουσία διαχειρίσθηκε προς όφελός της τα γεγονότα και η οποία εξαπόλυσε έναν διαρκή βομβαρδισμό προπαγάνδας και ψευδολογιών, τόσο σε σχέση με τις επιδιώξεις και τις ευθύνες αναφορικώς με την Κύπρο και την κατάκτηση ενός μέρος της νήσου από το τουρκικό κράτος, όσο και με τα πραγματικά περιστατικά της κατάληψης και της μη ελεγχόμενης εξέγερσης στους δρόμους της Αθήνας, καθώς και την συνδιαλλαγή της συντονιστικής επιτροπής με τις Αρχές, που οδήγησε στη κοινή αποδοχή της χρήσης του άρματος για το γκρέμισμα της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου. Συζητήθηκε, ακόμη, η κατασκευή του αντιαμερικανισμού με την ένταξη της όλης κατάστασης –που εκτυλίχθηκε από το 1967 έως το 1973– στο δίπολο της διαμάχης Ανατολής-Δύσης.

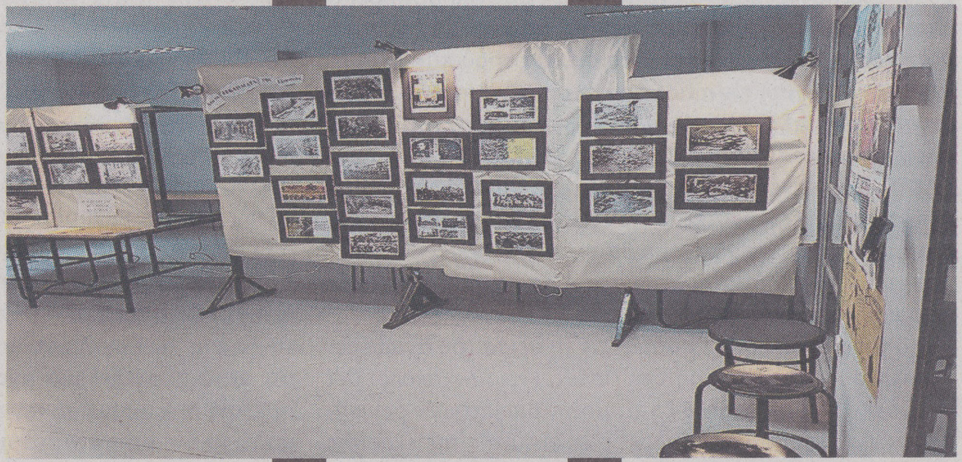

τις Αρχές, που οδήγησε στη κοινή αποδοχή της χρήσης του άρματος για το γκρέμισμα της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου. Συζητήθηκε, ακόμη, η κατασκευή του αντιαμερικανισμού με την ένταξη της όλης κατάστασης –που εκτυλίχθηκε από το 1967 έως το 1973– στο δίπολο της διαμάχης Ανατολής-Δύσης.

Κάθε χρόνο, με αφορμή το τριήμερο εκδηλώσεων για την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973, πλήθος εκπομπών, δημοσιευμάτων αλλά και εκδόσεων βιβλίων έχουν τη τιμητική τους. Θα περίμενε κάποιος ότι 46 χρόνια μετά όλα θα έχουν ειπωθεί και αναλυθεί για εκείνες τις λιγοστές ημέρες του Νοέμβρη. Παραδόξως και εμείς οι ίδιοι διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν σημεία τα οποία ακόμη, είτε τελούν υπό σκιά είτε προκαλούν έντονο εκνευρισμό σε ορισμένους χωρίς, να αναπτύσσεται μια ελάχιστη επιχειρηματολογία. Παράλληλα με το τριήμερο του Πολυτεχνείου, γίναμε οι ίδιοι μάρτυρες, ως αναγνώστες και ως αυτήκοοι, δημοσιογραφικής επίθεσης ενάντια σε βιβλίο που έχει εκδοθεί πρόσφατα και περιλαμβάνει μαρτυρίες προσώπων που σχετίζονται με το Πολυτεχνείο 1973. Μάλιστα στη ραδιοφωνική εκπομπή ο καταγγέλλων δεν ήθελε καν να αναφέρει το όνομα του βιβλίου και τον συγγραφέα του. Πρόθεση μας με το συγκεκριμένο σημείωμα δεν είναι να γράψουμε μια κριτική βιβλίου αλλά ούτε να μιλήσουμε για τα συγκεκριμένα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τότε. Όπως επίσης, δεν έχουμε ως στόχο να εξετάσουμε, εάν στο συγκεκριμένο βιβλίο, μέσω της επιλογής των προσώπων που μιλούν αποτυπώνεται ολόκληρη η ιδεολογικοπολιτική παλέτα των τεσσάρων περίπου ημερών της κατάληψης. Εάν και πως καταγράφεται η ισχνή αλλά δραστήρια παρουσία αναρχικών ή άλλων ρευμάτων, ομάδων κλπ. Θέλουμε αποκλειστικά και μόνο να εξετάσουμε και εν τέλει να θίξουμε τους τρόπους αντίδρασης και αντιμετώπισης, που επιφυλάσσονται από ορισμένους, σε μια καταγραφή η οποία ενδεχομένως παρουσιάζει στοιχεία πλαστογράφησης, παραποίησης ή αποσιώπησης ενός γεγονότος, είτε εν τέλει μια εντελώς διαφορετική εκδοχή. Πως δηλαδή ορθώνονται τα στήθη,

Το δημοσιογραφικό bullying και η ιστορία μιας λεζάντας του Λαλιώτη

του στρατού κατά κάποιον τρόπο. Και βγήκαν απ' έξω τρεις. Ο ένας ήταν το λεγόμενο "θείον βρέφος" του Ανδρέα Παπανδρέου, ο Λαλιώτης, ο οποίος είχε τότε στρατευτεί νομίζω, γιατί ήταν κουρεμένος με την ψιλή μηχανή. [...] Μερικοί λέγανε να 'ρθει μια μπουλντόζα, αλλά θα έκανε πέντε ώρες μέχρι να έρθει, οπότε ρίχνει την ιδέα ο Λαλιώτης: "Κύριε συνταγματάρχα, εδώ παρακάτω έχετε άρματα μάχης" (ήταν πράγματι άρματα μάχης, εκατό μέτρα δεξιά κι αριστερά απ' το Πολυτεχνείο). Η ιδέα υλοποιήθηκε. Ηρθε το τανκ –νεκρική σιγή μέσα–, είχε γυρίσει τον πυργίσκο ανάποδα. [...] Φύγαν όλοι εκτός από μια φανατική: "Φασίστες, δεν φεύγω, φασίστες δεν φεύγω"» (σ. 160). Τα παραπάνω αποτελούν επίμαχα αποσπάσματα του βιβλίου, που σημειώνει ο Δ. Ψαρράς στο κείμενο του, και συνεχίζει: *«Τίποτα από όσα περιγράφονται εδώ δεν είναι αλήθεια. Από τα πιο απλά (λ.χ. ο Λαλιώτης δεν είχε στρατευθεί και είχε μακριά μαλλιά) έως τα πιο σημαντικά: οι δυο εκπρόσωποι των φοιτητών (ο Κώστας Λαλιώτης και ο αξέχαστος Κυριάκος Σταμέλος) στάλθηκαν από τη Συντονιστική Επιτροπή και πήδηξαν έξω από τα κάγκελα προκειμένου να διαπραγματευθούν μια παράταση, ώστε να μην μπουν οι πολιορκητές στο Πολυτεχνείο μέχρι να ξημερώσει και να εξασφαλιστεί η ειρηνική έξοδος των εγκλείστων, με τη μεσολάβηση κάποιων θεσμικών φορέων, ακόμα και της Εκκλησίας, ως εγγυητών. Το τανκ δεν ήταν 100 μέτρα μακριά, αλλά μπροστά στην πύλη, και η είσοδος του επιβλήθηκε με διαταγή από τους επικεφαλής της στρατιωτικής δύναμης. Και βέβαια η «φανατική» δεν ήταν άλλη από την ηρωική Πέπη Ρηγοπούλου». Στην αφήγησή του ο Βουλιέρης επιχειρεί να αντιστρέψει πλήρως τη διαδοχή των γεγονότων που οδήγησαν στην εισβολή, υποστηρίζοντας ότι ήταν οι εκπρόσωποι των φοιτητών εκείνοι που ζήτησαν την εισβολή.* ***Αυτό δεν το έχει πει μέχρι σήμερα κανείς. Ούτε καν οι στρατιωτικοί που καταδικάστηκαν στη δίκη του Πολυτεχνείου.*** (σημ.: υπογράμμιση δική μας).

Ο λόγος της κριτικής που ασκήθηκε στο βιβλίο είναι η συγκεκριμένη αφήγηση του Κ. Βουλιέρη, επισημαίνοντας πως πρόκειται για μια μαρτυρία «γελοία» και «συκοφαντική» και πως είναι σοβαρό ατόπημα του επιμελητή του βιβλίου «η ασχολίαστη αναπαραγωγή της αθλιότητας». Σύμφωνα με τον Ι. Χανδρινό, όμως: «*Οι μαρτυρίες παρατίθενται αυτούσιες. Σκόπιμα δεν υπάρχει υπομνηματισμός, αντιπαραβολές με τη βιβλιογραφία, ούτε υποσημειώσεις*

Αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι το κύριο και επίμαχο θέμα είναι ότι **την εισβολή του τανκ την ζήτησαν οι εκπρόσωποι των φοιτητών και συγκεκριμένα ο Κ. Λαλιώτης.** Αυτή

Το δημοσιογραφικό bullying και η ιστορία μιας λεζάντας του Λαλιώτη

έντονο εκνευρισμό σε ορισμένους χωρίς, να αναπτύσσεται μια ελάχιστη επιχειρηματολογία. Παράλληλα με το τριήμερο του Πολυτεχνείου, γίναμε οι ίδιοι μάρτυρες, ως αναγνώστες και ως αυτήκοοι, δημοσιογραφικής επίθεσης ενάντια σε βιβλίο που έχει εκδοθεί πρόσφατα και περιλαμβάνει μαρτυρίες προσώπων που σχετίζονται με το Πολυτεχνείο 1973. Μάλιστα στη ραδιοφωνική εκπομπή ο καταγγέλλων δεν ήθελε καν να αναφέρει το όνομα του βιβλίου και τον συγγραφέα του. Πρόθεση μας με το συγκεκριμένο σημείωμα δεν είναι να γράψουμε μια κριτική βιβλίου αλλά ούτε να μιλήσουμε για τα συγκεκριμένα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τότε. Όπως επίσης, δεν έχουμε ως στόχο να εξετάσουμε, εάν στο συγκεκριμένο βιβλίο, μέσω της επιλογής των προσώπων που μιλούν αποτυπώνεται ολόκληρη η ιδεολογικοπολιτική παλέτα των τεσσάρων περίπου ημερών της κατάληψης. Εάν και πως καταγράφεται η ισχνή αλλά δραστήρια παρουσία αναρχικών ή άλλων ρευμάτων, ομάδων κλπ. Θέλουμε αποκλειστικά και μόνο να εξετάσουμε και εν τέλει να θίξουμε τους τρόπους αντίδρασης και αντιμετώπισης, που επιφυλάσσονται από ορισμένους, σε μια καταγραφή η οποία ενδεχομένως παρουσιάζει στοιχεία πλαστογράφησης, παραποίησης ή αποσιώπησης ενός γεγονότος, είτε εν τέλει μια εντελώς διαφορετική εκδοχή. Πως δηλαδή ορθώνονται τα στήθη, στυλώνονται τα πόδια και ο δείκτης των δαχτύλων πάει πάνω-κάτω, κάτω-πάνω για να παραδειγματίσει και να μαλώσει όποιον δεν πιστεύει(;), διερευνά(;) ή απλώς καταγράφει μέσω της προσωπικής αφήγησης ένα γεγονός.

Όλα τα παραπάνω μας ήρθαν στο νου όταν η *Εφημερίδα των Συντακτών* στις 16/11/2019 δημοσίευσε κείμενο του Δημήτρη Ψαρρά με τίτλο *"η «δικαίωση» των τανκς"* και αναφέρεται ασκώντας δριμεία κριτική στο βιβλίο του **Ι. Χανδρινού – *«Ολη Νύχτα Εδώ. Μια προφορική ιστορία της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου»*, εκδ. Καστανιώτη, 2019.** Στο συγκεκριμένο βιβλίο, όπως μας πληροφορεί ο ίδιος ο επιμελητής-συγγραφέας της έκδοσης επιθυμεί να συμπεριληφθούν αφηγήσεις από έναν ευρύ κύκλο συμμετεχόντων. *«Μιλούν πάνω από τα μισά μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής, μέλη όλων των οργανώσεων του φοιτητικού κινήματος (Αντι-ΕΦΕΕ, Ρήγας Φεραίος, ΑΑΣΠΕ, ΟΣΕ, ΟΜΛΕ κ.ά.), ανένταχτοι φοιτητές και, για πρώτη φορά,* *την αφήγησή του ο Βουλιέρης επιχειρεί να αντιστρέψει πλήρως τη διαδοχή των γεγονότων που οδήγησαν στην εισβολή, υποστηρίζοντας ότι ήταν οι εκπρόσωποι των φοιτητών εκείνοι που ζήτησαν την εισβολή.* ***Αυτό δεν το έχει πει μέχρι σήμερα κανείς. Ούτε καν οι στρατιωτικοί που καταδικάστηκαν στη δίκη του Πολυτεχνείου***.(σημ.: υπογράμμιση δική μας).

Ο λόγος της κριτικής που ασκήθηκε στο βιβλίο είναι η συγκεκριμένη αφήγηση του Κ. Βουλιέρη, επισημαίνοντας πως πρόκειται για μια μαρτυρία «γελοία» και «συκοφαντική» και πως είναι σοβαρό ατόπημα του επιμελητή του βιβλίου «η ασχολίαστη αναπαραγωγή της αθλιότητας». Σύμφωνα με τον Ι. Χανδρινό, όμως: *«Οι μαρτυρίες παρατίθενται αυτούσιες. Σκόπιμα δεν υπάρχει υπομνηματισμός, αντιπαραβολές με τη βιβλιογραφία, ούτε υποσημειώσεις τεκμηρίωσης, παρά μόνο ελάχιστες εσωτερικές παραπομπές, απλώς και μόνο για να βοηθηθεί ο αναγνώστης στην παράλληλη ανάγνωση ενός ογκώδους υλικού. Όλα αυτά πιθανώς ξενίζουν ή δίνουν την εντύπωση μιας επιπόλαιης διαχείρισης. Ο ιστορικός οφείλει να παραθέτει τις πηγές του «γυμνές», είτε είναι προφορικές συνεντεύξεις είτε έγγραφα και ντοκουμέντα. Μια μαρτυρία δε διαφέρει από οποιοδήποτε τεκμήριο: είναι ακόμα ένα στοιχείο προς εξακρίβωση, το οποίο μάλιστα ελέγχεται πολλαπλά για την ακρίβεια των λεχθέντων αλλά και τα διάφορα φίλτρα ερμηνείας που εκ των πραγμάτων αναπαράγει. Πάντοτε υπάρχουν όρια στην ιστορική μας γνώση (το Πολυτεχνείο δεν αποτελεί εξαίρεση) και η μνήμη είναι απαραίτητη ως προνομιακό (αλλά και ολισθηρό) πεδίο άντλησης πληροφοριών»*. Αυτά σημείωνε, λοιπόν, ο συγγραφέας-ιστορικός στην απάντηση του στην Εφσυν στις 18/11/19, σε απάντηση προς τον Δ. Ψαρρά, τοποθετώντας το θεωρητι-

μάχης" (ήταν πράγματι άρματα μάχης, εκατό μέτρα δεξιά κι αριστερά απ' το Πολυτεχνείο). Η ιδέα υλοποιήθηκε. Ηρθε το τανκ –νεκρική σιγή μέσα–, είχε γυρίσει τον πυργίσκο ανάποδα. [...] Φύγαν όλοι εκτός από μια φανατική: "Φασίστες, δεν φεύγω, φασίστες δεν φεύγω"» (σ. 160). Τα παραπάνω αποτελούν επίμαχα αποσπάσματα του βιβλίου, που σημειώνει ο Δ. Ψαρράς στο κείμενο του, και συνεχίζει: *«Τίποτα από όσα περιγράφονται εδώ δεν είναι αλήθεια. Από τα πιο απλά (λ.χ. ο Λαλιώτης δεν είχε στρατευθεί και είχε μακριά μαλλιά) έως τα πιο σημαντικά: οι δυο εκπρόσωποι των φοιτητών (ο Κώστας Λαλιώτης και ο αξέχαστος Κυριάκος Σταμέλος) στάλθηκαν από τη Συντονιστική Επιτροπή και πήδηξαν έξω από τα κάγκελα προκειμένου να διαπραγματευθούν μια παράταση, ώστε να μην μπουν οι πολιορκητές στο Πολυτεχνείο μέχρι να ξημερώσει και να εξασφαλιστεί η ειρηνική έξοδος των εγκλείστων, με τη μεσολάβηση κάποιων θεσμικών φορέων, ακόμα και της Εκκλησίας, ως εγγυητών. Το τανκ δεν ήταν 100 μέτρα μακριά, αλλά μπροστά στην πύλη, και η είσοδος του επιβλήθηκε με διαταγή από τους επικεφαλής της στρατιωτικής δύναμης. Και βέβαια η «φανατική» δεν ήταν άλλη από την ηρωική Πέπη Ρηγοπούλου».*

Αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι το κύριο και επίμαχο θέμα είναι ότι **την εισβολή του τανκ την ζήτησαν οι εκπρόσωποι των φοιτητών και συγκεκριμένα ο Κ. Λαλιώτης.** Αυτή η συγκεκριμένη αναφορά εκνεύρισε «στον αέρα» και τον Δημήτρη Παπαχρήστο σε εκπομπή του Πρώτου Προγράμματος στις 16/11/2019, και ο οποίος έχοντας ενεργό ρόλο στα γεγονότα του Πολυτεχνείου αναφέρθηκε στον ρόλο του συμπατριώτη του ευβοέα Κ. Σταμέλου και ότι εντέλει από το συγκεκριμένο βιβλίο υπάρχει παραχάραξη της ιστορίας μέσω της παρουσίας της αφήγησης του Βουλιέρη μαζί με τις υπόλοιπες.

Ας πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα με τη σειρά. Σύμφωνα με πάρα πολλές μαρτυρίες και πηγές υπήρξαν δυο εκπρόσωποι φοιτητών που συσκέφτηκαν με εκπροσώπους της χούντας, έξω από το χώρο του Πολυτεχνείου, επί της οδού Πατησίων. Οι εκπρόσωποι ήταν: Κ. Λαλιώτης και Κ. Σταμέλος. Ο δημοσιογράφος Ψαρράς αντικρούει την επίκληση του Βουλιέρη ότι *«ο Λαλιώτης, ο οποίος είχε τότε στρατευτεί νομίζω, γιατί ήταν κουρεμένος με την ψιλή μηχανή»*, και δημοσιεύει αρχικά φωτογραφία όπου εμφανί-

και η ιστορία μιας λεζάντας του Λαλιώτη

μα δεν είναι να γράψουμε μια κριτική βιβλίου αλλά ούτε να μιλήσουμε για τα συγκεκριμένα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τότε. Όπως επίσης, δεν έχουμε ως στόχο να εξετάσουμε, εάν στο συγκεκριμένο βιβλίο, μέσω της επιλογής των προσώπων που μιλούν αποτυπώνεται ολόκληρη η ιδεολογικοπολιτική παλέτα των τεσσάρων περίπου ημερών της κατάληψης. Εάν και πως καταγράφεται η ισχνή αλλά δραστήρια παρουσία αναρχικών ή άλλων ρευμάτων, ομάδων κλπ. Θέλουμε αποκλειστικά και μόνο να εξετάσουμε και εν τέλει να θίξουμε τους τρόπους αντίδρασης και αντιμετώπισης, που επιφυλάσσονται από ορισμένους, σε μια καταγραφή η οποία ενδεχομένως παρουσιάζει στοιχεία πλαστογράφησης, παραποίησης ή αποσιώπησης ενός γεγονότος, είτε εν τέλει μια εντελώς διαφορετική εκδοχή. Πως δηλαδή ορθώνονται τα στήθη, στυλώνονται τα πόδια και ο δείκτης των δαχτύλων πάει πάνω-κάτω, κάτω-πάνω για να παραδειγματίσει και να μαλώσει όποιον δεν πιστεύει(;), διερευνά(;) ή απλώς καταγράφει μέσω της προσωπικής αφήγησης ένα γεγονός.

Όλα τα παραπάνω μας ήρθαν στο νου όταν η *Εφημερίδα των Συντακτών* στις 16/11/2019 δημοσίευσε κείμενο του Δημήτρη Ψαρρά με τίτλο *"η «δικαίωση» των τανκς"* και αναφέρεται ασκώντας δριμεία κριτική στο βιβλίο του **Ι. Χανδρινού – *«Όλη Νύχτα Εδώ. Μια προφορική ιστορία της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου», εκδ. Καστανιώτη, 2019.*** Στο συγκεκριμένο βιβλίο, όπως μας πληροφορεί ο ίδιος ο επιμελητής-συγγραφέας της έκδοσης επιθυμεί να συμπεριληφθούν αφηγήσεις από έναν ευρύ κύκλο συμμετεχόντων. *«Μιλούν πάνω από τα μισά μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής, μέλη όλων των οργανώσεων του φοιτητικού κινήματος (Αντι-ΕΦΕΕ, Ρήγας Φεραίος, ΑΑΣΠΕ, ΟΣΕ, ΟΜΛΕ κ.ά.), ανένταχτοι φοιτητές και, για πρώτη φορά, πολλοί μαθητές, εργάτες, διαδηλωτές, συλληφθέντες και τραυματίες από σφαίρες, με βάση τη διακηρυγμένη πρόθεσή μου για μια συστηματική καταγραφή της βιωματικής ιστορίας «από τα κάτω».*

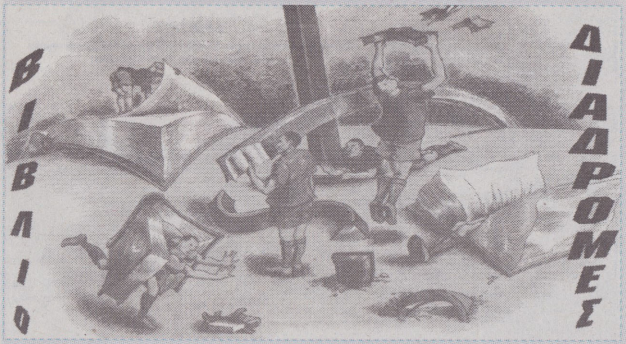
Ο δημοσιογράφος Δ. Ψαρράς με τη σειρά του αναφέρει στην Εφσυν: *«η εξέγερση του Πολυτεχνείου εξακολουθεί να ενοχλεί. Μεταξύ των 84 «ατομικών βιωματικών αφηγήσεων» που έχει συγκεντρώσει ο επιμελητής της έκδοσης περιλαμβάνεται η μαρτυρία του Κώστα Βουλιέρη, αντισυνταγματάρχη καταδρομών, επικεφαλής των ειδικών δυνάμεων το βράδυ της 16ης προς 17η Νοεμβρίου 1973. Με την αφήγησή του ο Βουλιέρης επιχειρεί να αντιστρέψει πλήρως τη διαδοχή των γεγονότων που οδήγησαν στην εισβολή, υποστηρίζοντας ότι ήταν οι εκπρόσωποι των φοιτητών εκείνοι που ζήτησαν την εισβολή. **Αυτό δεν το έχει πει μέχρι σήμερα κανείς. Ούτε καν οι στρατιωτικοί που καταδικάστηκαν στη δίκη του Πολυτεχνείου.*** (σημ.: υπογράμμιση δική μας).

Ο λόγος της κριτικής που ασκήθηκε στο βιβλίο είναι η συγκεκριμένη αφήγηση του Κ. Βουλιέρη, επισημαίνοντας πως πρόκειται για μια μαρτυρία «γελοία» και «συκοφαντική» και πως είναι σοβαρό ατόπημα του επιμελητή του βιβλίου «η ασχολίαστη αναπαραγωγή της αθλιότητας». Σύμφωνα με τον Ι. Χανδρινό, όμως: *«Οι μαρτυρίες παρατίθενται αυτούσιες. Σκόπιμα δεν υπάρχει υπομνηματισμός, αντιπαραβολές με τη βιβλιογραφία, ούτε υποσημειώσεις τεκμηρίωσης, παρά μόνο ελάχιστες εσωτερικές παραπομπές, απλώς και μόνο για να βοηθηθεί ο αναγνώστης στην παράλληλη ανάγνωση ενός ογκώδους υλικού. Όλα αυτά πιθανώς ξενίζουν ή δίνουν την εντύπωση μιας επιπόλαιης διαχείρισης. Ο ιστορικός οφείλει να παραθέτει τις πηγές του «γυμνές», είτε είναι προφορικές συνεντεύξεις είτε έγγραφα και ντοκουμέντα. Μια μαρτυρία δε διαφέρει από οποιοδήποτε τεκμήριο: είναι ακόμα ένα στοιχείο προς εξακρίβωση, το οποίο μάλιστα ελέγχεται πολλαπλά για την ακρίβεια των λεχθέντων αλλά και τα διάφορα φίλτρα ερμηνείας που εκ των πραγμάτων αναπαράγει. Πάντοτε υπάρχουν όρια στην ιστορική μας γνώση (το Πολυτεχνείο δεν αποτελεί εξαίρεση) και η μνήμη είναι απαραίτητη ως προνομιακό (αλλά και ολισθηρό) πεδίο άντλησης πληροφοριών».* Αυτά σημείωνε, λοιπόν, ο συγγραφέας-ιστορικός στην απάντηση του στην Εφσυν στις 18/11/19, σε απάντηση προς τον Δ. Ψαρρά, τοποθετώντας το θεωρητικό πλαίσιο της εργασίας του.

Ο βασικός λόγος κριτικής προς τον Ι. Χανδρινό είναι η αυτούσια μεταφορά της παρακάτω αφήγησης του Βουλιέρη, η οποία απαξιώνει και υποβαθμίζει στο σύνολο της τη δράση των εγκλείστων στο Πολυτεχνείο. Θα λέγαμε ότι αυτό αποτελεί μια αναμενόμενη συνθήκη από έναν αμετανόητο υποστηρικτή του χουντικού καθεστώτος και μάλιστα αντισυνταγματάρχη. *«Εμείς θέλαμε ν' ανοίξουμε την πύλη. Παίρνει, λοιπόν, ο Μακρυγιώργος τον τηλεβόα και λέει: "Ας πηδήσουν τρεις ή τέσσερις να το κουβεντιάσουμε". "Ναι! Ναι!" φωνάζαν από μέσα. Διαδήλωσις υπέρ σωποι των φοιτητών (ο Κώστας Λαλιώτης και ο αξέχαστος Κυριάκος Σταμέλος) στάλθηκαν από τη Συντονιστική Επιτροπή και πήδηξαν έξω από τα κάγκελα προκειμένου να διαπραγματευθούν μια παράταση, ώστε να μην μπουν οι πολιορκητές στο Πολυτεχνείο μέχρι να ξημερώσει και να εξασφαλιστεί η ειρηνική έξοδος των εγκλείστων, με τη μεσολάβηση κάποιων θεσμικών φορέων, ακόμα και της Εκκλησίας, ως εγγυητών. Το τανκ δεν ήταν 100 μέτρα μακριά, αλλά μπροστά στην πύλη, και η είσοδός του επιβλήθηκε με διαταγή από τους επικεφαλής της στρατιωτικής δύναμης. Και βέβαια η «φανατική» δεν ήταν άλλη από την ηρωική Πέπη Ρηγοπούλου».*

Αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι το κύριο και επίμαχο θέμα είναι ότι **την εισβολή του τανκ την ζήτησαν οι εκπρόσωποι των φοιτητών και συγκεκριμένα ο Κ. Λαλιώτης.** Αυτή η συγκεκριμένη αναφορά εκνεύρισε «στον αέρα» και τον Δημήτρη Παπαχρήστο σε εκπομπή του Πρώτου Προγράμματος στις 16/11/2019, και ο οποίος έχοντας ενεργό ρόλο στα γεγονότα του Πολυτεχνείου αναφέρθηκε στον ρόλο του συμπατριώτη του ευβοέα Κ. Σταμέλου και ότι εντέλει από το συγκεκριμένο βιβλίο υπάρχει παραχάραξη της ιστορίας μέσω της παρουσίας της αφήγησης του Βουλιέρη μαζί με τις υπόλοιπες.

Ας πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα με τη σειρά. Σύμφωνα με πάρα πολλές μαρτυρίες και πηγές υπήρξαν δυο εκπρόσωποι φοιτητών που συσκέφτηκαν με εκπροσώπους της χούντας, έξω από το χώρο του Πολυτεχνείου, επί της οδού Πατησίων. Οι εκπρόσωποι ήταν: Κ. Λαλιώτης και Κ. Σταμέλος. Ο δημοσιογράφος Ψαρράς αντικρούει την επίκληση του Βουλιέρη ότι *«ο Λαλιώτης, ο οποίος είχε τότε στρατευτεί νομίζω, γιατί ήταν κουρεμένος με την ψιλή μηχανή»,* και δημοσιεύει αρχικά φωτογραφία όπου εμφανίζει τον Λαλιώτη με κόμη στα σκαλιά του Πολυτεχνείου και λεζάντα *Η συγκέντρωση των φοιτητών στο Πολυτεχνείο στις **14.11.73**. Ο Λαλιώτης διακρίνεται με μακριά μαλλιά στο πρώτο σκαλί.* Εν συνεχεία, και αφού ο Ι. Χανδρινός έχει αποστείλει επιστολή στην efsyn, ο δημοσιογράφος Ψαρράς σημειώνει στο τέλος της απάντησης του: *η φωτογραφία με τους φοιτητές στο Πολυτεχνείο που δημοσιεύτηκε το Σάββατο στην «Εφ.Συν.» είναι από συγκέντρωση στις **20.2.1973**.* Παράλληλα **διορθώθηκε-μεταγενέστερα- και η ημερομηνία στη λεζάντα κατά το αρχικό κείμενο στην ηλεκτρονική έκδοση της efsyn.** Συνεπώς **η χρήση της συ-**

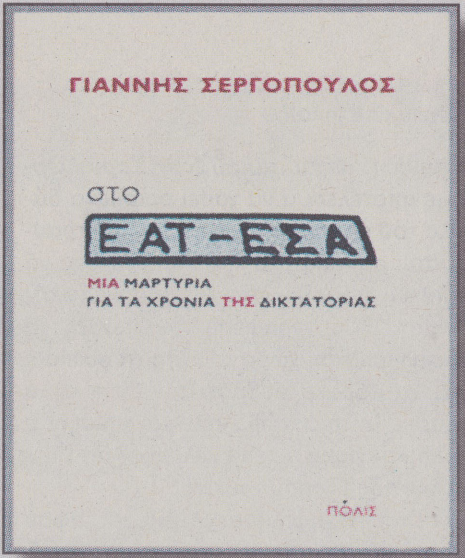

ΣΤΟ ΕΑΤ-ΕΣΑ

ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

εκδ. ΠΟΛΙΣ / Οκτώβριος 2019 /σελ. 175

«Κάθε χρόνο στις 23 Ιουλίου πραγματοποιείται μια σεμνή τελετή στα κρατητήρια του ΕΑΤ-ΕΣΑ, άλλοτε τόπο βασανιστηρίων και σήμερα Μουσείο Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Αντίστασης. Στο προαύλιο βρίσκεται η προτομή του Σπύρου Μουστακλή. Πολιτικά κόμματα και φορείς καταθέτουν στεφάνια. Ακολουθεί μια βουβή περιήγηση στον χώρο των κελιών και η εκδήλωση ολοκληρώνεται με μια σύντομη ομιλία.

Έπειτα από τόσες δεκαετίες, ξανάρχεται στο μυαλό το ίδιο ερώτημα: Άξιζε τον κόπο; Μήπως οι διαψεύσεις που ακολούθησαν μας οδηγούν σε μια επανατοποθέτηση; Για μένα, η ανάγκη να γράψω αυτό το βιβλίο λειτούργησε απελευθερωτικά. Η μνήμη δεν είχε ξεθωριάσει, λες και περίμενε να έρθει η ώρα να καταγραφεί εκείνη η «περιπέτεια» που ζήσαμε τότε.

Η ιστορική δράση κρίνεται μέσα στο πλαίσιο των συνθηκών που τη γέννησαν. Η χούντα του 1967-1974 υπήρξε μια ύβρις. Τόσο εγώ όσο και άλλοι θεωρήσαμε ότι δεν μας ταίριαζε να παραμείνουμε αδρανείς απέναντί της. Τώρα, όμως, βλέποντας τα πράγματα ύστερα από τόσα χρόνια, εκτιμώ ότι λίγα κάναμε. Έπρεπε να φανούμε ακόμα πιο πείσμονες στον αγώνα μας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για την δημοκρατία, για την πατρίδα και την ελευθερία.

Κι αυτός είναι ένας αγώνας που συνεχίζεται πάντα, έστω και με άλλες μορφές».

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Ο Γιάννης Σεργόπουλος (γενν. το 1950) φοιτητής της Νομικής Σχολής Αθηνών κατά την διάρκεια της δικτατορίας συνελήφθη, κρατήθηκε και βασανίστηκε στα μπουντρούμια του ΕΑΤ-ΕΣΑ. Το συγκεκριμένο βιβλίο αποτελεί την προσωπική του μαρτυρία όχι μόνο για την κράτηση και τον βασανισμό του στα χουντικά κελιά, αλλά και για τα παγκόσμια γεγονότα των χρόνων εκείνων, που σημάδεψαν πολλές γενιές.

Ο πόλεμος στο Βιετνάμ, οι σφαγές αμάχων στις οποίες προχώρησαν τον Μάρτιο του 1968 αμερικανοί στρατιώτες στο χωριό Μάι Λάι, η εξέγερση του Μάη στο Παρίσι, η άνοιξη της Πράγας, η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ τον Απρίλιο του ίδιου έτους, η σφαγή 400 φοιτητών τον Οκτώβριο στο Μεξικό: *«Τα παραδοσιακά κόμματα της Αριστεράς στέκονται άκρως επιφυλακτικά απέναντι στο επαναστατικό αυτό τσουνάμι που γοητεύει και παρασύρει τους νέους σε μια βίαιη σύγκρουση με τις δυνάμεις της τάξης. Καίγονται αυτοκίνητα, λεηλατούνται μαγαζιά, αλλά η ώσμωση με την εργατική τάξη είναι προβληματική. Στο Καρτιέ Λατέν αναπαράγονται εικόνες που θυμίζουν την Παρισινή Κομμούνα [...] ο δρόμος που ανοίχτηκε δεν έφτασε στο τέρμα του, άφησε όμως ανεξίτηλα σημάδια στο φαντασιακό της ριζοσπαστικής αμφισβήτησης».*

Στην Ελλάδα η χούντα από τις πρώτες κιόλας ημέρες της επιβολής συλλαμβάνει χιλιάδες ανθρώπους. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας οι συλληφθέντες εκείνων των πρώτων ημερών ανέρχονται στις 6.509.

Επρόκειτο κυρίως για μέλη της νεολαίας Λαμπράκη, ΕΔΑΪτες και κομμουνιστές, οι οποίοι μεταφέρονται σε μεγάλες φυλακές, σε γήπεδα ή στον Ιππόδρομο, όπου μάλιστα δολοφονείται εν ψυχρώ ο Παναγιώτης Ελής από τον ανθυπίλαρχο Κ. Κώτσαρη. Οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες μεταφέρονται σταδιακά σε ξερονήσια, όπως η Γυάρος.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα, η δίκη του Αλέξανδρου Παναγούλη, που ξεκινά στις 4 Νοεμβρίου 1969 και ειδικότερα η προσωπικότητά του άσκησαν επάνω του τεράστια επίδραση. Ο νεαρός φοιτητής της Νομικής συγκλονίζεται από τον άνθρωπο, που κατεξευτέλισε τους βασανιστές του, τους τυράννους και τα όργανά τους. Διαβάζει με αγωνία τα πρακτικά της δίκης από πολλές εφημερίδες, μαζεύει τα αποκόμματα και περιμένει την έκβαση της διαδικασίας.

Τον Ιούλιο του 1969 ένας μηχανισμός εκρήγνυται στα χέρια του καθηγητή του

συνέχεια στη σελ. 10

γκεκριμένης φωτογραφίας ως υποστηρικτικής των όσων γράφει ο Δ. Ψαρράς δεν ευσταθεί. Για τον απλούστατο λόγο ότι κάποιος μπορεί να έχει μαλλιά τον Φλεβάρη του ’73 και όχι το Νοέμβρη του ’73 και συνεπώς δεν αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά το επιχείρημα του Βουλιέρη, βάσει του χειρισμού που ακολούθησε ο δημοσιογράφος. Μας προξενεί εντύπωση, πάντως, ο δημοσιογράφος και μέλος και εν πάσει περιπτώσει, μήπως αυτό που αναφέρει ο Βουλιέρης πως είπε-πρότεινε ο Λαλιώτης αφορούν τον Σταμέλο; Δηλαδή μήπως ο αφηγητής, σκόπιμα ή όχι, μπέρδεψε τους φοιτητές; Σημαντικό ατόπημα για την ακριβή ιστορική αποτύπωση αλλά δευτερευούσης σημασίας σε σχέση με το εάν εκπρόσωπος των φοιτητών συναίνεσε ή συμφώνησε για εισβολή τανκ στο Πολυτεχνείο. Σύμφωνα

Λιάκο– αναγνωρίζεται και από τους δύο η κοινή συναίνεση για το γκρέμισμα της κεντρικής πόρτας του Πολυτεχνείου με τήν χρήση του άρματος. Η πρόταση αυτή είχε «ριχτεί» κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων των δύο αντιπροσώπων της συντονιστικής (Λαλιώτη-Σταμέλου) με τις στρατιωτικές και αστυνομικές Αρχές (κάτι που υποστήριξε ο Γουνελάς σε προγενέστερη συνέντευξή του

ποιείται μια σεμνή τελετή στα κρατητήρια του ΕΑΤ-ΕΣΑ, άλλοτε τόπο βασανιστηρίων και σήμερα Μουσείο Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Αντίστασης. Στο προαύλιο βρίσκεται η προτομή του Σπύρου Μουστακλή. Πολιτικά κόμματα και φορείς καταθέτουν στεφάνια. Ακολουθεί μια βουβή περιήγηση στον χώρο των κελιών και η εκδήλωση ολοκληρώνεται με μια σύντομη ομιλία.

Έπειτα από τόσες δεκαετίες, ξανάρχεται στο μυαλό το ίδιο ερώτημα: Άξιζε τον κόπο; Μήπως οι διαψεύσεις που ακολούθησαν μας οδηγούν σε μια επανατοποθέτηση; Για μένα, η ανάγκη να γράψω αυτό το βιβλίο λειτούργησε απελευθερωτικά. Η μνήμη δεν είχε ξεθωριάσει, λες και περίμενε να έρθει η ώρα να καταγραφεί εκείνη η «περιπέτεια» που ζήσαμε τότε.

Η ιστορική δράση κρίνεται μέσα στο πλαίσιο των συνθηκών που τη γέννησαν. Η χούντα του 1967-1974 υπήρξε μια ύβρις. Τόσο εγώ όσο και άλλοι θεωρήσαμε ότι δεν μας ταίριαζε να παραμείνουμε αδρανείς απέναντί της. Τώρα, όμως, βλέποντας τα πράγματα από την απόσταση τόσων χρόνια, εκτιμώ ότι λίγα κάναμε. Έπρεπε να φανούμε ακόμα πιο πείσμονες στον αγώνα μας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για την δημοκρατία, για την πατρίδα και την ελευθερία.

Κι αυτός είναι ένας αγώνας που συνεχίζεται πάντα, έστω και με άλλες μορφές».

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Ο Γιάννης Σεργόπουλος (γενν. το 1950) φοιτητής της Νομικής Σχολής Αθηνών κατά την διάρκεια της δικτατορίας συνελήφθη, κρατήθηκε και βασανίστηκε στα μπουντρούμια του ΕΑΤ-ΕΣΑ. Το συγκεκριμένο βιβλίο αποτελεί την προσωπική του μαρτυρία όχι μόνο για την κράτηση και τον βασανισμό του στα χουντικά κελιά, αλλά και για τα παγκόσμια γεγονότα των χρόνων εκείνων, που σημάδεψαν πολλές γενιές.

Ο πόλεμος στο Βιετνάμ, οι σφαγές αμάχων στις οποίες προχώρησαν τον Μάρτιο του 1968 αμερικανοί στρατιώτες στο χωριό Μάι Λάι, η εξέγερση του Μάη στο Παρίσι, η άνοιξη της Πράγας, η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ τον Απρίλιο του

Οκτώβριο στο Μεξικό: *«Τα παραδοσιακά κόμματα της Αριστεράς στέκονται άκρως επιφυλακτικά απέναντι στο επαναστατικό αυτό τσουνάμι που γοητεύει και παρασύρει τους νέους σε μια βίαιη σύγκρουση με τις δυνάμεις της τάξης. Καίγονται αυτοκίνητα, λεηλατούνται μαγαζιά, αλλά η ώσμωση με την εργατική τάξη είναι προβληματική. Στο Καρτιέ Λατέν αναπαράγονται εικόνες που θυμίζουν την Παρισινή Κομμούνα [...] ο δρόμος που ανοίχτηκε δεν έφτασε στο τέρμα του, άφησε όμως ανεξίτηλα σημάδια στο φαντασιακό της ριζοσπαστικής αμφισβήτησης».*

Στην Ελλάδα η χούντα από τις πρώτες κιόλας ημέρες της επιβολής συλλαμβάνει χιλιάδες ανθρώπους. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας οι συλληφθέντες εκείνων των πρώτων ημερών ανέρχονται στις 6.509.

Επρόκειτο κυρίως για μέλη της νεολαίας Λαμπράκη, ΕΔΑΐτες και κομμουνιστές, οι οποίοι μεταφέρονται σε μεγάλες φυλακές, σε γήπεδα ή στον Ιππόδρομο, όπου μάλιστα δολοφονείται εν ψυχρώ ο Παναγιώτης Ελής από τον ανθυπίλαρχο Κ. Κώτσαρη. Οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες μεταφέρονται σταδιακά σε ξερονήσια, όπως η Γυάρος.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα, η δίκη του Αλέξανδρου Παναγούλη, που ξεκινά στις 4 Νοεμβρίου 1969 και ειδικότερα η προσωπικότητά του άσκησαν επάνω του τεράστια επίδραση. Ο νεαρός φοιτητής της Νομικής συγκλονίζεται από τον άνθρωπο, που κατεξευτέλισε τους βασανιστές του, τους τυράννους και τα όργανά τους. Διαβάζει με αγωνία τα πρακτικά της δίκης από πολλές εφημερίδες, μαζεύει τα αποκόμματα και περιμένει την έκβαση της διαδικασίας.

Τον Ιούλιο του 1969 ένας μηχανισμός εκρήγνυται στα χέρια του καθηγητή του

συνέχεια στη σελ. 10

γκεκριμένης φωτογραφίας ως υποστηρικτικής των όσων γράφει ο Δ. Ψαρράς δεν ευσταθεί. Για τον απλούστατο λόγο ότι κάποιος μπορεί να έχει μαλλιά τον Φλεβάρη του ’73 και όχι το Νοέμβρη του ’73 και συνεπώς δεν αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά το επιχείρημα του Βουλιέρη, βάσει του χειρισμού που ακολούθησε ο δημοσιογράφος. Μας προξενεί εντύπωση, πάντως, ο δημοσιογράφος και συγγραφέας, που ψέγει τον ιστορικό για διάφορα αντιδεοντολογικά (δις φορές και στις 16/11 και στις 18/11/19), να μην κάνει αυτοκριτική αναφορά στην δική του (σκόπιν λανθασμένη χρήση του βασικού του εργαλείου επιχειρηματολογίας που ήταν η φωτογραφία με τον Λαλιώτη. Και, απλά, εντός μιας αγκύλης στο τέλος της απάντησης του, να σημειώνει ότι, *«η φωτογραφία με τους φοιτητές στο Πολυτεχνείο που δημοσιεύτηκε το Σάββατο στην «Εφ. Συν.» είναι από συγκέντρωση στις 20.2.1973».* Και ενώ θα ήταν κατανοητή μια εκδοχή του τύπου: *εκ παραδρομής ή εκ λάθους, η* ***λεζάντα*** (και όχι γενικά και αόριστα *η φωτογραφία είναι από…*) της *έντυπης έκδοσης ανέφερε 14.11.73 αντί του ορθού 20.2.73.* Παρατηρούμε εκτός της λαθροχειρίας στην ηλεκτρονική έκδοση που αφορά το αρχικό δημοσίευμα (16/11/73), να προστίθεται η λεζάντα τη Δευτέρα 18/11/19, την ημέρα που υποτίθεται διορθωνόταν το λάθος του Σαββάτου. *«Το σαββατιάτικο δημοσί-*

μέλος και εν πάσει περιπτώσει, μήπως αυτό που αναφέρει ο Βουλιέρης πως είπε-πρότεινε ο Λαλιώτης αφορούν τον Σταμέλο; Δηλαδή μήπως ο αφηγητής, σκόπιμα ή όχι, μπέρδεψε τους φοιτητές; Σημαντικό ατόπημα για την ακριβή ιστορική αποτύπωση αλλά δευτερευούσης σημασίας σε σχέση με το εάν εκπρόσωπος των φοιτητών συναίνεσε ή συμφώνησε για εισβολή τανκ στο Πολυτεχνείο. Σύμφωνα λοιπόν με όσα είχε πει ο ίδιος ο Σταμέλος και είναι γνωστά στον Σ. Κούλογλου και την εκπομπή «Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα»: *«Είχα μόλις γυρίσει από το στρατό. Με είχαν στρατεύσει τον Φλεβάρη, μερικούς μήνες νωρίτερα μαζί με άλλους συνδικαλιστές φοιτητές…* ***Οι διαπραγματεύσεις με τους στρατιωτικούς που είχαν περικυκλώσει με τα τανκς το Πολυτεχνείο ξεκίνησαν μετά από δική μου πρόταση…*** *Εμείς (σημ: εννοεί Λαλιώτη και εκείνον) τους είπαμε ότι θέλουμε να αποχωρήσουμε, να οργανώσουμε μία έξοδο. Έτσι είχαμε συνεννοηθεί ο Κώστας κι εγώ με τη Συντονιστική μας Επιτροπή, διότι βλέπαμε ότι είχαμε ηττηθεί από αυτή την άποψη. Περικυκλωμένοι ήμασταν, τι να κάναμε; Δεν είχαμε όπλα εμείς… Ο Γουνελάς υποστηρίζει ότι εγώ κι ο Κώστας Λαλιώτης, ως εκπρόσωποι της Συντονιστικής, ή η ίδια Συντονιστική, συμφωνήσαμε να πέσει το τανκ επί της πόρτας, αυτό δεν έγινε. Δεν θα τολμούσαμε άλλωστε*

Λιάκο– αναγνωρίζεται και από τους δύο η κοινή συναίνεση για το γκρέμισμα της κεντρικής πόρτας του Πολυτεχνείου με τήν χρήση του άρματος. Η πρόταση αυτή είχε «ριχτεί» κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων των δύο αντιπροσώπων της συντονιστικής (Λαλιώτη-Σταμέλου) με τις στρατιωτικές και αστυνομικές Αρχές (κάτι που υποστήριξε ο Γουνελάς σε προγενέστερη συνέντευξή του την δεκαετία του ογδόντα). Όπως είναι γνωστό τοις πάσι, η στάση των εγκλείστων στο Πολυτεχνείο δεν ήταν ενιαία σε πολλά θέματα και ένα από αυτά ήταν το ζήτημα της εξόδου από το χώρο. Άλλοι ήθελαν να ανοίξει η πόρτα και να φύγουν και άλλοι να παραμείνει κλειστή. Ο Κυριάκος Σταμέλος είχε δηλώσει επανειλημμένα ότι η συντονιστική είχε ταχθεί αναφανδόν υπέρ της αποχώρησης («απαγκίστρωσης») και αυτήν την τάση εκπροσωπούσε μαζί με τον Λαλιώτη στις συζητήσεις με τις Αρχές. Ήθελαν η πόρτα να ανοίξει και προσπάθησαν για αυτό. Ο χουντικός-αφηγητής στο βιβλίο του Χανδρινού μεταφράζει-παραποιεί, την πρόταση του Σταμέλου για διαπραγματεύσεις και την κάνει πρόταση για εισβολή τανκ, γεγονός για το οποίο υπάρχει αποσιώπηση ως προς το ποιός έκανε την πρόταση, αν και αυτό δεν έχει τόση σημασία, όσο η **κοινή συναίνεση**.

περίμενε να έρθει η ώρα να καταγραφεί εκείνη η «περιπέτεια» που ζήσαμε τότε.

Η ιστορική δράση κρίνεται μέσα στο πλαίσιο των συνθηκών που τη γέννησαν. Η χούντα του 1967-1974 υπήρξε μια ύβρις. Τόσο εγώ όσο και άλλοι θεωρήσαμε ότι δεν μας ταίριαζε να παραμείνουμε αδρανείς απέναντί της. Τώρα, όμως, βλέ-

για τα παγκόσμια γεγονότα των χρόνων εκείνων, που σημάδεψαν πολλές γενιές.

Ο πόλεμος στο Βιετνάμ, οι σφαγές αμάχων στις οποίες προχώρησαν τον Μάρτιο του 1968 αμερικανοί στρατιώτες στο χωριό Μάι Λάι, η εξέγερση του Μάη στο Παρίσι, η άνοιξη της Πράγας, η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ τον Απρίλιο του

στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας οι συλληφθέντες εκείνων των πρώτων ημερών ανέρχονται στις 6.509.

Επρόκειτο κυρίως για μέλη της νεολαίας Λαμπράκη, ΕΔΑΐτες και κομμουνιστές, οι οποίοι μεταφέρονται σε μεγάλες φυλακές, σε γήπεδα ή στον Ιππόδρομο,· όπου μάλιστα δολοφονείται εν ψυχρώ ο Πα-

τους τυράννους και τα όργανά τους. Διαβάζει με αγωνία τα πρακτικά της δίκης από πολλές εφημερίδες, μαζεύει τα αποκόμματα και περιμένει την έκβαση της διαδικασίας.

Τον Ιούλιο του 1969 ένας μηχανισμός εκρήγνυται στα χέρια του καθηγητή του

συνέχεια στη σελ. 10

γκεκριμένης φωτογραφίας ως υποστηρικτικής των όσων γράφει ο Δ. Ψαρράς δεν ευσταθεί. Για τον απλούστατο λόγο ότι κάποιος μπορεί να έχει μαλλιά τον Φλεβάρη του ’73 και όχι το Νοέμβρη του ’73 και συνεπώς δεν αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά το επιχείρημα του Βουλιέρη, βάσει του χειρισμού που ακολούθησε ο δημοσιογράφος. Μας προξενεί εντύπωση, πάντως, ο δημοσιογράφος και συγγραφέας, που ψέγει τον ιστορικό για διάφορα αντιδεοντολογικά (δις φορές και στις 16/11 και στις 18/11/19), να μην κάνει αυτοκριτική αναφορά στην δική του (σκόπιν λανθασμένη χρήση του βασικού του εργαλείου επιχειρηματολογίας που ήταν η φωτογραφία με τον Λαλιώτη. Και, απλά, εντός μιας αγκύλης στο τέλος της απάντησης του, να σημειώνει ότι, *«η φωτογραφία με τους φοιτητές στο Πολυτεχνείο που δημοσιεύτηκε το Σάββατο στην «Εφ. Συν.» είναι από συγκέντρωση στις 20.2.1973»*. Και ενώ θα ήταν κατανοητή μια εκδοχή του τύπου: *εκ παραδρομής ή εκ λάθους, η* ***λεζάντα*** (και όχι γενικά και αόριστα *η φωτογραφία είναι από…*) *της έντυπης έκδοσης ανέφερε 14.11.73 αντί του ορθού 20.2.73*. Παρατηρούμε εκτός της λαθροχειρίας στην ηλεκτρονική έκδοση που αφορά το αρχικό δημοσίευμα (16/11/73), να προστίθεται η λεζάντα τη Δευτέρα 18/11/19, την ημέρα που υποτίθεται διορθωνόταν το λάθος του Σαββάτου, «*Το σαββατιάτικο δημοσίευμα της «Εφ.Συν.» όπου διακρίνεται ο Κώστας Λαλιώτης με «αφάνα» και όχι κουρεμένος με την ψιλή…*»! Δηλαδή τα ίδια Παντελάκη μου τα ίδια Παντελή μου! Η Αριστερά δεν κάνει λάθη ποτέ! Είναι ανίκητη! Η διαχείριση της συγκεκριμένης φαιδρής αφήγησης του χουντικού από την εφσυν είναι τουλάχιστον τραγική. Βούτυρο στο ψωμί του κάθε φασίστα, χουντικού να τρολάρει τα μπρος-πίσω-μπρος του δημοσιογράφου.

Όπως είπαμε και παραπάνω οι εκπρόσωποι των φοιτητών ήταν δύο. Ο Λαλιώτης και ο Σταμέλος. Άρα αφού ο Λαλιώτης δεν είχε στρατευθεί, μήπως είχε στρατευθεί ο Σταμέλος και εν πάσει περιπτώσει, μήπως αυτό που αναφέρει ο Βουλιέρης πως είπε-πρότεινε ο Λαλιώτης αφορούν τον Σταμέλο; Δηλαδή μήπως ο αφηγητής, σκόπιμα ή όχι, μπέρδεψε τους φοιτητές; Σημαντικό ατόπημα για την ακριβή ιστορική αποτύπωση αλλά δευτερευούσης σημασίας σε σχέση με το εάν εκπρόσωπος των φοιτητών συναίνεσε ή συμφώνησε για εισβολή τανκ στο Πολυτεχνείο. Σύμφωνα λοιπόν με όσα είχε πει ο ίδιος ο Σταμέλος και είναι γνωστά στον Σ. Κούλογλου και την εκπομπή «Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα»: *«Είχα μόλις γυρίσει από το στρατό. Με είχαν στρατεύσει τον Φλεβάρη, μερικούς μήνες νωρίτερα μαζί με άλλους συνδικαλιστές φοιτητές…* ***Οι διαπραγματεύσεις με τους στρατιωτικούς που είχαν περικυκλώσει με τα τανκς το Πολυτεχνείο ξεκίνησαν μετά από δική μου πρόταση…*** *Εμείς (σημ: εννοεί Λαλιώτη και εκείνον) τους είπαμε ότι θέλουμε να αποχωρήσουμε, να οργανώσουμε μία έξοδο. Έτσι είχαμε συνεννοηθεί ο Κώστας κι εγώ με τη Συντονιστική μας Επιτροπή, διότι βλέπαμε ότι είχαμε ηττηθεί από αυτή την άποψη. Περικυκλωμένοι ήμασταν, τι να κάναμε; Δεν είχαμε όπλα εμείς… Ο Γουνελάς υποστηρίζει ότι εγώ κι ο Κώστας Λαλιώτης, ως εκπρόσωποι της Συντονιστικής, ή η ίδια Συντονιστική, συμφωνήσαμε να πέσει το τανκ επί της πόρτας, αυτό δεν έγινε. Δεν θα τολμούσαμε άλλωστε ποτέ, ούτε εγώ ούτε ο Κώστας, να πούμε ότι συμφωνούμε να μπει το τανκ»*.

Μας φαντάζει περίεργο και οξύμωρο έμπειροι δημοσιογράφοι να μην γνώριζαν ή να μην θυμούνταν ότι ο έτερος διαπραγματευτής-φοιτητής ήταν άρτι αφιχθείς από το στράτευμα και συνεπώς κοντοκουρεμένος. Και αυτό γιατί υπάρχουν δημοσιεύματα του Δημ. Ψαρρά τον περασμένο χρόνο που αναφέρονται στον Σταμέλο (το 2018 λόγω του θανάτου του) και τον ρόλο που διαδραμάτισε εκείνη τη νύχτα 16-17/11/1973.

Επίσης, στην κοινή συνέντευξη των Σταμέλου-Γουνελά – που παραχωρήθηκε στον δημοσιογράφο Παναγιώτη Λιάκο– αναγνωρίζεται και από τους δύο η κοινή συναίνεση για το γκρέμισμα της κεντρικής πόρτας του Πολυτεχνείου με τήν χρήση του άρματος. Η πρόταση αυτή είχε «ριχτεί» κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων των δύο αντιπροσώπων της συντονιστικής (Λαλιώτη-Σταμέλου) με τις στρατιωτικές και αστυνομικές Αρχές (κάτι που υποστήριξε ο Γουνελάς σε προγενέστερη συνέντευξή του την δεκαετία του ογδόντα). Όπως είναι γνωστό τοις πάσι, η στάση των εγκλείστων στο Πολυτεχνείο δεν ήταν ενιαία σε πολλά θέματα και ένα από αυτά ήταν το ζήτημα της εξόδου από το χώρο. Άλλοι ήθελαν να ανοίξει η πόρτα και να φύγουν και άλλοι να παραμείνει κλειστή. Ο Κυριάκος Σταμέλος είχε δηλώσει επανειλημμένα ότι η συντονιστική είχε ταχθεί αναφανδόν υπέρ της αποχώρησης («απαγκίστρωσης») και αυτήν την τάση εκπροσωπούσε μαζί με τον Λαλιώτη στις συζητήσεις με τις Αρχές. Ήθελαν η πόρτα να ανοίξει και προσπάθησαν για αυτό. Ο χουντικός-αφηγητής στο βιβλίο του Χανδρινού μεταφράζει-παραποιεί, την πρόταση του Σταμέλου για διαπραγματεύσεις και την κάνει πρόταση για εισβολή τανκ, γεγονός για το οποίο υπάρχει αποσιώπηση ως προς το ποιός έκανε την πρόταση, αν και αυτό δεν έχει τόση σημασία, όσο η **κοινή συναίνεση**.

Αντί, λοιπόν, ο δημοσιογράφος να αντιπαραβάλει αυτά που έχει ισχυριστεί ο Σταμέλος σε αυτά που αναφέρει ο χουντικός, και όλα τα στοιχεία που έχουν δει το φως της δημοσιότητας μέχρι τώρα, ασχολήθηκε με τις κόμες και τις τρίχες. Στη διαστρέβλωση του αφηγητή είχαμε τη παραποίηση της λεζάντας βουλιάζοντας –τηρουμένων των αναλογιών– στον ίδιο βούρκο. Γιατί τα γεγονότα είναι γεγονότα, η ερμηνεία είναι ερμηνεία και η έρευνα είναι έρευνα. Σε όλους και για όλα, ελεύθερα και χωρίς δημοσιογραφικό bullying!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

συνέχεια από τη σελ. 9

Παντείου Πανεπιστημίου ***Σάκη Καράγιωργα*** με αποτέλεσμα να χάσει ορισμένα δάκτυλα του αριστερού του χεριού, να τραυματιστεί σοβαρά στο κεφάλι, αλλά και να επέλθει η «εξάρθρωση» της *Δημοκρατικής Άμυνας*. Ο συγγραφέας προσπαθεί να προσεγγίσει τον χώρο του Στρατοδικείου, ώστε να παρακολουθήσει την δίκη, αλλά προσάγεται από ασφαλίτες και βρίσκεται για πρώτη φορά σε ένα κελί της Ασφάλειας στην οδό Μπουμπουλίνας.

Την επομένη αφήνεται ελεύθερος, αφού πρώτα περνάει την διαδικασία της σήμανσης: *«Αυτή η προληπτικού χαρακτήρα σύλληψή μου για την εξακρίβωση των στοιχείων μου και η εκ του λόγου αυτού διανυκτέρευσή μου στο κελί της Ασφάλειας, στάθηκαν μοιραία γεγονότα που καθόρισαν την υπόλοιπη προσωπική μου ζωή. Ενώ μέχρι τότε δεν ήμουν παρά ένας νεαρός προβληματισμένος από τις περιπέτειες κάποιων ανθρώπων που ταλαιπωρούνταν εξαιτίας ενός ανελεύθερου καθεστώτος, από εκείνη την ώρα ένιωσα αλληλέγγυος μαζί τους. Η αυθαιρεσία σε βάρος μου, η άδικη κράτησή μου, η εξευτελιστική φωτογράφισή μου ήταν στοιχεία αναγκαία και ικανά να μου εμφυσήσουν οργή και διάθεση αντιπαράθεσης»*.

Στις αρχές του 1972, όπως περιγράφει ο συγγραφέας, ιδρύονται και οι εθνικοτοπικοί φοιτητικοί σύλλογοι π.χ. Κρητών, Ηπειρωτών, Αρκάδων, Ηλείων κ.λπ. τηρώντας μέσω των καταστατικών τους την νόμιμη και τυπική προϋπόθεση, που απαιτούσε ο νόμος, στοχεύοντας, όμως, στην πραγματικότητα στην δημιουργία χώρων συναντήσεων, συζητήσεων, γνωριμιών και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων.

Το γεγονός αυτό, φυσικά, δεν διαφεύγει της προσοχής της Ασφάλειας, που παρακολουθεί όλα τα στέκια, όπου συχνάζουν του Σπουδαστικού, συχνά ελέγχουν τους θαμώνες ή τους υποχρεώνουν να περάσουν για «φιλική κουβεντούλα» από την Ασφάλεια.

Τον Μάρτιο του 1972 δεκάδες φοιτητές της νομικής, συγκεκριμένα 42 άτομα, ζητούν με δικαστική προσφυγή την παύση της διορισμένης διοίκησης του Συλλόγου Φοιτητών της Νομικής Σχολής, «Η Θέμις», ο συγγραφέας προσυπογράφει, επίσης, την συγκεκριμένη προσφυγή και αναζητά τρόπους να προσθέσει νέα ονόματα στον κατάλογο. Στις 42 υπογραφές προστίθενται μόνο άλλες 109. Στα σκαλάκια έξω από το μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής (**Σαριπόλου**) αρχίζουν και πραγματοποιούνται ομιλίες που παρακολουθούν ορισμένες δεκάδες φοιτητών:

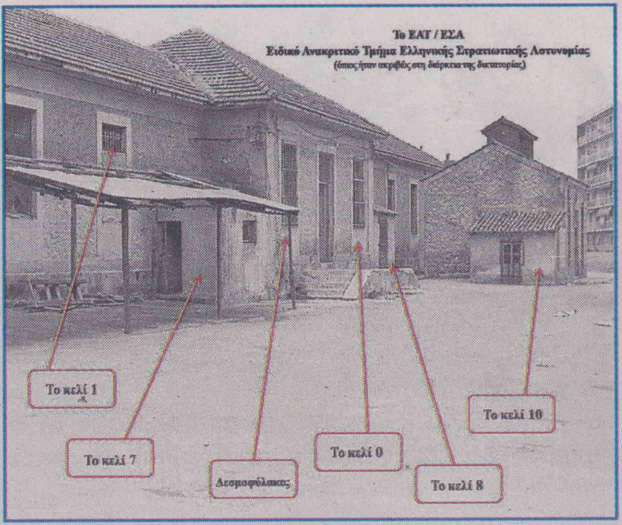
«Τα σκαλοπάτια αυτά και ο εντεύθεν διάδρομος στάθηκαν ο γενέθλιος τόπος του φοιτητικού κινήματος και αποδείχθηκε ότι πολλές φορές όσο πιο ταπεινή είναι η καταγωγή τόσο πιο θεαματικά τα αποτελέσματα [...] Τελικά, στο απέραντο αυτό νεκροταφείο που είχε το όνομα ΕΛΛΑΔΑ, τα σκαλάκια της Νομικής στην αίθουσα Σαριπόλου ήταν το μοναδικό βήμα δημόσιου και ελεύθερου διαλόγου. Σαφώς υπήρχαν παράνομες οργανώσεις που σχεδίαζαν και εκτελούσαν δράσεις κατά της χούντας, αλλά αυτές αποφάσιζαν εν κρυπτώ, σαφώς υπήρχαν παρέες που μαζεύονταν και μιλούσαν κατά της δικτατορίας, αλλά και αυτές συνευρίσκονταν εν κρυπτώ. Δημόσια εκφορά πολιτικού αντιδικτατορικού λόγου γινόταν στα σκαλάκια της Νομικής. Δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση. Έπρεπε να ξεπεράσεις πολλά φράγματα φόβου για να παίρνεις τον λόγο, αλλά εξίσου πολλά φράγματα φόβου έπρεπε να ξεπεράσεις για να είσαι έστω παριστάμενος ακροατής. Ήξερες ότι εκείνες τις στιγμές κάποιοι κρατούσαν σημειώσεις και τις παρέδιδαν

ματοποιούνται καθημερινές συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες, αποχές από τα μαθήματα. Το καθεστώς εκδίδει ως απάντηση τον ***Νόμο 1347/73*** σύμφωνα με τον οποίο ο υπουργός Άμυνας μπορεί να διακόψει την αναβολή στράτευσης εκείνων των φοιτητών, οι οποίοι απέχουν από τα μαθήματα ή προτρέπουν σε αποχή ή προβαίνουν σε αντικυβερνητικές ενέργειες. Στρατεύονται αρχικά 91 φοιτητές.

Το μέτρο δεν έχει καμία επίδραση. Πάνω από χίλιοι φοιτητές συγκεντρώνονται στις 14 Φλεβάρη μέσα στο Πολυτεχνείο και διαδηλώνουν. Η αστυνομία εισβάλλει από την οδό Τοσίτσα ξυλοκοπεί και διαλύει τους συγκεντρωμένους. Στις 21 Φλεβάρη συγκεντρώνονται στην Νομική Σχολή δύο με τρεις χιλιάδες φοιτητές. ***Η «μητέρα» των καταλήψεων είναι γεγονός***, η κατάληψη της Νομικής στις 21 και 22 Φλεβάρη, **«γεγονός που η χούντα ένιωσε σαν μια σπαθιά που της χαράκωσε το μάγουλο»**:

«Εκείνη την ημέρα πάω νωρίς στην Σχολή. Στις γωνιές είναι στημένοι οι γνωστοί ασφαλίτες του Σπουδαστικού. Ο Σμαΐλης στη Σόλωνος και Μασσαλίας, ο Καλύβας με τον Μπαρκονίκο Σόλωνος και Σίνα, ο Αυγερινός φέρνει βόλτες από κάτω στην οδό Ακαδημίας. Ξεφεύγω από την προσοχή τους και μπαίνω μέσα. Απογοητεύομαι. Ερημιά. Τίποτα το συγκλονιστικό. Περιμένω περίεργος για το τι θα γίνει. Και ξαφνικά, γύρω στις δέκα και μισή αρχίζουν να έρχονται, να έρχονται... να μπαίνουν, να μπαίνουν και σταματημό να μην έχουν. Χαρούμενα, γελαστά και αισιόδοξα πρόσωπα επί πόθω ελευθερίη».

Στις 20 Μαρτίου γίνεται προσπάθεια για

μαλάκα όρθιος». Με το που στέκομαι στα πόδια μου δέχομαι δεύτερο αριστερό χαστούκι τόσο δυνατό, που κατάλαβα γιατί στις γελοιογραφίες ζωγραφίζουν αστράκια όταν κάποιος τις τρώει. Δεν συνήλθα. Τα χαστούκια ακολουθούσαν το ένα το άλλο και πολλές φορές, στην ενστικτώδη εκ μέρους μου κίνηση αποφυγής τους, κατέληγαν στον σβέρκο ή χειρότερα στην μύτη. Μπαίνει όμως στον χορό και ο πρώτος, που με τον ζωστήρα του αρχίζει να με βαράει στον κώλο. Δεν ξέρω από ποιον να προφυλαχτώ ούτε τι να προφυλάξω. Πέφτω κάτω κουλουριασμένος με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και νιώθω κλωτσιές στα πόδια, και τον ζωστήρα να χτυπάει την πλάτη και τα μπράτσα μου. Βουίζουν ακόμη στ' αυτιά μου τα λόγια τους, ίσως γιατί ήταν η πρώτη φορά που μου μιλούσαν έτσι: «Σήκω ρε παλιοαλήτη από κάτω». Με το που στεκόμουνα όρθιος, μια μπουνιά κατάστηθα και πάλι κάτω. «Σήκω ρε παλιοκομμούνι, θα σε γαμήσουμε τώρα!» Με τραβολογούσαν από το σακάκι, που φορούσα, εγώ άλλοτε έσκυβα και άλλοτε έστριβα, ενώ αυτοί γύρω μου έψαχναν τις σωστές γωνίες για να με κτυπήσουν. Ένα διαβολικό στριφογύρισμα βίας και κραυγών. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι αυτό συμβαίνει σε εμένα. Στο τέλος, αυτός με τα

προσάγεται από ασφαλίτες και βρίσκεται για πρώτη φορά σε ένα κελί της Ασφάλειας στην οδό Μπουμπουλίνας.

Την επομένη αφήνεται ελεύθερος, αφού πρώτα περνάει την διαδικασία της σήμανσης: «*Αυτή η προληπτικού χαρακτήρα σύλληψή μου για την εξακρίβωση των στοιχείων μου και η εκ του λόγου αυτού διανυκτέρευσή μου στο κελί της Ασφάλειας, στάθηκαν μοιραία γεγονότα που καθόρισαν την υπόλοιπη προσωπική μου ζωή. Ενώ μέχρι τότε δεν ήμουν παρά ένας νεαρός προβληματισμένος από τις περιπέτειες κάποιων ανθρώπων που ταλαιπωρούνταν εξαιτίας ενός ανελεύθερου καθεστώτος, από εκείνη την ώρα ένιωσα αλληλέγγυος μαζί τους. Η αυθαιρεσία σε βάρος μου, η άδικη κράτησή μου, η εξευτελιστική φωτογράφισή μου ήταν στοιχεία αναγκαία και ικανά να μου εμφυσήσουν οργή και διάθεση αντιπαράθεσης*».

Στις αρχές του 1972, όπως περιγράφει ο συγγραφέας, ιδρύονται και οι εθνικοτοπικοί φοιτητικοί σύλλογοι π.χ. Κρητών, Ηπειρωτών, Αρκάδων, Ηλείων κ.λπ. τηρώντας μέσω των καταστατικών τους την νόμιμη και τυπική προϋπόθεση, που απαιτούσε ο νόμος, στοχεύοντας, όμως, στην πραγματικότητα στην δημιουργία χώρων συναντήσεων, συζητήσεων, γνωριμιών και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων.

Το γεγονός αυτό, φυσικά, δεν διαφεύγει της προσοχής της Ασφάλειας, που παρακολουθεί όλα τα στέκια, όπου συχνάζουν φοιτητές, ενώ οι ασφαλίτες του περιβόη-

ο συγγραφέας προσυπογράφει, επίσης, την συγκεκριμένη προσφυγή και αναζητά τρόπους να προσθέσει νέα ονόματα στον κατάλογο. Στις 42 υπογραφές προστίθενται μόνο άλλες 109. Στα σκαλάκια έξω από το μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής (**Σαριπόλου**) αρχίζουν και πραγματοποιούνται ομιλίες που παρακολουθούν ορισμένες δεκάδες φοιτητών:

«*Τα σκαλοπάτια αυτά και ο εντεύθεν διάδρομος στάθηκαν ο γενέθλιος τόπος του φοιτητικού κινήματος και αποδείχθηκε ότι πολλές φορές όσο πιο ταπεινή είναι η καταγωγή τόσο πιο θεαματικά τα αποτελέσματα [...] Τελικά, στο απέραντο αυτό νεκροταφείο που είχε το όνομα ΕΛΛΑΔΑ, τα σκαλάκια της Νομικής στην αίθουσα Σαριπόλου ήταν το μοναδικό βήμα δημόσιου και ελεύθερου διαλόγου. Σαφώς υπήρχαν παράνομες οργανώσεις που σχεδίαζαν και εκτελούσαν δράσεις κατά της χούντας, αλλά αυτές αποφάσιζαν εν κρυπτώ, σαφώς υπήρχαν παρέες που μαζεύονταν και μιλούσαν κατά της δικτατορίας, αλλά και αυτές συνευρίσκονταν εν κρυπτώ. Δημόσια εκφορά πολιτικού αντιδικτατορικού λόγου γινόταν στα σκαλάκια της Νομικής. Δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση. Έπρεπε να ξεπεράσεις πολλά φράγματα φόβου για να παίρνεις τον λόγο, αλλά εξίσου πολλά φράγματα φόβου έπρεπε να ξεπεράσεις για να είσαι έστω παριστάμενος ακροατής. Ήξερες ότι εκείνες τις στιγμές κάποιοι κρατούσαν σημειώσεις και τις παρέδιδαν αρμοδίως [...] Τελικά οι συγκεντρώσεις αυτές λειτούργησαν απέναντι στη χούντα ακριβώς, όπως ένα ψίχουλο όταν σου κάθεται στον λαιμό. Μπορεί να είναι μόνο ένα ψίχουλο, αλλά σε κάνει να πνίγεσαι, να βήχεις ασταμάτητα, να σου κόβεται η αναπνοή, να δακρύζουν τα μάτια σου, να θέλεις απεγνωσμένα ένα ποτήρι νερό... Η χούντα βρισκόταν σε πλήρη σύγχυση για το πώς έπρεπε να αντιμετωπίσει το όλο θέμα, ποτέ όμως δεν βρήκε οριστικές λύσεις, την προ-λάβαιναν τα γεγονότα και*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθε-

των, οι οποίοι απέχουν από τα μαθήματα ή προτρέπουν σε αποχή ή προβαίνουν σε αντικυβερνητικές ενέργειες. Στρατεύονται αρχικά 91 φοιτητές.

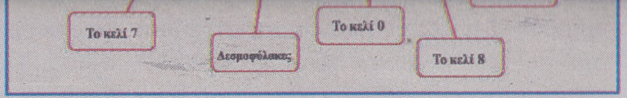
Το μέτρο δεν έχει καμία επίδραση. Πάνω από χίλιοι φοιτητές συγκεντρώνονται στις 14 Φλεβάρη μέσα στο Πολυτεχνείο και διαδηλώνουν. Η αστυνομία εισβάλλει από την οδό Τοσίτσα ξυλοκοπεί και διαλύει τους συγκεντρωμένους. Στις 21 Φλεβάρη συγκεντρώνονται στην Νομική Σχολή δύο με τρεις χιλιάδες φοιτητές. **Η «μητέρα» των καταλήψεων είναι γεγονός**, η κατάληψη της Νομικής στις 21 και 22 Φλεβάρη, «**γεγονός που η χούντα ένιωσε σαν μια σπαθιά που της χαράκωσε το μάγουλο**»:

«*Εκείνη την ημέρα πάω νωρίς στην Σχολή. Στις γωνίες είναι στημένοι οι γνωστοί ασφαλίτες του Σπουδαστικού. Ο Σμαΐλης στη Σόλωνος και Μασσαλίας, ο Καλύβας με τον Μπαρκονίκο Σόλωνος και Σίνα, ο Αυγερινός φέρνει βόλτες από κάτω στην οδό Ακαδημίας. Ξεφεύγω από την προσοχή τους και μπαίνω μέσα. Απογοητεύομαι. Ερημιά. Τίποτα το συγκλονιστικό. Περιμένω περίεργος για το τι θα γίνει. Και ξαφνικά, γύρω στις δέκα και μισή αρχίζουν να έρχονται, να έρχονται... να μπαίνουν, να μπαίνουν και σταματημό να μην έχουν. Χαρούμενα, γελαστά και αισιόδοξα πρόσωπα επί πόθω ελευθερίη*».

Στις 20 Μαρτίου γίνεται προσπάθεια για νέα κατάληψη. Οι περίπου 500 καταληψίες ξυλοκοπούνται καταστέλλονται άγρια από την αστυνομία που εισβάλλει στο κτίριο της Νομικής.

Τον Μάιο η ασφάλεια συλλαμβάνει τον συγγραφέα και τον παραδίδει στην ΕΑΤ-ΕΣΑ, όπου βασανίζεται άγρια, ενώ αργότερα μεταφέρεται, κρατείται και βασανίζεται και στο έτερο διαβόητο κολαστήριο το ΚΕΣΑ (Κέντρο Εκπαιδεύσεως Ελληνικής Στρατιωτικής Αστυνομίας), που βρισκόταν σ' ένα στρατόπεδο στην Αγία Παρασκευή με διοικητή τον ίδιο τον ταξίαρχο Δημήτρη Ιωαννίδη, ενώ χρέη αρχιβασανιστή είχε αναλάβει ο Νίκος Καίνιχ.

«*Ακούω πολλούς στρατονόμους να μαζεύονται και κάποιους να επιπλήττουν με αγριοφωνάρες τους υπόλοιπους. Δεν κατα-*

μαλάκα όρθιος». Με το που στέκομαι στα πόδια μου δέχομαι δεύτερο αριστερό χαστούκι τόσο δυνατό, που κατάλαβα γιατί στις γελοιογραφίες ζωγραφίζουν αστράκια όταν κάποιος τις τρώει. Δεν συνήλθα. Τα χαστούκια ακολουθούσαν το ένα το άλλο και πολλές φορές, στην ενστικτώδη εκ μέρους μου κίνηση αποφυγής τους, κατέληγαν στον σβέρκο ή χειρότερα στην μύτη. Μπαίνει όμως στον χορό και ο πρώτος, που με τον ζωστήρα του αρχίζει να με βαράει στον κώλο. Δεν ξέρω από ποιον να προφυλαχτώ ούτε τι να προφυλάξω. Πέφτω κάτω κουλουριασμένος με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και νιώθω κλωτσιές στα πόδια, και τον ζωστήρα να χτυπάει την πλάτη και τη μπράτσα μου. Βουίζουν ακόμη στ' αυτιά μου τα λόγια τους, ίσως γιατί ήταν η πρώτη φορά που μου μιλούσαν έτσι: «Σήκω ρε παλιοαλήτη από κάτω». Με το που στεκόμουνα όρθιος, μια μπουνιά κατάστηθα και πάλι κάτω. «Σήκω ρε παλιοκομμούνι, θα σε γαμήσουμε τώρα!» Με τραβολογούσαν από το σακάκι, που φορούσα, εγώ άλλοτε έσκυβα και άλλοτε έστριβα, ενώ αυτοί γύρω μου έψαχναν τις σωστές γωνίες για να με κτυπήσουν. Ένα διαβολικό στριφογύρισμα βίας και κραυγών. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι αυτό συμβαίνει σε εμένα. Στο τέλος, αυτός με τα πολιτικά αρπάζει το γκλομπ του άλλου και με αρχίζει σε κάτι ροπαλιές, που κατάλαβα τι θα πει ότι μπορούν να σε σκοτώσουν από το ξύλο. Φοβόμουν και πονούσα πολύ. Πρόσεχα, όσο μπορούσα, μη μου ρίξουν καμιά άτσαλη στο κεφάλι, γιατί αυτοί φαινόντουσαν φτιαγμένοι. Έβριζαν, αγκομαχούσαν, ίδρωναν, είχαν βγει τα πουκάμισά τους έξω, ούρλιαζαν και, όσο εγώ έπεφτα κάτω και τους ξεθόλευα, τόσο αυτοί σκύλιαζαν. Δεν ξέρω πραγματικά πόσην ώρα βάσταξε το πράγμα αυτό. Ξέρω πως όταν σταμάτησαν βαριανάσαιναν όπως οι μαραθωνοδρόμοι όταν τερματίζουν, είχαν χλωμιάσει και τα μάτια τους είχαν γυρίσει ανάποδα. Μόνο αφρούς που δεν έβγαζαν. Όσο για εμένα, ήμουν κάτω ανάσκελα και κάθε τετραγωνικός πόντος του κορμιού

η αυθαιρεσία σε βάρος μου, η άδικη κράτησή μου, η εξευτελιστική φωτογράφισή μου ήταν στοιχεία αναγκαία και ικανά να μου εμφυσήσουν οργή και διάθεση αντιπαράθεσης».

Στις αρχές του 1972, όπως περιγράφει ο συγγραφέας, ιδρύονται και οι εθνικοτοπικοί φοιτητικοί σύλλογοι π.χ. Κρητών, Ηπειρωτών, Αρκάδων, Ηλείων κ.λπ. τηρώντας μέσω των καταστατικών τους την νόμιμη και τυπική προϋπόθεση, που απαιτούσε ο νόμος, στοχεύοντας, όμως, στην πραγματικότητα στην δημιουργία χώρων συναντήσεων, συζητήσεων, γνωριμιών και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων.

Το γεγονός αυτό, φυσικά, δεν διαφεύγει της προσοχής της Ασφάλειας, που παρακολουθεί όλα τα στέκια, όπου συχνάζουν φοιτητές, ενώ οι ασφαλίτες του περιβόη*ρίπολου ήταν το μοναδικό βήμα δημόσιου και ελεύθερου διαλόγου. Σαφώς υπήρχαν παράνομες οργανώσεις που σχεδίαζαν και εκτελούσαν δράσεις κατά της χούντας, αλλά αυτές αποφάσιζαν εν κρυπτώ, σαφώς υπήρχαν παρέες που μαζεύονταν και μιλούσαν κατά της δικτατορίας, αλλά και αυτές συνευρίσκονταν εν κρυπτώ. Δημόσια εκφορά πολιτικού αντιδικτατορικού λόγου γινόταν στα σκαλάκια της Νομικής. Δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση. Έπρεπε να ξεπεράσεις πολλά φράγματα φόβου για να παίρνεις τον λόγο, αλλά εξίσου πολλά φράγματα φόβου έπρεπε να ξεπεράσεις για να είσαι έστω παριστάμενος ακροατής. Ήξερες ότι εκείνες τις στιγμές κάποιοι κρατούσαν σημειώσεις και τις παρέδιδαν αρμοδίως [...] Τελικά οι συγκεντρώσεις αυτές λειτούργησαν απέναντι στη χούντα ακριβώς, όπως ένα ψίχουλο όταν σου κάθεται στον λαιμό. Μπορεί να είναι μόνο ένα ψίχουλο, αλλά σε κάνει να πνίγεσαι, να βήχεις ασταμάτητα, να σου κόβεται η αναπνοή, να δακρύζουν τα μάτια σου, να θέλεις απεγνωσμένα ένα ποτήρι νερό... Η χούντα βρισκόταν σε πλήρη σύγχυση για το πώς έπρεπε να αντιμετωπίσει το όλο θέμα, ποτέ όμως δεν βρήκε οριστικές λύσεις, την προλάβαιναν τα γεγονότα και αναγκαστικά προσέφευγε στη μόνη αποτελεσματική μέθοδο που γνώριζε, δηλαδή την τυφλή βία».*

Το 1973 ανατέλλει με τις προσδοκίες του φοιτητικού κόσμου να αυξάνονται σχετικά με μια μεγάλη πανσπουδαστική συγκέντρωση, ενώ πλέον πραγ-

σπαθιά που της χαράκωσε το μάγουλο»:

«Εκείνη την ημέρα πάω νωρίς στην Σχολή. Στις γωνιές είναι στημένοι οι γνωστοί ασφαλίτες του Σπουδαστικού. Ο Σμαΐλης στη Σόλωνος και Μασσαλίας, ο Καλύβας με τον Μπαρκονίκο Σόλωνος και Σίνα, ο Αυγερινός φέρνει βόλτες από κάτω στην οδό Ακαδημίας. Ξεφεύγω από την προσοχή τους και μπαίνω μέσα. Απογοητεύομαι. Ερημιά. Τίποτα το συγκλονιστικό. Περιμένω περίεργος για το τι θα γίνει. Και ξαφνικά, γύρω στις δέκα και μισή αρχίζουν να έρχονται, να έρχονται... να μπαίνουν, να μπαίνουν και σταματημό να μην έχουν. Χαρούμενα, γελαστά και αισιόδοξα πρόσωπα επί πόθω ελευθερίη».

Στις 20 Μαρτίου γίνεται προσπάθεια για νέα κατάληψη. Οι περίπου 500 καταληψίες ξυλοκοπούνται καταστέλλονται άγρια από την αστυνομία που εισβάλλει στο κτίριο της Νομικής.

Τον Μάιο η ασφάλεια συλλαμβάνει τον συγγραφέα και τον παραδίδει στην ΕΑΤ-ΕΣΑ, όπου βασανίζεται άγρια, ενώ αργότερα μεταφέρεται, κρατείται και βασανίζεται και στο έτερο διαβόητο κολαστήριο το ΚΕΣΑ (Κέντρο Εκπαιδεύσεως Ελληνικής Στρατιωτικής Αστυνομίας), που βρισκόταν σ' ένα στρατόπεδο στην Αγία Παρασκευή με διοικητή τον ίδιο τον ταξίαρχο Δημήτρη Ιωαννίδη, ενώ χρέη αρχιβασανιστή είχε αναλάβει ο Νίκος Καίνιχ.

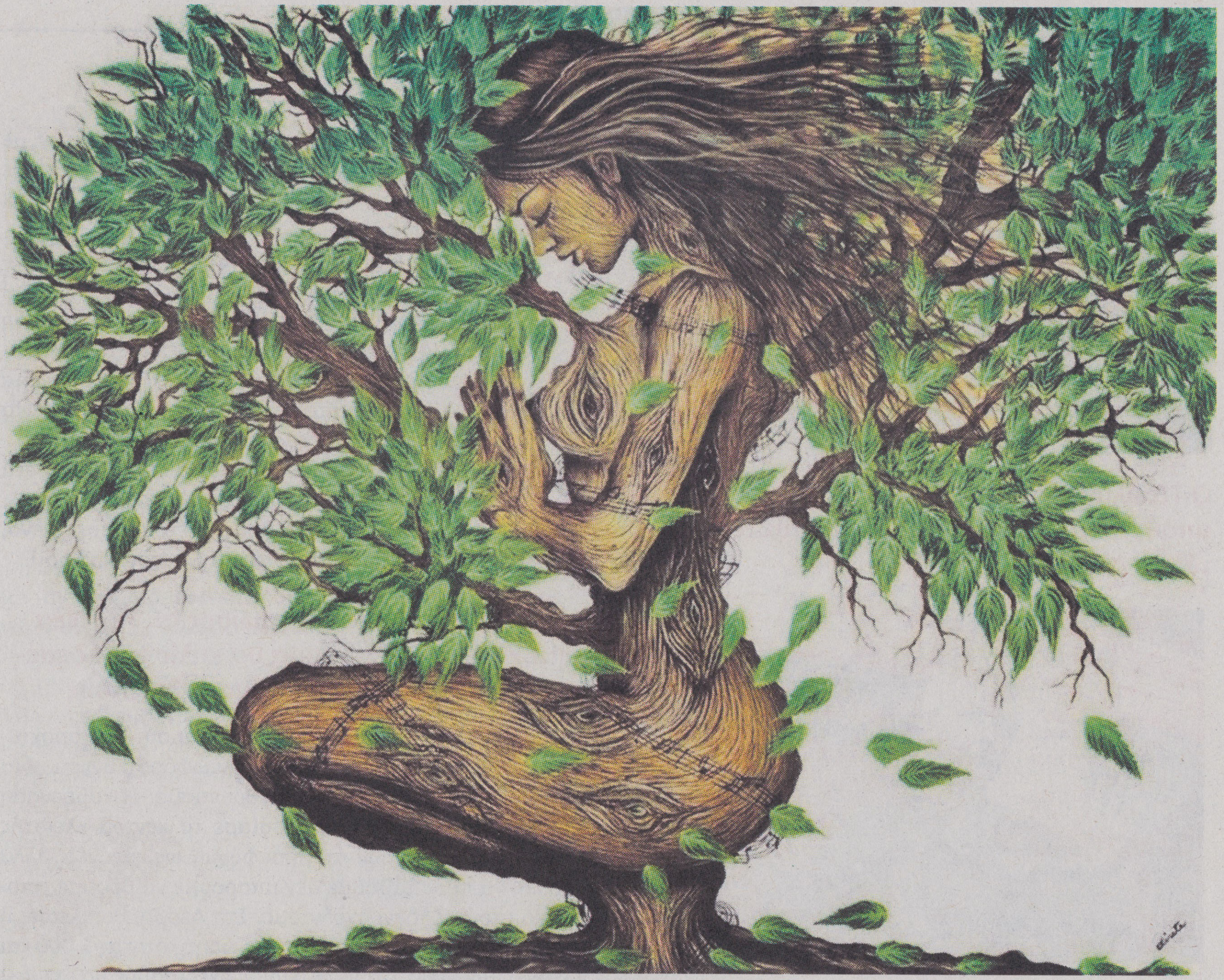
«Ακούω πολλούς στρατονόμους να μαζεύονται και κάποιους να επιπλήττουν με αγριοφωνάρες τους υπόλοιπους. Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει, αλλά δεν χρειάζεται να καταλάβω, αφού σε λίγο μπαίνουν στο κελί μου δυο νταγλαράδες, ένας με στολή, αλλά χωρίς καπέλο και ο άλλος με ρούχα καθημερινά. Βαδίζουν απειλητικά προς το μέρος μου και ο δεύτερος, κοιτάζοντας αγριωπά, αρχίζει να ουρλιάζει: «Εσύ είσαι ο σαμποταριστής;» Και πριν συνέλθω μου δίνει ένα χαστούκι και πέφτω δύο μέτρα μακριά. Μετά αρχίζει το πάρτι: «Σήκω ρε φτω κάτω κουλουριασμένος με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και νιώθω κλωτσιές στα πόδια, και τον ζωστήρα να χτυπάει την πλάτη και τα μπράτσα μου. Βουίζουν ακόμη στ' αυτιά μου τα λόγια τους, ίσως γιατί ήταν η πρώτη φορά που μου μιλούσαν έτσι: «Σήκω ρε παλιοαλήτη από κάτω». Με το που στεκόμουνα όρθιος, μια μπουνιά κατάστηθα και πάλι κάτω. «Σήκω ρε παλιοκομμούνι, θα σε γαμήσουμε τώρα!» Με τραβολογούσαν από το σακάκι, που φορούσα, εγώ άλλοτε έσκυβα και άλλοτε έστριβα, ενώ αυτοί γύρω μου έψαχναν τις σωστές γωνίες για να με κτυπήσουν. Ένα διαβολικό στριφογύρισμα βίας και κραυγών. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι αυτό συμβαίνει σε εμένα. Στο τέλος, αυτός με τα πολιτικά αρπάζει το γκλομπ του άλλου και με αρχίζει σε κάτι ροπαλιές, που κατάλαβα τι θα πει ότι μπορούν να σε σκοτώσουν από το ξύλο. Φοβόμουν και πονούσα πολύ. Πρόσεχα, όσο μπορούσα, μη μου ρίξουν καμιά άτσαλη στο κεφάλι, γιατί αυτοί φαινόντουσαν φτιαγμένοι. Έβριζαν, αγκομαχούσαν, ίδρωναν, είχαν βγει τα πουκάμισά τους έξω, ούρλιαζαν και, όσο εγώ έπεφτα κάτω και τους ξεβόλευα, τόσο αυτοί σκύλιαζαν. Δεν ξέρω πραγματικά πόσην ώρα βάσταξε το πράγμα αυτό. Ξέρω πως όταν σταμάτησαν βαριανάσαιναν όπως οι μαραθωνοδρόμοι όταν τερματίζουν, είχαν χλωμιάσει και τα μάτια τους είχαν γυρίσει ανάποδα. Μόνο αφρούς που δεν έβγαζαν. Όσο για εμένα, ήμουν κάτω ανάσκελα και κάθε τετραγωνικός πόντος του κορμιού μου πονούσε. Δεν λύγιζα ούτε χέρια ούτε πόδια. Έτσι με άφησαν και έτσι με βρήκαν το μεσημέρι αυτοί που άνοιξαν για να μου αφήσουν έναν στρατιωτικό δίσκο με φαγητό. Πλησίασα για να πιω το νερό».

Ο συγγραφέας αποφυλακίζεται με την αμνηστία του Ιουλίου και αργότερα συμμετέχει στην κατάληψη του Πολυτεχνείου τον Νοέμβρη.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Ο σπόρος του Θεού μέσα μας

Οι αρχαίοι μύθοι της γέννησης του θεού στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο

Είναι αληθές πως πολύ πριν την ιστορία του Ιησού, είχε προηγηθεί αυτή του Μίθρα. Και πριν από αυτόν η ιστορία του Διονύσου, του Αιγύπτιου Όσιρι, του Σουμέριου Dammuzi και του Ινδουιστή Murugan. Κι αν πάμε χιλιάδες χρόνια πριν, μπορούμε να φτάσουμε στο μύθο του Πράσινου Ανθρώπου, τον γιο μιας θεάς παρθένου, που γεννήθηκε, πέθανε και τελικά ανασταινόταν κάθε χρόνο.

Κατά τη Νεολιθική εποχή κεντρική θεότητα υπήρξε η μια γυναικεία θεότητα, ενδεχομένως η «μητέρα θεά» (πολλοί ανεπιτυχώς, κατά την άποψή μας, επιχειρούν να καταρρίψουν την ύπαρξή της), η οποία έφερε στον κόσμο τον Πράσινο Άνθρωπο. Ο θεός αυτός ετιμάτο σε όλο τον κόσμο, προκειμένου να φέρει αφθονία στη Γη. Σταδιακά προέκυψε ο μύθος της γονιμοποίησης της θεάς από τον Πατέρα Ουρανό, που έφερε τη Γέννηση του Πράσινου Ανθρώπου και τοποθετήθηκε χρονικά την εποχή του χειμερινού ηλιοστασίου, όταν το πνεύμα του Πράσινου Ανθρώπου, που κοιμόταν κάτω από τη γη, στον Κάτω Κόσμο, επανερχόταν στη ζωή. Παρ' όλο που το κοιμώμενο πνεύμα του είχε ξυπνήσει, δεν ήταν ακόμη σε πλήρη επαγρύπνηση. Αυτό δεν συνέβαινε, παρά λίγες μέρες αργότερα, στις 25 Δεκεμβρίου, όταν ο Ήλιος ή το Ηλιακό Πνεύμα αντέστρεφε πλήρως την πορεία του προς το καθοδικό μονοπάτι και έκανε μεγάλα βήματα προς τη βόρεια πορεία.

Αυτό το αστρονομικό φαινόμενο αντιμετωπιζόταν ως ανανέωση και αναβίωση του Ηλιακού Πνεύματος στον Ουρανό, που αναγεννούσε τον επαναγρυπνημένο θεό. Ο μελλοντικός Πράσινος θεός μπορούσε να ξεκινήσει την περίοδο κυοφορίας του μέσα στη μήτρα της μητέρας του, της παρθένας Γης, προσδοκώντας να λάβει ένα νέο, αναγεννημένο σώμα την άνοιξη.

Ο μύθος της Θεάς και του Πράσινου Ανθρώπου τότε μεταπηδά στην Εαρινή Ισημερία, όταν ο Πράσινος Άνθρωπος είναι τελικά έτοιμος να εμφανιστεί από τη μήτρα της μητέρας του. Αυτή είναι η στιγμή, όταν το «αρσενικό» φως εξισώνεται με το «θηλυκό» σκοτάδι και η αρσενική-θηλυκή πολικότητα ενώνεται πλήρως, για να παράγει μια φρέσκια έγχυση ζωοποιού δύναμης, που θα καλύψει και θα γονιμοποιήσει τη γη. Το εμβρυακό σώμα του Πράσινου Ανθρώπου τότε είναι έτοιμο να βγει απ' τη μήτρα της Μητέρας Γης με τη μορφή του τρυφερού βλασταριού της άνοιξης. Σύντομα η ετήσια αναγέννηση θα ολοκληρωθεί. Αυτή η αναγέννηση συμπίπτει με το χριστιανικό Πάσχα

θολογία βρίσκουμε στον Διόνυσο, ο οποίος κάθε χρόνος κομματιαζόταν από τους συγγενείς του τους Τιτάνες, αλλά αργότερα αναγεννιόταν. Το όνομα της Μητέρας Γης ήταν Σεμέλη, δηλαδή Γη, και ο πατέρας του ήταν ο Δίας, ο Ουράνιος Πατέρας. Προκειμένου να ξυπνήσουν τον Διόνυσο, οι γυναικείες εκπρόσωποι της Θεάς χτυπούσαν χυτρίδια και άλλα σκεύη, επιδιδόμενες σε έναν τελετουργικό χορό, στις χιονισμένες κορυφές του Παρνασσού. Έπειτα, κατά

ίδια την ουσία αυτού του αρχέγονου και παγκόσμιου μύθου, που σαν την φλόγα των Χριστουγέννων, δεν σβήνει ποτέ, αλλά μεταλαμπαδεύεται ανά τους αιώνες με αναρίθμητα ονόματα και εκδηλώσεις. Η πηγή αυτού του μύθου είναι η ίδια η πηγή της ύπαρξής μας. Ο τρόπος με τον οποίο καθένας από εμάς, αλλά και όλη η φύση, γεννιέται, αφυπνίζεται, αναπτύσσεται, μεσουρανεί, φθείρεται, πεθαίνει και αναγεννιέται. Τίποτε δεν ξεφεύγει από τον

γυναικεία θεότητα, ενδεχομένως η «μητέρα θεά» (πολλοί ανεπιτυχώς, κατά την άποψή μας, επιχειρούν να καταρρίψουν την ύπαρξή της), η οποία έφερε στον κόσμο τον Πράσινο Άνθρωπο. Ο θεός αυτός ετιμάτο σε όλο τον κόσμο, προκειμένου να φέρει αφθονία στη Γη. Σταδιακά προέκυψε ο μύθος της γονιμοποίησης της θεάς από τον Πατέρα Ουρανό, που έφερε τη Γέννηση του Πράσινου Ανθρώπου και τοποθετήθηκε χρονικά την εποχή του χειμερινού ηλιοστασίου, όταν το πνεύμα του Πράσινου Ανθρώπου, που κοιμόταν κάτω από τη γη, στον Κάτω Κόσμο, επανερχόταν στη ζωή. Παρ' όλο που το κοιμώμενο πνεύμα του είχε ξυπνήσει, δεν ήταν ακόμη σε πλήρη επαγρύπνηση. Αυτό δεν συνέβαινε, παρά λίγες μέρες αργότερα, στις 25 Δεκεμβρίου, όταν ο Ήλιος ή το Ηλιακό Πνεύμα αντέστρεφε πλήρως την πορεία του προς το καθοδικό μονοπάτι και έκανε μεγάλα βήματα προς τη βόρεια πορεία.

Αυτό το αστρονομικό φαινόμενο αντιμετωπιζόταν ως ανανέωση και αναβίωση του Ηλιακού Πνεύματος στον Ουρανό, που αναγεννούσε τον επαναγρυπνημένο θεό. Ο μελλοντικός Πράσινος θεός μπορούσε να ξεκινήσει την περίοδο κυοφορίας του μέσα στη μήτρα της μητέρας του, της παρθένας Γης, προσδοκώντας να λάβει ένα νέο, αναγεννημένο σώμα την άνοιξη.

Ο μύθος της Θεάς και του Πράσινου Ανθρώπου τότε μεταπηδά στην Εαρινή Ισημερία, όταν ο Πράσινος Άνθρωπος είναι τελικά έτοιμος να εμφανιστεί από τη μήτρα της μητέρας του. Αυτή είναι η στιγμή, όταν το «αρσενικό» φως εξισώνεται με το «θηλυκό» σκοτάδι και η αρσενική-θηλυκή πολικότητα ενώνεται πλήρως, για να παράγει μια φρέσκια έγχυση ζωοποιού δύναμης, που θα καλύψει και θα γονιμοποιήσει τη γη. Το εμβρυακό σώμα του Πράσινου Ανθρώπου τότε είναι έτοιμο να βγει απ' τη μήτρα της Μητέρας Γης με τη μορφή του τρυφερού βλασταριού της άνοιξης. Σύντομα η ετήσια αναγέννηση θα ολοκληρωθεί. Αυτή η αναγέννηση συμπίπτει με το χριστιανικό Πάσχα.

Ακολουθεί η πορεία του Πράσινου Ανθρώπου στη Γη, αντιστοιχώντας στην Καλοκαιρινή περίοδο, όταν ο Ήλιος και οι καρποί ωριμάζουν γρήγορα. Έτσι, ο Πράσινος Άνθρωπος ενώνεται με τον Πατέρα του Ουρανό και ζευγαρώνει με την Μητέρα του Γη. Έτσι, προκύπτει μια δεύτερη γονιμοποίηση, οδηγώντας σε έναν ακόμη πολλαπλασιασμό και βλάστηση, που συνοδεύεται από τη συγκομιδή. Το Φθινόπωρο θα ακολουθούσε ο θάνατός του.

Σταδιακά, ο μύθος τυποποιήθηκε και απέκτησε τη μορφή θρησκευτικών τελετουργιών. Ο Πράσινος Άνθρωπος απέκτησε πολλές εκδοχές. Μια από αυτές ήταν ο Ταμούζ ή Ταμούζι, που γεννήθηκε από την Ιστάρ, στους μύθους της Μεσοποταμίας. Μάλιστα, οι βασιλείς της Μεσοποταμίας θεωρούνταν ενσαρκώσεις του Ταμούζ και της Ιστάρ1. Αντίστοιχη ήταν η θέση των Αιγυπτίων Φαραώ, που θεωρούνταν ενσαρκώσεις του ανάλογου ζεύγους Ώρος και

Ο σπόρος του Θεού μέσα μας

Οι αρχαίοι μύθοι της γέννησης του θεού στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο

θολογία βρίσκουμε στον Διόνυσο, ο οποίος κάθε χρόνος κομματιαζόταν από τους συγγενείς του τους Τιτάνες, αλλά αργότερα αναγεννιόταν. Το όνομα της Μητέρας Γης ήταν Σεμέλη, δηλαδή Γη, και ο πατέρας του ήταν ο Δίας, ο Ουράνιος Πατέρας. Προκειμένου να ξυπνήσουν τον Διόνυσο, οι γυναικείες εκπρόσωποι της Θεάς χτυπούσαν χυτρίδια και άλλα σκεύη, επιδιδόμενες σε έναν τελετουργικό χορό, στις χιονισμένες κορυφές του Παρνασσού. Έπειτα, κατά την Εαρινή Ισημερία, του πήγαιναν τα νέα του ρούχα ο νεαρός Θεός χοροπηδούσε στους αγρούς με το alter-ego του, τον Θεό Πάνα. Έγινε κι ο Διόνυσος βασιλιάς του κόσμου και δίδαξε στους ανθρώπους την τέχνη του κρασιού. Το κρασί θεωρούνταν το αίμα του Θεού και οι πιστοί στις ιερές τελετές του, κατανάλωναν το αίμα και τη σάρκα του Θεού. Αντίστοιχος του Διονύσου ήταν ο Murugan των Ινδών, που ήταν ένας πολεμιστής θεός.

Ο περσικός Μίθρας συνέχισε αυτή την μακραίωνη παράδοση. Το όνομά του σημαίνει «ο μεσολαβητής, ο φίλος, αυτός που φέρνει ισορροπία». Αναφέρεται στην ισορροπία που επιτυγχάνεται με την ένωση του συμπαντικού πόλου του αρσενικού και του θηλυκού. Μητέρα του ήταν η Γη και πατέρας του ο Ηλιακός Ουράνιος Θεός Ahura Mazda. Κατόπιν, ο Μίθρα μετονομάστηκε σε Μίθρας και έγινε ο αγαπημένος μονάρχης πολεμιστής, αρχηγός των Ρωμαϊκών Λεγεώνων, αποκτώντας υλική υπόσταση στους

ίδια την ουσία αυτού του αρχέγονου και παγκόσμιου μύθου, που σαν την φλόγα των Χριστουγέννων, δεν σβήνει ποτέ, αλλά μεταλαμπαδεύεται ανά τους αιώνες με αναρίθμητα ονόματα και εκδηλώσεις. Η πηγή αυτού του μύθου είναι η ίδια η πηγή της ύπαρξής μας. Ο τρόπος με τον οποίο καθένας από εμάς, αλλά και όλη η φύση, γεννιέται, αφυπνίζεται, αναπτύσσεται, μεσουρανεί, φθείρεται, πεθαίνει και αναγεννιέται. Τίποτε δεν ξεφεύγει από τον κύκλο της ζωής, όσο κι αν αυτό ίσως μας διαφεύγει τελευταία.

Φαίνεται ότι έχουμε γυρίσει την πλάτη στον κύκλο της ζωής που αιωνίως συνεχίζεται, απασχολημένοι με θεωρίες για την «προστασία του περιβάλλοντος», με διαρκείς απουσίες από την ίδια τη ζωή μας, με αδυναμία από την πλευρά μας να αποδεχτούμε τη φθορά μας, αναιρώντας έτσι και τα άλλα περάσματα από τον κύκλο. Αρνούμαστε την φθορά, προσπαθώντας να φρενάρουμε τον κύκλο, που κυλάει, με αποτέλεσμα να μην βιώνουμε καμμιά αναγέννηση. Απλώσαμε τον κύκλο και τον κάναμε μια άνοστη, μονότονη γραμμή, όπου όλα ανακατεύονται, δίχως να ενώνονται, συνθέτοντας το καινούριο. Ζούμε έναν αιώνιο χειμώνα, χωρίς να αφυπνιζόμαστε, ζώντας στο παρόν. Δεν είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε ότι η φύση συνεχίζει να πεθαίνει και να αναγεννιέται, κάθε πλάσμα ακολουθεί τη ροή, εκτός από εμάς, που παραμένουμε χω-

Ο σπόρος του Θεού μέσα μας

Οι αρχαίοι μύθοι της γέννησης του θεού στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο

ανανέωση και αναβίωση του Ηλιακού Πνεύματος στον Ουρανό, που αναγεννούσε τον επαναγρυπνημένο θεό. Ο μελλοντικός Πράσινος θεός μπορούσε να ξεκινήσει την περίοδο κυοφορίας του μέσα στη μήτρα της μητέρας του, της παρθένας Γης, προσδοκώντας να λάβει ένα νέο, αναγεννημένο σώμα την άνοιξη.

Ο μύθος της Θεάς και του Πράσινου Ανθρώπου τότε μεταπηδά στην Εαρινή Ισημερία, όταν ο Πράσινος Άνθρωπος είναι τελικά έτοιμος να εμφανιστεί από τη μήτρα της μητέρας του. Αυτή είναι η στιγμή, όταν το «αρσενικό» φως εξισώνεται με το «θηλυκό» σκοτάδι και η αρσενική-θηλυκή πολικότητα ενώνεται πλήρως, για να παράγει μια φρέσκια έγχυση ζωοποιού δύναμης, που θα καλύψει και θα γονιμοποιήσει τη γη. Το εμβρυακό σώμα του Πράσινου Ανθρώπου τότε είναι έτοιμο να βγει απ' τη μήτρα της Μητέρας Γης με τη μορφή του τρυφερού βλασταριού της άνοιξης. Σύντομα η ετήσια αναγέννηση θα ολοκληρωθεί. Αυτή η αναγέννηση συμπίπτει με το χριστιανικό Πάσχα.

Ακολουθεί η πορεία του Πράσινου Ανθρώπου στη Γη, αντιστοιχώντας στην Καλοκαιρινή περίοδο, όταν ο Ήλιος και οι καρποί ωριμάζουν γρήγορα. Έτσι, ο Πράσινος Άνθρωπος ενώνεται με τον Πατέρα του Ουρανό και ζευγαρώνει με την Μητέρα του Γη. Έτσι, προκύπτει μια δεύτερη γονιμοποίηση, οδηγώντας σε έναν ακόμη πολλαπλασιασμό και βλάστηση, που συνοδεύεται από τη συγκομιδή. Το Φθινόπωρο θα ακολουθούσε ο θάνατός του.

Σταδιακά, ο μύθος τυποποιήθηκε και απέκτησε τη μορφή θρησκευτικών τελετουργιών. Ο Πράσινος Άνθρωπος απέκτησε πολλές εκδοχές. Μια από αυτές ήταν ο Ταμούζ ή Ταμούζι, που γεννήθηκε από την Ιστάρ, στους μύθους της Μεσοποταμίας. Μάλιστα, οι βασιλείς της Μεσοποταμίας θεωρούνταν ενσαρκώσεις του Ταμούζ και της Ιστάρ1. Αντίστοιχη ήταν η θέση των Αιγυπτίων Φαραώ, που θεωρούνταν ενσαρκώσεις, του ανάλογου ζεύγους Όρος και Ίσιδα. Στην περίπτωση των Αιγυπτίων, ο Όρος είχε έναν δίδυμο αδελφό, τον Σεθ, που κυβερνούσε την αποκρυσταλλωμένη ενέργεια μέσα στο φυσικό σώμα. Οι δίδυμοι ενώνονταν μέσα στο σώμα του Φαραώ, μετατρέποντας έτσι τους Αιγύπτιους βασιλείς σε απογόνους του πρώτου βασιλιά Πράσινου Ανθρώπου, του Όσιρι, που πέθαινε και ξαναγεννιόταν, σύμφωνα με τους κύκλους της φύσης.

Αντιστοιχίες του Πράσινου Ανθρώπου στην ελληνική μυθολογία βρίσκουμε στον Διόνυσο, ο οποίος κάθε χρόνος κομματιαζόταν από τους συγγενείς του τους Τιτάνες, αλλά αργότερα αναγεννιόταν. Το όνομα της Μητέρας Γης ήταν Σεμέλη, δηλαδή Γη, και ο πατέρας του ήταν ο Δίας, ο Ουράνιος Πατέρας. Προκειμένου να ξυπνήσουν τον Διόνυσο, οι γυναικείες εκπρόσωποι της Θεάς χτυπούσαν χυτρίδια και άλλα σκεύη, επιδιδόμενες σε έναν τελετουργικό χορό, στις χιονισμένες κορυφές του Παρνασσού. Έπειτα, κατά την Εαρινή Ισημερία, του πήγαιναν τα νέα του ρούχα ο νεαρός Θεός χοροπηδούσε στους αγρούς με το alter-ego του, τον Θεό Πάνα. Έγινε κι ο Διόνυσος βασιλιάς του κόσμου και δίδαξε στους ανθρώπους την τέχνη του κρασιού. Το κρασί θεωρούνταν το αίμα του Θεού και οι πιστοί στις ιερές τελετές του, κατανάλωναν το αίμα και τη σάρκα του Θεού. Αντίστοιχος του Διονύσου ήταν ο Murugan των Ινδών, που ήταν ένας πολεμιστής θεός.

Ο περσικός Μίθρας συνέχισε αυτή την μακραίωνη παράδοση. Το όνομά του σημαίνει «ο μεσολαβητής, ο φίλος, αυτός που φέρνει ισορροπία». Αναφέρεται στην ισορροπία που επιτυγχάνεται με την ένωση του συμπαντικού πόλου του αρσενικού και του θηλυκού. Μητέρα του ήταν η Γη και πατέρας του ο Ηλιακός Ουράνιος Θεός Ahura Mazda. Κατόπιν, ο Μίθρα μετονομάστηκε σε Μίθρας και έγινε ο αγαπημένος μονάρχης πολεμιστής, αρχηγός των Ρωμαϊκών Λεγεώνων, αποκτώντας υλική υπόσταση στους Ρωμαίους αυτοκράτορες, που εκπροσωπούσαν τον Αήττητο Ήλιο. Στον απόηχο αυτού του Θεού Ήλιου ο Καρλομάγνος επέλεξε την Κυριακή (Sun-Day) ως την ιερή μέρα της εβδομάδας.

Μέσα από αυτό το σύντομο και επιγραμματικό ταξίδι, φτάνουμε στον μύθο της γέννησης του Ιησού, από την παρθένο μητέρα Μαρία. Ωστόσο, σε αυτό το κείμενο δεν θέλουμε να επικεντρωθούμε στις επιδράσεις του χριστιανισμού από όλες σχεδόν τις αρχαίες θρησκείες, αυτό είναι λίγο-πολύ γνωστό και το έχουμε, σε κάποιον βαθμό, αναπτύξει στο παρελθόν.

Σε αυτή την περίπτωση, θέλουμε να αναδείξουμε την ίδια την ουσία αυτού του αρχέγονου και παγκόσμιου μύθου, που σαν την φλόγα των Χριστουγέννων, δεν σβήνει ποτέ, αλλά μεταλαμπαδεύεται ανά τους αιώνες με αναρίθμητα ονόματα και εκδηλώσεις. Η πηγή αυτού του μύθου είναι η ίδια η πηγή της ύπαρξής μας. Ο τρόπος με τον οποίο καθένας από εμάς, αλλά και όλη η φύση, γεννιέται, αφυπνίζεται, αναπτύσσεται, μεσουρανεί, φθείρεται, πεθαίνει και αναγεννιέται. Τίποτε δεν ξεφεύγει από τον κύκλο της ζωής, όσο κι αν αυτό ίσως μας διαφεύγει τελευταία.

Φαίνεται ότι έχουμε γυρίσει την πλάτη στον κύκλο της ζωής που αιωνίως συνεχίζεται, απασχολημένοι με θεωρίες για την «προστασία του περιβάλλοντος», με διαρκείς απουσίες από την ίδια τη ζωή μας, με αδυναμία από την πλευρά μας να αποδεχτούμε τη φθορά μας, αναιρώντας έτσι και τα άλλα περάσματα από τον κύκλο. Αρνούμαστε την φθορά, προσπαθώντας να φρενάρουμε τον κύκλο, που κυλάει, με αποτέλεσμα να μην βιώνουμε καμμιά αναγέννηση. Απλώσαμε τον κύκλο και τον κάναμε μια άνοστη, μονότονη γραμμή, όπου όλα ανακατεύονται, δίχως να ενώνονται, συνθέτοντας το καινούριο. Ζούμε έναν αιώνιο χειμώνα, χωρίς να αφυπνιζόμαστε, ζώντας στο παρόν. Δεν είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε ότι η φύση συνεχίζει να πεθαίνει και να αναγεννιέται, κάθε πλάσμα ακολουθεί τη ροή, εκτός από εμάς, που παραμένουμε χωμένοι σε τεράστιες λεωφόρους, σε τσιμεντένιες Βαβυλώνες, σε απαστράπτοντα περιφερόμενα κενά Εγώ.

Οπότε, έστω και υπό αυτές τις συνθήκες, όπου ο χριστιανισμός έχει κατορθώσει να προσαρμόζεται και να κυβερνά ακόμη τον νου των ανθρώπων, ας προσπαθήσουμε να δούμε τα σπέρματα του Θεού μέσα μας, σε αυτό το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Κι ας ευχηθούμε Καλή Αναγέννηση!

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικές Πηγές:
Περιοδικό «Ancient Origins», τεύχος Δεκεμβρίου 2018.

1. Ασφαλώς, γίνεται φανερό, για άλλη μια φορά, ότι ο βαθμός στον οποίον η οργανωμένη εξουσία χρησιμοποιούσε το πρωτόλειο, άδολο, αυθεντικό θρησκευτικό συναίσθημα των ανθρώπων για να τους υποδουλώσει, υπήρξε ανέκαθεν μεγάλος.

Ο Τζούλιαν Ασάνζ σαπίζει σε αγγλικό μπουντρούμι, ενώ οι Δημάδηδες αυτού του τόπου ολοένα και ανθίζουν

Ο Τζούλιαν Ασάνζ που βρίσκεται φυλακισμένος σε φυλακή υψίστης ασφαλείας στην Αγγλία από τις 11 Απριλίου, μέρα με τη μέρα χάνει κομμάτια από τον ίδιο του τον εαυτό. Ο Ασάνζ παρουσιάζει δείγματα ψυχικού βασανισμού. Παραμένει στο κελλί του σε απομόνωση 22 με 23 ώρες την ημέρα και μόνο για 45 λεπτά του επιτρέπεται να αθληθεί χωρίς να μπορεί να επικοινωνήσει και να δει κανέναν. Ακόμα και η διαδρομή για την είσοδο και την έξοδο απ' το κελλί είναι μια μοναχική πορεία, με απομακρυσμένη την ανθρώπινη παρουσία. Ο Ασάνζ έχει χάσει 15 κιλά, κουτσαίνει, ενώ παρουσιάζει δυσκολία στο να συγκροτήσει μια σκέψη και να σχηματίσει προτάσεις. Τα παραπάνω δεν θυμίζουν σε τίποτα, τον άνθρωπο που είχε φέρει στο φως τα εκατοντάδες εγκλήματα πολλών κρατών και

νουν στα fake news τον κόσμο σχετικά με τα φάρμακα της εταιρείας. Να πειστούμε ότι το Roundup μπορούμε να το πιούμε σφηνάκι!

Από την μια, λοιπόν, υπάρχουν άνθρωποι σαν τον Ασάνζ, που σαπίζει το κορμί του και φυλακίζεται η σκέψη του επειδή έβγαλε στην φόρα αλήθειες και εγκλήματα και από την άλλη μοιράζονται την ίδια ιδιότητα του δημοσιογράφου τιποτένια ανθρωπάρια, μεγαλωμένοι στα πούπουλα και με τα σάλια μόνιμα να τρέχουν στα παπούτσια των αφεντικών τους.

Τζούλιαν, δεν είσαι συνάδελφος με τέτοια υποκείμενα, γιατί αυτοί είναι **Αλήτες, Ρουφιάνοι, Δημοσιογράφοι!**

Νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης από τη Νέα Δημοκρατία – Νέο χρήμα θα κυλίσει στις τσέπες, ίδια η δυστυχία για τους ανθρώπους

Ζούμε μεγαλειώδεις σκηνές ανθρωπισμού. Κονταροχτυπιέται η Κουμουνδούρου με την Λεωφόρο Συγγρού για το ποια έχει το μεγαλύτερο ανθρωπισμό. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας παρουσίασε τα κέντρα κλειστής κράτησης μεταναστών και προσφύγων ως κάτι νέο, αλλά όσο και να προσπαθούμε δεν μπορούμε να βρούμε τίποτα νέο στον εν λόγω σχεδιασμό. Στη Λέσβο, θα κλείσει η Μόρια και θα δημιουργηθεί νέα, χωρητικότητας 5.000 και πλέον ανθρώπων. Ακριβώς ο ίδιος σχεδιασμός θα ισχύσει στη Σάμο και στη Χίο. Ενώ στην Κω και στη Λέρο οι υπάρχουσες δομές θα μετατραπούν σε κλειστές, με χωρητικότητα 2.000+ και 1.000+ ανθρώπων αντίστοιχα. Δηλαδή, τί είχες Γιάννη, τί είχα πάντα; Για να το πούμε πιο ξεκάθαρα, **η Νέα Δημοκρατία δεν μπορούσε να μείνει με στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργημένα επί Σύριζα, δηλαδή να έχουν φάει όλα τα ζεστά φράγκα αυτοί οι παλιοσυριζαίοι και οι άριστοι νεοδημοκράτες να γλείφουν κόκκαλα.** Οπότε εξήγγειλε νέα κέντρα κράτησης, ώστε να μπορέσει και αυτή να επωφεληθεί οικονομικά όσο το δυνατόν περισσότερο. Πάλι θα φαγωθούν κονδύλια, πάλι κάποιοι εργολάβοι θα απασχοληθούν στην κατασκευή, πάλι κάποιες υπερτιμολογήσεις θα πέσουν και κάποιοι θα πληρωθούν για την σίτιση κτλ. Το παλιό παρουσιάζε-

κους. Παιδικές χαρές όπου χιλιάδες παιδιά, ασυνόδευτα και μη, διασκέδαζαν καθημερινά με την κατάθλιψη τους, τις αυτοκτονικές τάσεις τους, τους βιασμούς και την παραίτηση από την ζωή. Μια φορά το εξάμηνο, κατά τα λεγόμενα του Δρίτσα, υπήρχαν και βιασμοί μικρών παιδιών, κάτι που δεν μπορεί να χαλάσει τις ιδανικές συνθήκες που δημιούργησε ο Σύριζα. Τί είναι ένας βιασμός μικρού παιδιού ανά εξάμηνο μπροστά στο ανθρωπιστικό μεγαλείο του Σύριζα;

Έχουμε ξαναπεί ότι η Ν.Δ και ο Σύριζα αλληλοσυμπληρώνονται και ο καθένας προχωράει και υπηρετεί, μέχρι εκεί που μπορεί ο καθένας, τα σχέδια της Κυριαρχίας, αγνοώντας αν αυτά τα σχέδια φέρνουν δυστυχία και αναστάτωση σε όλους, πρόσφυγες, μετανάστες και ντόπιους μιας περιοχής. Τα δήθεν αλληλοφαγώματα και ο δήθεν ανθρωπισμός, είναι για όσους στοιχίζονται από πίσω τους.

Περισσότερο από ένα μήνα ο κόσμος της Χιλής αναπνέει μέσα απ' την εξέγερση

Η εξέγερση που ξεκίνησε στις 18 Οκτωβρίου δεν λέει να σβήσει στη Χιλή. Μέχρι σήμερα υπάρχουν περισσότεροι από 6.000 άνθρωποι που έχουν συλληφθεί, 222 άνθρω-

Ο Τζούλιαν Ασάνζ σαπίζει σε αγγλικό μπουντρούμι, ενώ οι Δημάδηδες αυτού του τόπου ολοένα και ανθίζουν

Ο Τζούλιαν Ασάνζ που βρίσκεται φυλακισμένος σε φυλακή υψίστης ασφαλείας στην Αγγλία από τις 11 Απριλίου, μέρα με τη μέρα χάνει κομμάτια από τον ίδιο του τον εαυτό. Ο Ασάνζ παρουσιάζει δείγματα ψυχικού βασανισμού. Παραμένει στο κελλί του σε απομόνωση 22 με 23 ώρες την ημέρα και μόνο για 45 λεπτά του επιτρέπεται να αθληθεί χωρίς να μπορεί να επικοινωνήσει και να δει κανέναν. Ακόμα και η διαδρομή για την είσοδο και την έξοδο απ' το κελλί είναι μια μοναχική πορεία, με απομακρυσμένη την ανθρώπινη παρουσία. Ο Ασάνζ έχει χάσει 15 κιλά, κουτσαίνει, ενώ παρουσιάζει δυσκολία στο να συγκροτήσει μια σκέψη και να σχηματίσει προτάσεις. Τα παραπάνω δεν θυμίζουν σε τίποτα, τον άνθρωπο που είχε φέρει στο φως τα εκατοντάδες εγκλήματα πολλών κρατών και μεγάλων εταιρειών σε βάρος της ανθρωπότητας και του πλανήτη. Πρόκειται για ένα φωτεινό παράδειγμα εξαίρεσης του συνθήματος «Αλήτες Ρουφιάνοι, Δημοσιογράφοι», που ταιριάζει γάντι σε όλα αυτά τα ανθρωποειδή, που εκτελούν εντεταλμένη υπηρεσία για να παραπληροφορούν και να βοηθούν στην καθυπόταξη των ανθρώπων από τους κυρίαρχους.

Ποιον να λησμονήσουμε από τους εγχώριους λακέδες; Αυτούς που εκπαιδεύονταν από το ΔΝΤ την περίοδο των μνημονίων για το πώς να μεταδίδουν τις ειδήσεις που σχετίζονται με τις δανειακές συμβάσεις και το χρέος ή τον λακέ της Νέας Δημοκρατίας, Δημάδη, που τα τσέπωνε από την Bayer ώστε να προωθεί τις θέσεις της εταιρείας σε διάφορα δημοσιογραφικά ιδρύματα; Ήδη η εταιρεία είχε δώσει 50.000 δολάρια στην Ένωση Ξένων Ανταποκριτών στις ΗΠΑ (AFC-USA), η οποία ιδρύθηκε πριν από ένα μόλις χρόνο με πρόεδρο τον δημοσιογράφο Δημάδη. Μάλιστα ο Δημάδης ζητούσε από την Bayer να πληρώνεται

ανθρωπάρια, μεγαλωμένοι στα πούπουλα και με τα σάλια μόνιμα να τρέχουν στα παπούτσια των αφεντικών τους.

Τζούλιαν, δεν είσαι συνάδελφος με τέτοια υποκείμενα, γιατί αυτοί είναι **Αλήτες, Ρουφιάνοι, Δημοσιογράφοι!**

Νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης από τη Νέα Δημοκρατία – Νέο χρήμα θα κυλίσει στις τσέπες, ίδια η δυστυχία για τους ανθρώπους

Ζούμε μεγαλειώδεις σκηνές ανθρωπισμού. Κονταροχτυπιέται η Κουμουνδούρου με την Λεωφόρο Συγγρού για το ποια έχει το μεγαλύτερο ανθρωπισμό. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας παρουσίασε τα κέντρα κλειστής κράτησης μεταναστών και προσφύγων ως κάτι νέο, αλλά όσο και να προσπαθούμε δεν μπορούμε να βρούμε τίποτα νέο στον εν λόγω σχεδιασμό. Στη Λέσβο, θα κλείσει η Μόρια και θα δημιουργηθεί νέα, χωρητικότητας 5.000 και πλέον ανθρώπων. Ακριβώς ο ίδιος σχεδιασμός θα ισχύσει στη Σάμο και στη Χίο. Ενώ στην Κω και στη Λέρο οι υπάρχουσες δομές θα μετατραπούν σε κλειστές, με χωρητικότητα 2.000+ και 1.000+ ανθρώπων αντίστοιχα. Δηλαδή, τί είχες Γιάννη, τί είχα πάντα; Για να το πούμε πιο ξεκάθαρα, **η Νέα Δημοκρατία δεν μπορούσε να μείνει με στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργημένα επί Σύριζα, δηλαδή να έχουν φάει όλα τα ζεστά φράγκα αυτοί οι παλιοσυριζαίοι και οι άριστοι νεοδημοκράτες να γλείφουν κόκκαλα.** Οπότε εξήγγειλε νέα κέντρα κράτησης, ώστε να μπορέσει και αυτή να επωφεληθεί οικονομικά όσο το δυνατόν περισσότερο. Πάλι θα φαγωθούν κονδύλια, πάλι κάποιοι εργολάβοι θα απασχοληθούν στην κατασκευή, πάλι κάποιες υπερτιμολογήσεις θα πέσουν και κάποιοι θα πληρωθούν για την σίτιση κτλ. Το παλιό παρουσιάζεται ως νέο και το χρήμα περιμένει να κινηθεί στις τσέπες των άριστων νεοδημοκρατών, των ημετέρων, φίλων και παρατρεχάμενων τους. Αυτή είναι η ουσία.

Ο Σύριζα έσπευσε να ανακοινώσει την αντίθεσή του στον παραπάνω σχεδιασμό: «*Η κυβέρνηση ισχυρίζεται*

ρώνονται και ο καθένας προχωράει και υπηρετεί, μέχρι εκεί που μπορεί ο καθένας, τα σχέδια της Κυριαρχίας, αγνοώντας αν αυτά τα σχέδια φέρνουν δυστυχία και αναστάτωση σε όλους, πρόσφυγες, μετανάστες και ντόπιους μιας περιοχής. Τα δήθεν αλληλοφαγώματα και ο δήθεν ανθρωπισμός, είναι για όσους στοιχίζονται από πίσω τους.

Περισσότερο από ένα μήνα ο κόσμος της Χιλής αναπνέει μέσα απ' την εξέγερση

Η εξέγερση που ξεκίνησε στις 18 Οκτωβρίου δεν λέει να σβήσει στη Χιλή. Μέχρι σήμερα υπάρχουν περισσότεροι από 6.000 άνθρωποι που έχουν συλληφθεί, 222 άνθρωποι που έχασαν τα μάτια τους λόγω καταστολής, σχεδόν τριάντα θανάτοι, περισσότεροι από 2.400 τραυματίες, εκατοντάδες βασανισθέντες και φυλακισμένοι και δεκάδες άτομα που έχουν βιαστεί από μπάτσους και στρατιωτικούς.

Στην γενική απεργία στις 30 Οκτωβρίου ο στρατός δεν υπήρχε στους δρόμους της Χιλής, αφού ο Πινέρα απέσυρε την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Παρ' όλα αυτά, την Τρίτη 12 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο της μαζικής απεργίας που εξαπλώθηκε σε όλη τη Χιλή, η κυβέρνηση ζήτησε εκ νέου βοήθεια από τις ένοπλες δυνάμεις. Η βοήθεια,

Ο Τζούλιαν Ασάνζ που βρίσκεται φυλακισμένος σε φυλακή υψίστης ασφαλείας στην Αγγλία από τις 11 Απριλίου, μέρα με τη μέρα χάνει κομμάτια από τον ίδιο του τον εαυτό. Ο Ασάνζ παρουσιάζει δείγματα ψυχικού βασανισμού. Παραμένει στο κελλί του σε απομόνωση 22 με 23 ώρες την ημέρα και μόνο για 45 λεπτά του επιτρέπεται να αθληθεί χωρίς να μπορεί να επικοινωνήσει και να δει κανέναν. Ακόμα και η διαδρομή για την είσοδο και την έξοδο απ' το κελλί είναι μια μοναχική πορεία, με απομακρυσμένη την ανθρώπινη παρουσία. Ο Ασάνζ έχει χάσει 15 κιλά, κουτσαίνει, ενώ παρουσιάζει δυσκολία στο να συγκροτήσει μια σκέψη και να σχηματίσει προτάσεις. Τα παραπάνω δεν θυμίζουν σε τίποτα, τον άνθρωπο που είχε φέρει στο φως τα εκατοντάδες εγκλήματα πολλών κρατών και μεγάλων εταιρειών σε βάρος της ανθρωπότητας και του πλανήτη. Πρόκειται για ένα φωτεινό παράδειγμα εξαίρεσης του συνθήματος «Αλήτες Ρουφιάνοι, Δημοσιογράφοι», που ταιριάζει γάντι σε όλα αυτά τα ανθρωποειδή, που εκτελούν εντεταλμένη υπηρεσία για να παραπληροφορούν και να βοηθούν στην καθυπόταξη των ανθρώπων από τους κυρίαρχους.

Ποιον να λησμονήσουμε από τους εγχώριους λακέδες; Αυτούς που εκπαιδεύονταν από το ΔΝΤ την περίοδο των μνημονίων για το πώς να μεταδίδουν τις ειδήσεις που σχετίζονται με τις δανειακές συμβάσεις και το χρέος ή τον λακέ της Νέας Δημοκρατίας, Δημάδη, που τα τσέπωνε από την Bayer ώστε να προωθεί τις θέσεις της εταιρείας σε διάφορα δημοσιογραφικά ιδρύματα; Ήδη η εταιρεία είχε δώσει 50.000 δολάρια στην Ένωση Ξένων Ανταποκριτών στις ΗΠΑ (AFC-USA), η οποία ιδρύθηκε πριν από ένα μόλις χρόνο με πρόεδρο τον δημοσιογράφο Δημάδη. Μάλιστα ο Δημάδης ζητούσε από την Bayer να πληρώνεται ξεχωριστά για «εργολαβίες ορισμένου χρόνου». Ανάμεσα στις υπηρεσίες που προσέφερε ο Δημάδης, σύμφωνα με e-mail που βγήκαν στην φόρα από την Guardian, στον φαρμακευτικό κολοσσό, ήταν να τοποθετήσει τον αντιπρόεδρο της Bayer, Loder, σαν σύμβουλο της ένωσης ανταποκριτών, να προωθεί θέματα που ενδιαφέρουν την Bayer και να διοργανώνει σεμινάρια που αφορούν την εταιρεία. Μάλιστα σχεδίαζαν μαζί τη διοργάνωση συνεδρίου για τα fake news και ενημερωτικές συναντήσεις με δημοσιογράφους για θέματα που σχετίζονται με τους «στρατηγικούς στόχους» της εταιρείας. Κοινώς να φλομώσο και να προσπαθούμε δεν μπορούμε να βρούμε τίποτα νέο στον εν λόγω σχεδιασμό. Στη Λέσβο, θα κλείσει η Μόρια και θα δημιουργηθεί νέα, χωρητικότητας 5.000 και πλέον ανθρώπων. Ακριβώς ο ίδιος σχεδιασμός θα ισχύσει στη Σάμο και στη Χίο. Ενώ στην Κω και στη Λέρο οι υπάρχουσες δομές θα μετατραπούν σε κλειστές, με χωρητικότητα 2.000+ και 1.000+ ανθρώπων αντίστοιχα. Δηλαδή, τί είχες Γιάννη, τί είχα πάντα; Για να το πούμε πιο ξεκάθαρα, **η Νέα Δημοκρατία δεν μπορούσε να μείνει με στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργημένα επί Σύριζα, δηλαδή να έχουν φάει όλα τα ζεστά φράγκα αυτοί οι παλιοσυριζαίοι και οι άριστοι νεοδημοκράτες να γλείφουν κόκκαλα.** Οπότε εξήγγειλε νέα κέντρα κράτησης, ώστε να μπορέσει και αυτή να επωφεληθεί οικονομικά όσο το δυνατόν περισσότερο. Πάλι θα φαγωθούν κονδύλια, πάλι κάποιοι εργολάβοι θα απασχοληθούν στην κατασκευή, πάλι κάποιες υπερτιμολογήσεις θα πέσουν και κάποιοι θα πληρωθούν για την σίτιση κτλ. Το παλιό παρουσιάζεται ως νέο και το χρήμα περιμένει να κινηθεί στις τσέπες των άριστων νεοδημοκρατών, των ημετέρων, φίλων και παρατρεχάμενων τους. Αυτή είναι η ουσία.

Ο Σύριζα έσπευσε να ανακοινώσει την αντίθεσή του στον παραπάνω σχεδιασμό: «*Η κυβέρνηση ισχυρίζεται πως η λύση είναι τα κλειστά Κέντρα Κράτησης των 5.000 ανθρώπων. Μετατρέπει δηλαδή τα νησιά σε φυλακές, όπου θα κρατούνται όλοι οι αιτούντες άσυλο, οικογένειες και ανήλικοι. Η κράτηση μετατρέπεται έτσι από έσχατο μέτρο σε γενικό κανόνα. Παραβιάζονται δηλαδή βασικές διατάξεις του Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, αλλά επιπλέον, γεμίζοντας φυλακές τα νησιά μας, δημιουργείται ακόμα μεγαλύτερος κίνδυνος εντάσεων*». **Μέχρι τον περασμένο Ιούλιο, λοιπόν, ο Σύριζα είχε παιδικές χαρές και όχι στρατόπεδα συγκέντρωσης.** Παιδικές χαρές όπου οι συνθήκες ήταν παραδεισένιες για ενήλικες και ανήλι-

Η εξέγερση που ξεκίνησε στις 18 Οκτωβρίου δεν λέει να σβήσει στη Χιλή. Μέχρι σήμερα υπάρχουν περισσότεροι από 6.000 άνθρωποι που έχουν συλληφθεί, 222 άνθρω-

ποι που έχασαν τα μάτια τους λόγω καταστολής, σχεδόν τριάντα θανάτοι, περισσότεροι από 2.400 τραυματίες, εκατοντάδες βασανισθέντες και φυλακισμένοι και δεκάδες άτομα που έχουν βιαστεί από μπάτσους και στρατιωτικούς.

Στην γενική απεργία στις 30 Οκτωβρίου ο στρατός δεν υπήρχε στους δρόμους της Χιλής, αφού ο Πινέρα απέσυρε την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Παρ' όλα αυτά, την Τρίτη 12 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο της μαζικής απεργίας που εξαπλώθηκε σε όλη τη Χιλή, η κυβέρνηση ζήτησε εκ νέου βοήθεια από τις ένοπλες δυνάμεις. Η βοήθεια, όμως, δεν ήρθε καθώς ο στρατός, μετά την παγκόσμια κατακραυγή, τους ελέγχους από τον ΟΗΕ για παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς και μηνύσεων του Εθνικού Ινστιτούτου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην αστυνομία και τον στρατό για 88 υποθέσεις βίας και βασανιστηρίων, καθώς και βιασμών, ζήτησε εγγυήσεις ατιμωρησίας που δεν δόθηκαν απ' την κυβέρνηση. Με τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι ουσιαστικά η τρομοκρατία του κράτους καλά κρατεί και η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης ποτέ δεν άρθηκε. Ο στρατός όταν πραγματικά χρειαστεί θα βγει

στους δρόμους, μέχρι τότε υπάρχει η αστυνομία. Επίσης, η ατιμωρησία είναι δεδομένη και οι αποδιοπομπαίοι τράγοι πάντα διαθέσιμοι. Το κράτος και η καταστολή του έχει συνέχεια και δεν τιμωρείται από κανένα φορέα του.

Ντανιέλα Καράσκο: Ένας απ' τους τυχαίους θανάτους, μιας κλόουν της εξέγερσης στη Χιλή

Η Ντανιέλα Καράσκο ήταν μια από τους δεκάδες καλλιτέχνες που βρίσκονται στους εξεγερμένους δρόμους της Χιλής. Ήταν μια από τους δεκάδες ανθρώπους που έχει

απαγάγει το κράτος της Χιλής και μέχρι σήμερα είναι αγνοούμενοι. Η Ντανιέλα, ήταν μια εξεγερμένη κλόουν, που προσπαθούσε με την τέχνη της να χρωματίσει την εξέγερση. Μια αυθεντική κλόουν που εξεγέρθηκε ενάντια στους γιαλαντζί κλόουν της εξουσίας. Συλλαμβάνεται στις 19 Οκτωβρίου, μόλις μια μέρα μετά την έναρξη της εξέγερσης και μετά από μια μέρα βρίσκεται κρεμασμένη από ένα σιδερένιο φράχτη. Μετά από ένα μήνα παραδίδεται το πόρισμα θανάτου στην οικογένειά της, το οποίο με συνοπτικές διαδικασίες αποκλείει εγκληματική ενέργεια και αποδίδει το θάνατο σε αυτοκτονία.

Οι εκατοντάδες βιασμοί και βασανισμοί που διαπράττονται στην Χιλή από τους μπάτσους και το στρατό και οι δεκάδες δολοφονημένοι, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο περί αυτοκτονιών. Η ιστορία των κρατών βρίθει από «αυτοκτονίες» και «τυχαίους» θανάτους αγωνιζόμενων ανθρώπων. Έτσι, λοιπόν, η Ντανιέλα είναι ένα ακόμα θύμα του Χιλιανού κράτους, ένα ακόμα θύμα της ασχήμιας και του τρόμου του κράτους απέναντι στην ομορφιά και την άγρια γαλήνη της εξέγερσης.

βρίσκεται σε λειτουργία από το 2014 και θα ολοκληρωθεί το 2020. Το πρόγραμμα δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο μαζικός έλεγχος των πολιτών με την βοήθεια της τεχνητής νοημοσύνης. Ήδη πιλοτικά χρησιμοποιείται σε 40 πόλεις της Κίνας. Ο κάθε πολίτης θα αποκτήσει ηλεκτρονικό φάκελο στο πρόγραμμα. Οι κάμερες θα καταγράφουν κάθε κίνηση και ενέργεια και με βάση την καταγραφή ο κάθε πολίτης που έχει συμπληρώσει το 18º έτος της ηλικίας του θα βαθμολογείται. Για παράδειγμα εάν κάποιος βοηθήσει κάποιον ηλικιωμένο ή είναι ευγενικός θα βαθμολογείται θετικά, ενώ κάποιος άλλος θα βαθμολογείται αρνητικά. Το άριστα είναι το 1000 και όποιος κατορθώνει αυτό τον βαθμό συγκαταλέγεται στους καλύτερους της κοινωνίας και για επιβράβευση θα έχει προτεραιότητα στις ουρές των δημόσιων υπηρεσιών, δεν θα πληρώνει στα νοσοκομεία, θα μπορεί να είναι μέλος του κόμματος και θα λαμβάνει από το κράτος τιμές ήρωα. Επίσης, θα του παρέχεται βεβαίωση αξιοπιστίας από το κόμμα, ενώ το πρόσωπό του θα είναι σε αφίσες σε όλη την πόλη.

Τα πράγματα θα δυσκολεύουν αρκετά για όσους συγκεντρώνουν βαθμολογία κάτω του 900. Αυτοί θα θεωρούνται πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Δεν θα μπορούν να πάρουν δάνειο, να αγοράσουν διαμέρισμα, να έχουν πιστωτική και να ταξιδεύουν με αεροπλάνο ή τραίνο, ενώ οι αποταμιεύσεις τους θα μπλοκάρονται. Θα αναγκάζονται ο ήχος του κινητού τους να είναι μια σειρήνα περιπολικού ώστε έτσι να προειδοποιούνται οι υπόλοιποι που βρίσκονται γύρω του ότι ένα μίασμα της κοινωνίας είναι κοντά τους. Επίσης, όποιος τους καλεί στο τηλέφωνο θα πρέπει να ακούσει ηχογραφημένο μήνυμα ότι καλεί κάποιον από την χειρότερη κατηγορία πολιτών. Όπως θα υπάρχουν οι αφίσες με τους καλύτερους έτσι θα υπάρχουν και οι αφίσες για τους χειρότερους πολίτες. Η μαύρη λίστα με τους χειρότερους πολίτες θα υπάρχει αναρτημένη στο ίντερνετ έτσι ώστε όποιος θέλει να συνάψει μια σχέση, φιλική, επαγγελματική ή ερωτική να ενημερώνεται για το ποιόν του. Ήδη από τον Ιούνιο του 2019, 26,82 εκατομμύρια αεροπορικά εισιτήρια, καθώς και 5,96 εκατομμύρια εισιτήρια τρένων μεγάλων ταχυτήτων, έχουν απαγορευτεί σε άτομα που βρίσκονται στη «μαύρη λίστα». Για να μπορέσει κάποιος να βγει απ' την «μαύρη λίστα» θα πρέπει να περάσουν δύο μέχρι πέντε χρόνια ανάλογα με την περίπτωση.

ταλείπουν τα οχήματά τους σε αυτοκινητόδρομους και τους διαδηλωτές να μπλοκάρουν μεγάλους δρόμους της χώρας. Δεκάδες τράπεζες και καταστήματα έχουν πυρποληθεί ή έχουν υποστεί ζημιές. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι συμμετέχουν στις διαμαρτυρίες, με αποτέλεσμα η κυβέρ-

νηση το Σάββατο 16 Νοεμβρίου να κατεβάσει τους διακόπτες στο διαδίκτυο της χώρας, με σκοπό να δυσκολέψει την επικοινωνία των διαδηλωτών. Η διακοπή κράτησε πέντε μέρες και σταδιακά επανέρχεται η σύνδεση στο διαδίκτυο. Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει ότι περισσότεροι από 106 άνθρωποι επιβεβαιωμένα σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, ενώ κάνει λόγο ακόμα και για 200 νεκρούς που ακόμα δεν έχουν επιβεβαιωθεί. Συνελήφθησαν εκατοντάδες, ανάμεσά τους και 100 άτομα που θεωρούνται ότι έχουν ηγετικό ρόλο στις συγκρούσεις.

Πρόστιμο στην Bayer για ζιζανιοκτόνο

Σύμφωνα με απόφαση του δικαστηρίου της Χονολουλού, η πολυεθνική Bayer θα καταβάλει 10,2 εκατ. δολ. στην πολιτεία, εξαιτίας ζιζανιοκτόνου το οποίο περιείχε την απαγορευμένη ουσία (από το 2013 στις ΗΠΑ και το 2003 στην Ε.Ε) μεθυλο-παραθείο (Penncap-M). Το εν λόγω ζι-

Η Ντανιέλα Καράσκο ήταν μια από τους δεκάδες καλλι-
τέχνες που βρίσκονται στους εξεγερμένους δρόμους της Χιλής. Ήταν μια από τους δεκάδες ανθρώπους που έχει

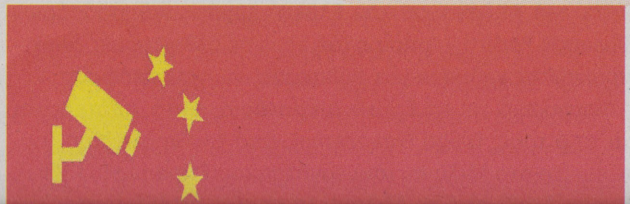

απαγάγει το κράτος της Χιλής και μέχρι σήμερα είναι αγνοούμενοι. Η Ντανιέλα, ήταν μια εξεγερμένη κλόουν, που προσπαθούσε με την τέχνη της να χρωματίσει την εξέγερση. Μια αυθεντική κλόουν που εξεγέρθηκε ενάντια στους γιαλαντζί κλόουν της εξουσίας. Συλλαμβάνεται στις 19 Οκτωβρίου, μόλις μια μέρα μετά την έναρξη της εξέγερσης και μετά από μια μέρα βρίσκεται κρεμασμένη από ένα σιδερένιο φράχτη. Μετά από ένα μήνα παραδίδεται το πόρισμα θανάτου στην οικογένειά της, το οποίο με συνοπτικές διαδικασίες αποκλείει εγκληματική ενέργεια και αποδίδει το θάνατο σε αυτοκτονία.

Οι εκατοντάδες βιασμοί και βασανισμοί που διαπράττονται στην Χιλή από τους μπάτσους και το στρατό και οι δεκάδες δολοφονημένοι, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο περί αυτοκτονιών. Η ιστορία των κρατών βρίθει από «αυτοκτονίες» και «τυχαίους» θανάτους αγωνιζόμενων ανθρώπων. Έτσι, λοιπόν, η Ντανιέλα είναι ένα ακόμα θύμα του Χιλιανού κράτους, ένα ακόμα θύμα της ασχήμιας και του τρόμου του κράτους απέναντι στην ομορφιά και την άγρια γαλήνη της εξέγερσης.

Η Κίνα πρωτοστατεί στον ολοκληρωτικό έλεγχο των ανθρώπων. Άνθρωποι μιάσματα και ελίτ μέσω του προγράμματος «κοινωνικής πίστωσης» (Social Credit System)

Η παρακάτω είδηση θα μπορούσε να είναι μια περίληψη κάποιας δυστοπικής ταινίας φαντασίας όπως «Η τριλογία της απόκλισης» ή «The hunger games». Παρ' όλα αυτά

θα βαθμολογείται. Για παράδειγμα εάν κάποιος βοηθήσει κάποιον ηλικιωμένο ή είναι ευγενικός θα βαθμολογείται θετικά, ενώ κάποιος άλλος θα βαθμολογείται αρνητικά. Το άριστα είναι το 1000 και όποιος κατορθώνει αυτό τον βαθμό συγκαταλέγεται στους καλύτερους της κοινωνίας και για επιβράβευση θα έχει προτεραιότητα στις ουρές των δημόσιων υπηρεσιών, δεν θα πληρώνει στα νοσοκομεία, θα μπορεί να είναι μέλος του κόμματος και θα λαμβάνει από το κράτος τιμές ήρωα. Επίσης, θα του παρέχεται βεβαίωση αξιοπιστίας από το κόμμα, ενώ το πρόσωπό του θα είναι σε αφίσες σε όλη την πόλη.

Τα πράγματα θα δυσκολεύουν αρκετά για όσους συγκεντρώνουν βαθμολογία κάτω του 900. Αυτοί θα θεωρούνται πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Δεν θα μπορούν να πάρουν δάνειο, να αγοράσουν διαμέρισμα, να έχουν πιστωτική και να ταξιδεύουν με αεροπλάνο ή τραίνο, ενώ οι αποταμιεύσεις τους θα μπλοκάρονται. Θα αναγκάζονται ο ήχος του κινητού τους να είναι μια σειρήνα περιπολικού ώστε έτσι να προειδοποιούνται οι υπόλοιποι που βρίσκονται γύρω του ότι ένα μίασμα της κοινωνίας είναι κοντά τους. Επίσης, όποιος τους καλεί στο τηλέφωνο θα πρέπει να ακούσει ηχογραφημένο μήνυμα ότι καλεί κάποιον από την χειρότερη κατηγορία πολιτών. Όπως θα υπάρχουν οι αφίσες με τους καλύτερους έτσι θα υπάρχουν και οι αφίσες για τους χειρότερους πολίτες. Η μαύρη λίστα με τους χειρότερους πολίτες θα υπάρχει αναρτημένη στο ίντερνετ έτσι ώστε όποιος θέλει να συνάψει μια σχέση, φιλική, επαγγελματική ή ερωτική να ενημερώνεται για το ποιόν του. Ήδη από τον Ιούνιο του 2019, 26,82 εκατομμύρια αεροπορικά εισιτήρια, καθώς και 5,96 εκατομμύρια εισιτήρια τρένων μεγάλων ταχυτήτων, έχουν απαγορευτεί σε άτομα που βρίσκονται στη «μαύρη λίστα». Για να μπορέσει κάποιος να βγει απ' την «μαύρη λίστα» θα πρέπει να περάσουν δύο μέχρι πέντε χρόνια ανάλογα με την περίπτωση.

Η σφυρηλάτηση του «νέου ανθρώπου» είναι γεγονός. Ενός ανθρώπου υποταγμένου πλήρως στο κράτος και την εξουσία. Δεν είναι τυχαίο πως το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας πρωτοστατεί στον έλεγχο και στον εξευτελισμό της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι κομμουνιστές το έχουν κάνει στο παρελθόν και έχουν εμπνεύσει με την σειρά τους άλλους στο να ελέγχουν και να υποτάσσουν ανθρώπινα πλήθη. Η Κίνα, μέσω του εμπνευστή του προγράμματος της μαζικής και ολοκληρωτικής επιτήρησης, διαμηνύει ότι ο σκοπός είναι η ανοικοδόμηση της ηθικής, της εντιμότητας και της κοινωνίας. Πίσω από αυτά τα λόγια δεν κρύβεται παρά ένας σκοπός, ο έλεγχος και η ολοκληρωτική εξουσία των κρατών πάνω στους ανθρώπους.

Όλα τα κράτη, κάτω από το μανδύα οποιασδήποτε εξουσιαστικής διαχείρισης, ενδιαφέρονται για τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων τους. Με αυτό τον τρόπο νομίζουν

νηση το Σάββατο 16 Νοεμβρίου να κατεβάσει τους διακόπτες στο διαδίκτυο της χώρας, με σκοπό να δυσκολέψει την επικοινωνία των διαδηλωτών. Η διακοπή κράτησε πέντε μέρες και σταδιακά επανέρχεται η σύνδεση στο διαδίκτυο. Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει ότι περισσότεροι από 106 άνθρωποι επιβεβαιωμένα σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, ενώ κάνει λόγο ακόμα και για 200 νεκρούς που ακόμα δεν έχουν επιβεβαιωθεί. Συνελήφθησαν εκατοντάδες, ανάμεσά τους και 100 άτομα που θεωρούνται ότι έχουν ηγετικό ρόλο στις συγκρούσεις.

Πρόστιμο στην Bayer για ζιζανιοκτόνο

Σύμφωνα με απόφαση του δικαστηρίου της Χονολουλού, η πολυεθνική Bayer θα καταβάλει 10,2 εκατ. δολ. στην πολιτεία, εξαιτίας ζιζανιοκτόνου το οποίο περιείχε την απαγορευμένη ουσία (από το 2013 στις ΗΠΑ και το 2003 στην Ε.Ε) μεθυλο-παραθείο (Penncap-M). Το εν λόγω ζι-

ζανιοκτόνο ψεκάστηκε το 2014 σε καλαμπόκια και άλλες καλλιέργειες και η εταιρεία προέτρεψε τους εργαζόμενούς της να επιστρέψουν στα χωράφια μόλις μία εβδομάδα αργότερα, ενώ γνώριζε ότι για 31 ημέρες στα χωράφια δεν θα πρέπει να εισέλθει κανείς εξαιτίας της δράσης του ζιζανιοκτόνου.

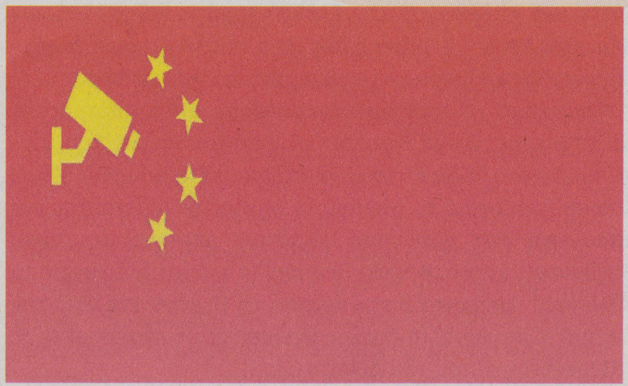
Μετά από αυτήν την είδηση, είναι σημαντικό να αναλογιστούμε τι τρόφιμα βάζουμε σπίτι μας; Τι σημαίνει ασφαλής χρήση μετά από ένα Χ ορισμένο χρονικό διάστημα; Μήπως ως δια μαγείας το δηλητήριο εξαφανίζεται χωρίς να αφήσει ίχνη ή να αποθηκευτεί στα συστατικά

που προσπάθουσε με την τέχνη της να χρωματίσει την εξέγερση. Μια αυθεντική κλόουν που εξεγέρθηκε ενάντια στους γιαλαντζί κλόουν της εξουσίας. Συλλαμβάνεται στις 19 Οκτωβρίου, μόλις μια μέρα μετά την έναρξη της εξέγερσης και μετά από μια μέρα βρίσκεται κρεμασμένη από ένα σιδερένιο φράχτη. Μετά από ένα μήνα παραδίδεται το πόρισμα θανάτου στην οικογένειά της, το οποίο με συνοπτικές διαδικασίες αποκλείει εγκληματική ενέργεια και αποδίδει το θάνατο σε αυτοκτονία.

Οι εκατοντάδες βιασμοί και βασανισμοί που διαπράττονται στην Χιλή από τους μπάτσους και το στρατό και οι δεκάδες δολοφονημένοι, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο περί αυτοκτονιών. Η ιστορία των κρατών βρίθει από «αυτοκτονίες» και «τυχαίους» θανάτους αγωνιζόμενων ανθρώπων. Έτσι, λοιπόν, η Ντανιέλα είναι ένα ακόμα θύμα του Χιλιανού κράτους, ένα ακόμα θύμα της ασχήμιας και του τρόμου του κράτους απέναντι στην ομορφιά και την άγρια γαλήνη της εξέγερσης.

Η Κίνα πρωτοστατεί στον ολοκληρωτικό έλεγχο των ανθρώπων. Άνθρωποι μιάσματα και ελίτ μέσω του προγράμματος «κοινωνικής πίστωσης» (Social Credit System)

Η παρακάτω είδηση θα μπορούσε να είναι μια περίληψη κάποιας δυστοπικής ταινίας φαντασίας όπως «Η τριλογία της απόκλισης» ή «The hunger games». Παρ' όλα αυτά

φαίνεται πως η πραγματικότητα φαντάζει δυστοπική και συναγωνίζεται ταινίες φαντασίας.

Το κινεζικό κράτος, από το 2020 θα βιντεοεπιτηρεί κάθε έναν από τους 1,5 δισεκατομμύριο πολίτες του με το πρόγραμμα που ονομάζεται «κοινωνική πίστωση» (Social Credit System). Το συγκεκριμένο πρόγραμμα πιλοτικά ώστε έτσι να προειδοποιούνται οι υπόλοιποι που βρίσκονται γύρω του ότι ένα μίασμα της κοινωνίας είναι κοντά τους. Επίσης, όποιος τους καλεί στο τηλέφωνο θα πρέπει να ακούσει ηχογραφημένο μήνυμα ότι καλεί κάποιον από την χειρότερη κατηγορία πολιτών. Όπως θα υπάρχουν οι αφίσες με τους καλύτερους έτσι θα υπάρχουν και οι αφίσες για τους χειρότερους πολίτες. Η μαύρη λίστα με τους χειρότερους πολίτες θα υπάρχει αναρτημένη στο ίντερνετ έτσι ώστε όποιος θέλει να συνάψει μια σχέση, φιλική, επαγγελματική ή ερωτική να ενημερώνεται για το ποιόν του. Ήδη από τον Ιούνιο του 2019, 26,82 εκατομμύρια αεροπορικά εισιτήρια, καθώς και 5,96 εκατομμύρια εισιτήρια τρένων μεγάλων ταχυτήτων, έχουν απαγορευτεί σε άτομα που βρίσκονται στη «μαύρη λίστα». Για να μπορέσει κάποιος να βγει απ' την «μαύρη λίστα» θα πρέπει να περάσουν δύο μέχρι πέντε χρόνια ανάλογα με την περίπτωση.

Η σφυρηλάτηση του «νέου ανθρώπου» είναι γεγονός. Ενός ανθρώπου υποταγμένου πλήρως στο κράτος και την εξουσία. Δεν είναι τυχαίο πως το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας πρωτοστατεί στον έλεγχο και στον εξευτελισμό της ανθρώπινης ύπαρξης. Οι κομμουνιστές το έχουν κάνει στο παρελθόν και έχουν εμπνεύσει με την σειρά τους άλλους στο να ελέγχουν και να υποτάσσουν ανθρώπινα πλήθη. Η Κίνα, μέσω του εμπνευστή του προγράμματος της μαζικής και ολοκληρωτικής επιτήρησης, διαμηνύει ότι ο σκοπός είναι η ανοικοδόμηση της ηθικής, της εντιμότητας και της κοινωνίας. Πίσω από αυτά τα λόγια δεν κρύβεται παρά ένας σκοπός, ο έλεγχος και η ολοκληρωτική εξουσία των κρατών πάνω στους ανθρώπους.

Όλα τα κράτη, κάτω από το μανδύα οποιασδήποτε εξουσιαστικής διαχείρισης, ενδιαφέρονται για τον πλήρη έλεγχο των υπηκόων τους. Με αυτό τον τρόπο νομίζουν ότι μπορούν να προχωρήσουν και να εξελίξουν την κυριαρχία τους πάνω στα αποκαΐδια λοβοτομημένων και πλήρως ελεγχόμενων ανθρώπων. Η απαξίωση κάθε κράτους και εξουσίας είναι άμεση υποχρέωση κάθε ανθρώπου. Ας είναι το πρώτο βήμα για το γκρέμισμα των σχεδιασμών τους.

Αιματηρές συγκρούσεις στο Ιράν

Συγκρούσεις έχουν ξεσπάσει στο Ιράν από τις 15 Νοέμβρη, όταν η κυβέρνηση ανακοίνωσε αύξηση στην τιμή της βενζίνης κατά 50%. Η κίνηση αυτή πυροδότησε διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις του Ιράν, με τους οδηγούς να εγκα-

φθησαν εκατοντάδες, ανάμεσά τους και 100 άτομα που θεωρούνται ότι έχουν ηγετικό ρόλο στις συγκρούσεις.

Πρόστιμο στην Bayer για ζιζανιοκτόνο

Σύμφωνα με απόφαση του δικαστηρίου της Χονολουλού, η πολυεθνική Bayer θα καταβάλει 10,2 εκατ. δολ. στην πολιτεία, εξαιτίας ζιζανιοκτόνου το οποίο περιείχε την απαγορευμένη ουσία (από το 2013 στις ΗΠΑ και το 2003 στην Ε.Ε) μεθυλο-παραθείο (Penncap-M). Το εν λόγω ζι-

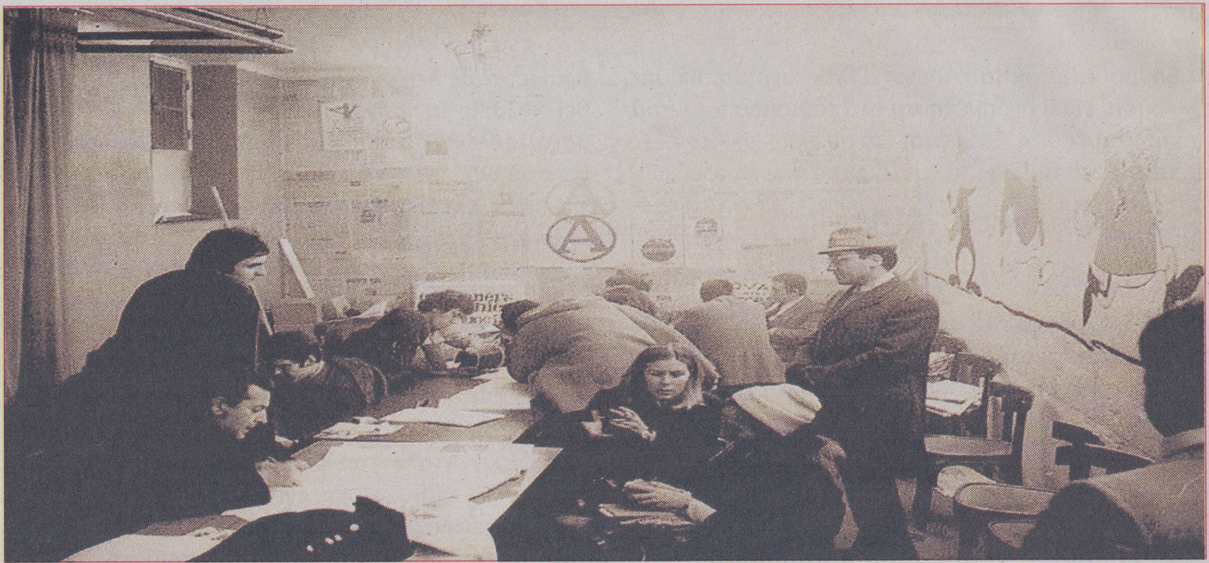

ζανιοκτόνο ψεκάστηκε το 2014 σε καλαμπόκια και άλλες καλλιέργειες και η εταιρεία προέτρεψε τους εργαζόμενούς της να επιστρέψουν στα χωράφια μόλις μία εβδομάδα αργότερα, ενώ γνώριζε ότι για 31 ημέρες στα χωράφια δεν θα πρέπει να εισέλθει κανείς εξαιτίας της δράσης του ζιζανιοκτόνου.

Μετά από αυτήν την είδηση, είναι σημαντικό να αναλογιστούμε τι τρόφιμα βάζουμε σπίτι μας; Τι σημαίνει ασφαλής χρήση μετά από ένα Χ ορισμένο χρονικό διάστημα; Μήπως ως δια μαγείας το δηλητήριο εξαφανίζεται χωρίς να αφήσει ίχνη ή να αποθηκευτεί στα συστατικά του τροφίμου;

Οι προσφυγές κατά της εταιρείας για τη χρήση του Roundup και της δραστικής ουσίας του που αποδεδειγμένα προκαλεί καρκίνο, της γλυφοσάτης, έχουν φτάσει τις 42.700. Η Bayer μέχρι στιγμής έχει καταδικαστεί τρεις φορές και έχει αποδειχθεί η ενοχή της για τρεις περιπτώσεις καρκίνου. Αλλά τα δικαστικά μαγειρέματα έχουν μειώσει τις αποζημιώσεις στη δεύτερη φάση εξέτασης των υποθέσεων. Με τις εφέσεις που πρόκειται να ασκήσει η Bayer ίσως τελικά να πέσει στα μαλακά και να συνεχίσει να ταΐζει θάνατο στον κόσμο. Ούτως ή αλλιώς κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει.

Οι Αναρχικοί του Μιλάνο
(1920-1942)

Στο Μιλάνο, ένα παραδοσιακό ένα προπύργιο του μαρξιστικού σοσιαλισμού, οι αναρχικοί δεν είχαν ποτέ αποτελέσει σημαντική δύναμη. Μόνο από το **1920** και χάρη στην θερμαινόμενη ατμόσφαιρα της Κόκκινης Μπιενάλε, στη δημοσίευση της καθημερινής εφημερίδας Umanità Nova την οποία ίδρυσε ο **Errico Malatesta** και στην απομάκρυνση από την πόλη της ηγεσίας της ιταλικής συνδικαλιστικής ένωσης (USI), οι αναρχικοί του Μιλάνο άρχισαν να ζουν μια περίοδο ευρείας επιρροής και αποδοχής, επιρροή που γρήγορα έπεσε μετά το τέλος των καταλήψεων των εργοστασίων. Η έντονη καταστολή που ακολούθησε την κατακραυγή από τις βομβιστικές επιθέσεις στο Θέατρο Diana (στις 23 Μαρτίου 1921), μαζί με την ανεξέλεγκτη βία των φασιστών, έπληξαν σοβαρά το κίνημα.

Από τον Μάρτιο στη Ρώμη μέχρι τους «Ειδικούς» Νόμους

Ο Μάρτιος στη Ρώμη έφερε μια νέα πνοή στα γεγονότα. Τον Φεβρουάριο του 1923, η Pagine Libertarie (μια περιοδική έκδοση που ξεκίνησε ο Carlo Molaschi τον Ιούνιο του 1921) έκλεισε, η αστυνομία κατέσχεσε όλα τα βιβλία από το Casa Editrice Sociale και το βιβλιοπωλείο Tempi Nuovi και πολλοί αγωνιστές αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους: μαχητές, όπως ο Molaschi, ο Giuseppe Monanni, ο Leda Rafanelli, ο γραφολόγος Zerboni, ο Fioravante Meniconi [μέλος του προσωπικού της Umanita Nova και συντάκτης προκήρυξης εκ μέρους των βομβιστών του Θεάτρου Diana] οι Mario Mantovani και Angelo Damonti, οι οποίοι ήταν επικεφαλής της Επιτροπής Υποστήριξης Πολιτικών Θυμάτων και άλλοι. Ακόμα και η USI ήταν τότε μόνο

οποίηση του CGL. Τους οδήγησαν σε Ειδικό Δικαστήριο το οποίο τους καταδίκασε σε βαριές ποινές.

Το τεύχος 722 του Il Risveglio Anarchico της Γενεύης δημοσιεύει μια επιστολή από το Μιλάνο, του Leonida Mastrodicasa («Numitore») και με ημερομηνία 18 Ιουνίου 1927, που περιγράφει την κατάσταση στην πόλη:

«Στο διάστημα των δύο μηνών υπήρξαν τρεις συλλήψεις ανατρεπτικών, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα συνολικά είκοσι ημέρες κράτηση. (...) Η συντριπτική πλειοψηφία των συντρόφων και των επαναστατών δεν έχει κανένα τρόπο να αποφύγει παρόμοιες συνέπειες, καθώς η κατάστασή τους ως υπόπτων και υποκειμένων υπό επιτήρηση, τους επιβάλλει καθημερινά απαγόρευση κυκλοφορίας και εγκλεισμό στο σπίτι από τις 9.00 μ.μ. μέχρι τις 7.00 π.μ., με ποινή φυλάκισης τριών μηνών να

ήταν ο Molaschi (όπως πάντα), ο Nello Giacomelli και οι

Οι Αναρχικοί του Μιλάνο
(1920-1942)

Στο Μιλάνο, ένα παραδοσιακό ένα προπύργιο του μαρξιστικού σοσιαλισμού, οι αναρχικοί δεν είχαν ποτέ αποτελέσει σημαντική δύναμη. Μόνο από το **1920** και χάρη στην θερμαινόμενη ατμόσφαιρα της Κόκκινης Μπιενάλε, στη δημοσίευση της καθημερινής εφημερίδας Umanità Nova την οποία ίδρυσε ο **Errico Malatesta** και στην απομάκρυνση από την πόλη της ηγεσίας της ιταλικής συνδικαλιστικής ένωσης (USI), οι αναρχικοί του Μιλάνο άρχισαν να ζουν μια περίοδο ευρείας επιρροής και αποδοχής, επιρροή που γρήγορα έπεσε μετά το τέλος των καταλήψεων των εργοστασίων. Η έντονη καταστολή που ακολούθησε την κατακραυγή από τις βομβιστικές επιθέσεις στο Θέατρο Diana (στις 23 Μαρτίου 1921), μαζί με την ανεξέλεγκτη βία των φασιστών, έπληξαν σοβαρά το κίνημα.

Από τον Μάρτιο στη Ρώμη μέχρι τους «Ειδικούς» Νόμους

Ο Μάρτιος στη Ρώμη έφερε μια νέα πνοή στα γεγονότα. Τον Φεβρουάριο του 1923, η Pagine Libertarie (μια περιοδική έκδοση που ξεκίνησε ο Carlo Molaschi τον Ιούνιο του 1921) έκλεισε, η αστυνομία κατέσχεσε όλα τα βιβλία από το Casa Editrice Sociale και το βιβλιοπωλείο Tempi Nuovi και πολλοί αγωνιστές αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους: μαχητές, όπως ο Molaschi, ο Giuseppe Monanni, ο Leda Rafanelli, ο γραφολόγος Zerboni, ο Fioravante Meniconi [μέλος του προσωπικού της Umanita Nova και συντάκτης προκήρυξης εκ μέρους των βομβιστών του Θεάτρου Diana] οι Mario Mantovani και Angelo Damonti, οι οποίοι ήταν επικεφαλής της Επιτροπής Υποστήριξης Πολιτικών Θυμάτων και άλλοι. Ακόμα και η USI ήταν τότε μόνο μια σκιά του πρότερου σχήματός της. Ο Armando Borghi υπενθύμισε: «Μόνο μερικοί από εμάς βρισκόμασταν στη βάση μας στη Via Achille Mauri. Δεν είχαμε ψευδαισθήσεις για μια αναζωπύρωση. Και δεν υπάρχει πιθανότητα να διατηρηθούν επαφές, ούτε καν ταχυδρομικώς. Ήταν ένα σημείο τιμής μεταξύ μας να πούμε ότι η USI "εξακολουθούσε να υπάρχει„». Οι πιο γνωστοί μαχητές βρίσκονταν υπό επιτήρηση και παρακολουθούνταν μέρα και νύχτα. «Ήταν σαν να υπήρχε συνεχώς μια σκιά πίσω μας...».

Ωστόσο, μέχρι το 1925, η καλλιτεχνικού περιεχομένου περιοδική έκδοση του Molaschi, L'Universita Libera, κυκλοφόρησε με επιτυχία, όπως και το επίσημο όργανο της USI, η Rassegna Sindacale, στο οποίο συνέβαλαν, μεταξύ άλλων, ο Borghi, ο Nicola Modigno (πρώην γραμματέας της Andria Camera del Lavoro) και ο Alibrando Giovannetti. Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί η κυκλοφορία του In Marcia, οργάνου του σιδηροδρομικού συνδέσμου που εκδόθηκε

οποίηση του CGL. Τους οδήγησαν σε Ειδικό Δικαστήριο το οποίο τους καταδίκασε σε βαριές ποινές.

Το τεύχος 722 του Il Risveglio Anarchico της Γενεύης δημοσιεύει μια επιστολή από το Μιλάνο, του Leonida Mastrodicasa («Numitore») και με ημερομηνία 18 Ιουνίου 1927, που περιγράφει την κατάσταση στην πόλη:

«Στο διάστημα των δύο μηνών υπήρξαν τρεις συλλήψεις ανατρεπτικών, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα συνολικά είκοσι ημέρες κράτηση. (...) Η συντριπτική πλειοψηφία των συντρόφων και των επαναστατών δεν έχει κανένα τρόπο να αποφύγει παρόμοιες συνέπειες, καθώς η κατάστασή τους ως υπόπτων και υποκειμένων υπό επιτήρηση, τους επιβάλλει καθημερινά απαγόρευση κυκλοφορίας και εγκλεισμό στο σπίτι από τις 9.00 μ.μ. μέχρι τις 7.00 π.μ., με ποινή φυλάκισης τριών μηνών να κρέμεται πάνω από τα κεφάλια τους, καθώς και μια δικαστική απόφαση διαμονής, σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι λείπουν κατά τη διάρκεια των πολλαπλών νυχτερινών επισκέψεων από την αστυνομία. Να προσθέσουμε σε αυτή την κατάσταση και το γεγονός ότι είναι σχεδόν συνεχώς σε ανεργία λόγω των απολύσεων που αυτοί οι όροι φυλάκισης συνεπάγονται ... ».

Πολλές οικογένειες, ιδιαίτερα αυτές των φυλακισμένων, βρέθηκαν σε χειρότερη φτώχεια σε σχέση με πριν, δεδομένης της «ουσιαστικής αδυναμίας βοήθειας από συμπαθούντες ή ουδέτερα προσκείμενους, λόγω του κλίματος τρομοκρατίας που δημιουργήθηκε από την εκτεταμένη παρακολούθηση και το δίκτυο ρουφιάνων, εξαπλώνοντας έτσι την καχυποψία και το φόβο (...) ».

Πολλοί σπρώχτηκαν στην αυτοεξορία λόγω πείνας και παρενόχλησης. Ένα μικρό γραφείο στην Gorla, που ανήκε στον Gaetano Gervasio (οι φασίστες το ονόμαζαν «Κόκκινο Γραφείο») είχε γίνει η μόνη «σανίδα σωτηρίας» πολλών συ-

ήταν ο Molaschi (όπως πάντα), ο Nello Giacomelli και οι αδελφοί Libero και Henry Molinari.

Τον Ιούλιο ο αναρχικός Γκάλλι από το Κλίβιο δολοφονήθηκε σε ξενοδοχείο στο Μιλάνο.

Παρά τα σοβαρότατα χτυπήματα που προκάλεσε η καταστολή, τα χτυπήματα κατά του καθεστώτος συνεχίστηκαν, αν και μάλλον περιορισμένα. Στα τέλη του 1928 ο περιβόητος επιθεωρητής Rizzo διάλυσε με επιτυχία ένα δίκτυο «Αναρχικής Αλληλοβοήθειας» που λειτουργούσε στο Μιλάνο και τη Βερόνα. Είχε δημιουργηθεί από τον Pietro Costa στο Μιλάνο και τον Ελβετό εργάτη σιδηροδρόμων Giuseppe Peretti, ο οποίος ταξίδευε σε άλλες χώρες συγκεντρώνοντας χρήματα για φυλακισμένους συντρόφους.

Αναφορικά με το Ειδικό Δικαστήριο, αυτό αποτελείται και από τους: Diego Guadagnini, από την Imola, που ζούσε έπειτα στο Μιλάνο, (συνεργάτης του Ermenegilda Villa), Romeo Asara από το Μιλάνο (ο οποίος ήταν ύποπτος για παραγωγή και διακίνηση πλαστών χαρτονομισμάτων),

φασιστών, έπληξαν σοβαρά το κίνημα.

Από τον Μάρτιο στη Ρώμη μέχρι τους «Ειδικούς» Νόμους

Ο Μάρτιος στη Ρώμη έφερε μια νέα πνοή στα γεγονότα. Τον Φεβρουάριο του 1923, η Pagine Libertarie (μια περιοδική έκδοση που ξεκίνησε ο Carlo Molaschi τον Ιούνιο του 1921) έκλεισε, η αστυνομία κατέσχεσε όλα τα βιβλία από το Casa Editrice Sociale και το βιβλιοπωλείο Tempi Nuovi και πολλοί αγωνιστές αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους: μαχητές, όπως ο Molaschi, ο Giuseppe Monanni, ο Leda Rafanelli, ο γραφολόγος Zerboni, ο Fioravante Meniconi [μέλος του προσωπικού της Umanita Nova και συντάκτης προκήρυξης εκ μέρους των βομβιστών του Θεάτρου Diana] οι Mario Mantovani και Angelo Damonti, οι οποίοι ήταν επικεφαλής της Επιτροπής Υποστήριξης Πολιτικών Θυμάτων και άλλοι. Ακόμα και η USI ήταν τότε μόνο μια σκιά του πρότερου σχήματός της. Ο Armando Borghi υπενθύμισε: «Μόνο μερικοί από εμάς βρισκόμασταν στη βάση μας στη Via Achille Mauri. Δεν είχαμε ψευδαισθήσεις για μια αναζωπύρωση. Και δεν υπάρχει πιθανότητα να διατηρηθούν επαφές, ούτε καν ταχυδρομικώς. Ήταν ένα σημείο τιμής μεταξύ μας να πούμε ότι η USI "εξακολουθούσε να υπάρχει„». Οι πιο γνωστοί μαχητές βρίσκονταν υπό επιτήρηση και παρακολουθούνταν μέρα και νύχτα. «Ήταν σαν να υπήρχε συνεχώς μια σκιά πίσω μας...».

Ωστόσο, μέχρι το 1925, η καλλιτεχνικού περιεχομένου περιοδική έκδοση του Molaschi, L'Universita Libera, κυκλοφόρησε με επιτυχία, όπως και το επίσημο όργανο της USI, η Rassegna Sindacale, στο οποίο συνέβαλαν, μεταξύ άλλων, ο Borghi, ο Nicola Modigno (πρώην γραμματέας της Andria Camera del Lavoro) και ο Alibrando Giovannetti. Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί η κυκλοφορία του In Marcia, οργάνου του σιδηροδρομικού συνδέσμου που εκδόθηκε από τον Augusto Castrucci.

Οι «ειδικοί» νόμοι του Νοεμβρίου του 1926 απομάκρυναν κάθε παρατεταμένη δυνατότητα νόμιμης δράσης, αφήνοντας την παράνομη δράση ως τη μόνη επιλογή.

Αμείλικτη Καταστολή

Στις 11 Μαρτίου 1927, η αστυνομία συνέλαβε τους ηγέτες του USI, Giuseppe Papini, Nicola Modugno και Giu0seppe Gervasio, ενώ ανέμεναν συνάντηση με κομμουνιστές και ρεπουμπλικάνους σχετικά με πιθανή παράνομη επαδραστηριοποίηση του CGL. Τους οδήγησαν σε Ειδικό Δικαστήριο το οποίο τους καταδίκασε σε βαριές ποινές.

Το τεύχος 722 του Il Risveglio Anarchico της Γενεύης δημοσιεύει μια επιστολή από το Μιλάνο, του Leonida Mastrodicasa («Numitore») και με ημερομηνία 18 Ιουνίου 1927, που περιγράφει την κατάσταση στην πόλη:

«Στο διάστημα των δύο μηνών υπήρξαν τρεις συλλήψεις ανατρεπτικών, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα συνολικά είκοσι ημέρες κράτηση. (...) Η συντριπτική πλειοψηφία των συντρόφων και των επαναστατών δεν έχει κανένα τρόπο να αποφύγει παρόμοιες συνέπειες, καθώς η κατάστασή τους ως υπόπτων και υποκειμένων υπό επιτήρηση, τους επιβάλλει καθημερινά απαγόρευση κυκλοφορίας και εγκλεισμό στο σπίτι από τις 9.00 μ.μ. μέχρι τις 7.00 π.μ., με ποινή φυλάκισης τριών μηνών να κρέμεται πάνω από τα κεφάλια τους, καθώς και μια δικαστική απόφαση διαμονής, σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι λείπουν κατά τη διάρκεια των πολλαπλών νυχτερινών επισκέψεων από την αστυνομία. Να προσθέσουμε σε αυτή την κατάσταση και το γεγονός ότι είναι σχεδόν συνεχώς σε ανεργία λόγω των απολύσεων που αυτοί οι όροι φυλάκισης συνεπάγονται ... ».

Πολλές οικογένειες, ιδιαίτερα αυτές των φυλακισμένων, βρέθηκαν σε χειρότερη φτώχεια σε σχέση με πριν, δεδομένης της «ουσιαστικής αδυναμίας βοήθειας από συμπαθούντες ή ουδέτερα προσκείμενους, λόγω του κλίματος τρομοκρατίας που δημιουργήθηκε από την εκτεταμένη παρακολούθηση και το δίκτυο ρουφιάνων, εξαπλώνοντας έτσι την καχυποψία και το φόβο (...) ».

Πολλοί σπρώχτηκαν στην αυτοεξορία λόγω πείνας και παρενόχλησης. Ένα μικρό γραφείο στην Gorla, που ανήκε στον Gaetano Gervasio (οι φασίστες το ονόμαζαν «Κόκκινο Γραφείο») είχε γίνει η μόνη «σανίδα σωτηρίας» πολλών συντρόφων, για αναζήτηση καταλυμάτων και απασχόλησης.

Στις 20 Μαρτίου 1928, ο Raffaele Sclaudi, σιδηροδρομικός, σύρθηκε ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου με την κατηγορία της κατοχής αντιφασιστικού υλικού. Αν και ο ίδιος έχει δηλώσει αναρχικός, ο Sclaudi καταδικάστηκε για «συμμετοχή στην PCI» [Partito Comunista d' Italia, Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας].

Μια βόμβα στο Piazzale Giulio Cesare (μια ενέργεια που οργανώθηκε από τους ίδιους τους φασίστες) οδήγησε σε περαιτέρω πογκρόμ και μεταξύ αυτών που συνελήφθησαν

ήταν ο Molaschi (όπως πάντα), ο Nello Giacomelli και οι αδελφοί Libero και Henry Molinari.

Τον Ιούλιο ο αναρχικός Γκάλλι από το Κλίβιο δολοφονήθηκε σε ξενοδοχείο στο Μιλάνο.

Παρά τα σοβαρότατα χτυπήματα που προκάλεσε η καταστολή, τα χτυπήματα κατά του καθεστώτος συνεχίστηκαν, αν και μάλλον περιορισμένα. Στα τέλη του 1928 ο περιβόητος επιθεωρητής Rizzo διάλυσε με επιτυχία ένα δίκτυο «Αναρχικής Αλληλοβοήθειας» που λειτουργούσε στο Μιλάνο και τη Βερόνα. Είχε δημιουργηθεί από τον Pietro Costa στο Μιλάνο και τον Ελβετό εργάτη σιδηροδρόμων Giuseppe Peretti, ο οποίος ταξίδευε σε άλλες χώρες συγκεντρώνοντας χρήματα για φυλακισμένους συντρόφους.

Αναφορικά με το Ειδικό Δικαστήριο, αυτό αποτελείται και από τους: Diego Guadagnini, από την Imola, που ζούσε έπειτα στο Μιλάνο, (συνεργάτης του Ermenegilda Villa), Romeo Asara από το Μιλάνο (ο οποίος ήταν ύποπτος για παραγωγή και διακίνηση πλαστών χαρτονομισμάτων), Guglielmo Cimoso, Angelo Rognoni (ο οποίος διάφυγε από σύλληψη), Umberto Biscardo από τη Βερόνα και από την Carrara, Gino Bibbi (ο οποίος θεωρείται ως ένας από τους «ιθύνοντες» αυτού του Δικαστηρίου).

Προσπάθειες για δράση

Το 1930, η αστυνομία διαπίστωσε κάποια κλιμάκωση της αναρχικής δραστηριότητας που περιστρέφεται γύρω από το όνομα του Augusto Castrucci· ο Castrucci είχε λάβει ενεργό μέρος στη διοργάνωση της Ιταλικής Σιδηροδρομι-

κής Ένωσης (FSI) και ήταν μέλος του γενικού συμβουλίου της από το 1914, ενώ το 1925, όπως είδαμε, ήταν ο διευθυντής της μηνιαίας έκδοσης *In Marcia*. Επίσης, η αστυνομία παρατήρησε ότι πραγματοποιήθηκε συνάντηση στις εγκαταστάσεις της Trattoria Toscana στο 26 Via Panfilo Castaldi και τον Απρίλιο μια έρευνα στα Τυπογραφεία Virgilia στο 92 Viale Abruzzi, που ανήκουν στους αδελφούς Baraldi, οδήγησε στην ανακάλυψη περίπου χιλίων προκηρύξεων για την Πρωτομαγιά, ζεστά-ζεστά από τα πιεστήρια. Η στοιχειοθεσία της προκήρυξης βρέθηκε «καλλιτεχνικά κρυμμένη σε ένα κουτί χαρακτήρων». Οι συντάκτες της προκήρυξης, εκτός από τον Castrucci, ήταν ο Ciro Baraldi και ο Armando Tisi.

Ο Baraldi, με φάκελο ως αναρχικός από το 1898, δραστηριοποιήθηκε στις αρχές του αιώνα, ειδικά ως εκδότης ελευθεριακών κειμένων, είχε πάει στο στρατόπεδο παρέμβασης το 1914, αλλά είχε επιστρέψει στο κίνημα μετά την εμφάνιση του φασισμού. Ο Tisi ήταν διοργανωτής στα συνδικάτα της Γένοβα και ενεργός αναρχικός αρθρογράφος, με το ψευδώνυμο «Scintilla» για την *L'Agitazione* στη Ρώμη και για την *La Tribuna del Popolo* στη Sampierdarena.

Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, μια ομάδα εργαζομένων της Alfa Romeo (σοσιαλιστές, αναρχικοί και δημοκράτες) συλλαμβάνεται για διανομή υλικού της Giustizia e Libertà (Δικαιοσύνη και Ελευθερία: αντιφασιστική αντιστασιακή οργάνωση που έδρασε από το 1929 έως το 1945).

Το 1931 πραγματοποιείται ένας αριθμός δράσεων (μια προκήρυξη τοποθετημένη στα κιγκλιδώματα της πόλης στο Limbiate, ένα πακέτο από φέιγ βολάν με αναρχικά συνθήματα ανακαλύφθηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα της Porta Monforte).

Το 1933 αποκαλύπτεται παράνομη οργάνωση, που είχε ιδρύσει ο επαναστάτης συνδικαλιστής Michele Veglia, μαζί με σοσιαλιστές και αναρχικούς (μεταξύ των οποίων και οι Alfiero Guerra, G. Battista Ginelli και Luigi Villa). Σύμφωνα με την αστυνομική έκθεση, ο Veglia «είχε για αρκετό καιρό παράνομη αλληλογραφία με τον αναρχικό Amos Pagani και άλλους εξόριστους, μερικούς από τους οποίους συναντούσε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ustica και την Ponza.» Από αυτούς έπαιρνε περιστασιακά οικονομική ενίσχυση, καθώς και αντίγραφα των *Giustizia e Liberta* και *Lotta Anarchica*.

Η ομάδα, η οποία είχε περίπου 25 μέλη, είχε παρουσία στο Precotto, στο Sesto San Giovanni και στη Monza, ενώ διατηρούσε επαφές με μια ομάδα που είχε ήδη αρχίσει να λειτουργεί στη Porta Ticinese.

Είχε πρόσβαση σε ένα κυλινδρικό εκτυπωτικό μηχάνημα, με το οποίο είχε εκτυπώσει μια προκήρυξη και σχεδίαζε να τυπώσει μια εφημερίδα που θα ονομαζόταν *Il Comunista*.

Σε αυτό το σημείο πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε το θάνατο του συντρόφου Carlo Restelli, ο οποίος σκοτώθηκε μαζί με τον διακινητή Avellini προσπαθώντας να βγει από τη χώρα στις 5 Σεπτεμβρίου 1933.

Παράνομη έξοδος από τη χώρα

Οι αστυνομικές έρευνες ενισχύθηκαν το 1934 και οδήγησαν στην αποκάλυψη δύο λειτουργούντων δικτύων για τη διακίνηση ανθρώπων από τη χώρα. Το πρώτο δίκτυο, που διαλύθηκε τον Μάιο, με επικεφαλής τους Cesare Ragni, Camillo Caloni και Armando Papa (ο Papa ήταν ακόμα εξαιρετικά δραστήριος αγωνιστής, παρ' όλο που ήταν σχεδόν εντελώς τυφλός). Ο επικεφαλής του δεύτερου δικτύου ήταν ο Alfredo Brocheri, ένας από τους πολλούς ξεχασμένους αγωνιστές της ελευθερίας. Αναρχικός από τα νιάτα του, αρνήθηκε να υποχωρήσει μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, αλλά είχε επίσης γίνει ενεργός διοργανωτής επιχειρήσεων ανθρώπων που διέφευγαν από τη χώρα. Πολλοί άνθρωποι διέφυγαν μέσω του λεγόμενου «σιδηροδρόμου Brocheri» – όπως οι Amleto Astolfi και Eugenio Macchi, για να αναφέρουμε μόνο δύο (ο Macchi είχε σκοτώσει έναν τελωνειακό αστυνομικό κατά τη διάρκεια μιας προηγούμενης αποτυχημένης προσπάθειας να εγκαταλείψει τη χώρα).

Ο Brocheri αλληλογραφούσε με τον Pietro Sini που είχε

τές διακόπηκαν απότομα όταν απελάθηκε ο Pagani από την Ελβετία. Το 1938 δύο επιστολές που έστειλε κάποιος «Mario» από το Μιλάνο και απευθύνονταν σε κάποιον στο Παρίσι (κάποιον «κο Thiefant, κομμωτή, στην 337 Rue Belleville, Παρίσι 19») «αναχαιτίστηκαν»: ήταν αρκετά σαφές ότι επρόκειτο για αλληλογραφία μεταξύ ντόπιου και εξόριστου.

Επί πλέον, η αστυνομία ήταν πεπεισμένη (αν και μάλλον λανθασμένα) ότι ο Luigi Bertoni στη Γενεύη διατηρούσε επιτυχώς ακόμη επαφή με τους αναρχικούς του Μιλάνο.

Ο πόλεμος

Ενώ το 1938 τα ελευθεριακά κινήματα φαινόταν να έχουν διαλυθεί, τα άλλα αντιφασιστικά ρεύματα – οι σοσιαλιστές, οι κομμουνιστές και η Giustizia e Libertà– δεν βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση. Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο και οι αρχικές αντιδράσεις δημιούργησαν γενική συναίνεση και έδωσαν στην αντιπολίτευση νέα ώθηση. Ο πόλεμος ήταν εξαιρετικά αντιδημοφιλής, τόσο που η δυσαρέσκεια να εξαπλωθεί στη χώρα σαν πετρελαιοκηλίδα, τα αντιφασιστικά κινήματα ξαναπήραν ζωή και αναδιοργανώθηκαν· οι παλαιότεροι μαχητές επανενεργοποιήθηκαν και στρατολογήθηκε «νέο αίμα». Οι αναρχικοί πέρασαν και σε αυτή τη διαδικασία.

Φαίνεται ότι οι αγωνιστές του Μιλάνο δεν συμμετείχαν στις διάφορες παράνομες συναντήσεις που πραγματοποι-

ων για την Πρωτομαγιά, ζεστά-ζεστά από τα πιεστήρια. Η στοιχειοθεσία της προκήρυξης βρέθηκε «καλλιτεχνικά κρυμμένη σε ένα κουτί χαρακτήρων». Οι συντάκτες της προκήρυξης, εκτός από τον Castrucci, ήταν ο Ciro Baraldi και ο Armando Tisi.

Ο Baraldi, με φάκελο ως αναρχικός από το 1898, δραστηριοποιήθηκε στις αρχές του αιώνα, ειδικά ως εκδότης ελευθεριακών κειμένων, είχε πάει στο στρατόπεδο παρέμβασης το 1914, αλλά είχε επιστρέψει στο κίνημα μετά την εμφάνιση του φασισμού. Ο Tisi ήταν διοργανωτής στα συνδικάτα της Γένοβα και ενεργός αναρχικός αρθρογράφος, με το ψευδώνυμο «Scintilla» για την *L'Agitazione* στη Ρώμη και για την *La Tribuna del Popolo* στη Sampierdarena.

Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, μια ομάδα εργαζομένων της Alfa Romeo (σοσιαλιστές, αναρχικοί και δημοκράτες) συλλαμβάνεται για διανομή υλικού της Giustizia e Libertà (Δικαιοσύνη και Ελευθερία: αντιφασιστική αντιστασιακή οργάνωση που έδρασε από το 1929 έως το 1945).

Το 1931 πραγματοποιείται ένας αριθμός δράσεων (μια προκήρυξη τοποθετημένη στα κιγκλιδώματα της πόλης στο Limbiate, ένα πακέτο από φέιγ βολάν με αναρχικά συνθήματα ανακαλύφθηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα της Porta Monforte).

Το 1933 αποκαλύπτεται παράνομη οργάνωση, που είχε ιδρύσει ο επαναστάτης συνδικαλιστής Michele Veglia, μαζί με σοσιαλιστές και αναρχικούς (μεταξύ των οποίων και οι Alfiero Guerra, G. Battista Ginelli και Luigi Villa). Σύμφωνα

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 199
Δεκέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

και *Lotta Anarchica*.

Η ομάδα, η οποία είχε περίπου 25 μέλη, είχε παρουσία στο Precotto, στο Sesto San Giovanni και στη Monza, ενώ διατηρούσε επαφές με μια ομάδα που είχε ήδη αρχίσει να λειτουργεί στη Porta Ticinese.

Είχε πρόσβαση σε ένα κυλινδρικό εκτυπωτικό μηχάνημα, με το οποίο είχε εκτυπώσει μια προκήρυξη και σχεδίαζε να τυπώσει μια εφημερίδα που θα ονομαζόταν *Il Comunista*.

Σε αυτό το σημείο πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε το θάνατο του συντρόφου Carlo Restelli, ο οποίος σκοτώθηκε μαζί με τον διακινητή Avellini προσπαθώντας να βγει από τη χώρα στις 5 Σεπτεμβρίου 1933.

Παράνομη έξοδος από τη χώρα

Οι αστυνομικές έρευνες ενισχύθηκαν το 1934 και οδήγησαν στην αποκάλυψη δύο λειτουργούντων δικτύων για τη διακίνηση ανθρώπων από τη χώρα. Το πρώτο δίκτυο, που διαλύθηκε τον Μάιο, με επικεφαλής τους Cesare Ragni, Camillo Caloni και Armando Papa (ο Papa ήταν ακόμα εξαιρετικά δραστήριος αγωνιστής, παρ' όλο που ήταν σχεδόν εντελώς τυφλός). Ο επικεφαλής του δεύτερου δικτύου ήταν ο Alfredo Brocheri, ένας από τους πολλούς ξεχασμένους αγωνιστές της ελευθερίας. Αναρχικός από τα νιάτα του, αρνήθηκε να υποχωρήσει μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, αλλά είχε επίσης γίνει ενεργός διοργανωτής επιχειρήσεων ανθρώπων που διέφευγαν από τη χώρα. Πολλοί άνθρωποι διέφυγαν μέσω του λεγόμενου «σιδηροδρόμου Brocheri» – όπως οι Amleto Astolfi και Eugenio Macchi, για να αναφέρουμε μόνο δύο (ο Macchi είχε σκοτώσει έναν τελωνειακό αστυνομικό κατά τη διάρκεια μιας προηγούμενης αποτυχημένης προσπάθειας να εγκαταλείψει τη χώρα).

Ο Brocheri αλληλογραφούσε με τον Pietro Sini που είχε εξοριστεί στο Παρίσι. Όταν ο Michele Schirru ήρθε στην Ιταλία, φέρνοντας, μεταξύ άλλων, ένα χρηματικό ποσό που προοριζόταν για διωκόμενους, στάλθηκε από τον Sini στον Brocheri (τον οποίο όμως απέτυχε να εντοπίσει).

Ο Brocheri και ο Lodovico Corti πιάστηκαν μετά τη σύλληψη του Pietro Foglio, ο οποίος βρισκόταν σε αποστολή στη Γαλλία. Ο Brocheri μεταφέρθηκε στη φυλακή Regina Coeli στη Ρώμη όπου υπέστη τρομερά βασανιστήρια (μεταξύ άλλων χρησιμοποίησαν ένα σιδερένιο στεφάνι που τοποθέτησαν γύρω από το κεφάλι του και σιγά σιγά το έσφιγγαν) σε μια μάταιη προσπάθεια να τον κάνουν να μιλήσει.

Ο πόνος τον έκανε να χάσει το μυαλό του. Πέθανε στη φυλακή μερικά χρόνια αργότερα, με το μυαλό και το σώμα του διαλυμένα.

Όχι ότι ήταν ο μόνος που πέθανε στη φυλακή. Πρέπει να υπενθυμίσουμε, μεταξύ άλλων, τον Ettore Aguggini, τον

τές διακόπηκαν απότομα όταν απελάθηκε ο Pagani από την Ελβετία. Το 1938 δύο επιστολές που έστειλε κάποιος «Mario» από το Μιλάνο και απευθύνονταν σε κάποιον στο Παρίσι (κάποιον «κο Thiefant, κομμωτή, στην 337 Rue Belleville, Παρίσι 19») «αναχαιτίστηκαν»: ήταν αρκετά σαφές ότι επρόκειτο για αλληλογραφία μεταξύ ντόπιου και εξόριστου.

Επί πλέον, η αστυνομία ήταν πεπεισμένη (αν και μάλλον λανθασμένα) ότι ο Luigi Bertoni στη Γενεύη διατηρούσε επιτυχώς ακόμη επαφή με τους αναρχικούς του Μιλάνο.

Ο πόλεμος

Ενώ το 1938 τα ελευθεριακά κινήματα φαινόταν να έχουν διαλυθεί, τα άλλα αντιφασιστικά ρεύματα – οι σοσιαλιστές, οι κομμουνιστές και η Giustizia e Libertà– δεν βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση. Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο και οι αρχικές αντιδράσεις δημιούργησαν γενική συναίνεση και έδωσαν στην αντιπολίτευση νέα ώθηση. Ο πόλεμος ήταν εξαιρετικά αντιδημοφιλής, τόσο που η δυσαρέσκεια να εξαπλωθεί στη χώρα σαν πετρελαιοκηλίδα, τα αντιφασιστικά κινήματα ξαναπήραν ζωή και αναδιοργανώθηκαν· οι παλαιότεροι μαχητές επανενεργοποιήθηκαν και στρατολογήθηκε «νέο αίμα». Οι αναρχικοί πέρασαν και σε αυτή τη διαδικασία.

Φαίνεται ότι οι αγωνιστές του Μιλάνο δεν συμμετείχαν στις διάφορες παράνομες συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Sestri Ponente και τη Φλωρεντία το 1942 και το 1943, αλλά σίγουρα υπήρχαν επαφές που κανόνιζε ο Pasquale Binazzi από τη La Spezia.

Το 1942 υπήρξε δραστηριότητα από μια παρτιζάνικη ομάδα [ante literam (''πριν από την ύπαρξη της λέξης'', δηλαδή πριν εγκαταλείψει το ιταλικό κράτος το φασισμό)], αποτελούμενη από τους Carrarans Belgrado Pedrini, Giovanni Zava και Gino Giorgio. Το τρίο δραστηριοποιούνταν στην Carrara, στη La Spezia και στο Μιλάνο, εκδίδοντας και κυκλοφορώντας έντυπο υλικό και διεξάγοντας ληστείες για αυτοχρηματοδότηση. Στο τέλος συνελήφθησαν μετά από αιματηρή ανταλλαγή πυροβολισμών με τη φασιστική αστυνομία.

Παρεμπιπτόντως, την άνοιξη του 1942 κυκλοφόρησε στο Μιλάνο ένα φυλλάδιο «Το Τραγούδι της Αναγέννησης», μια αντιφασιστική παρωδία του περίφημου «Lili Marlene».

οργάνωση που έδρασε από το 1929 έως το 1945).

Το 1931 πραγματοποιείται ένας αριθμός δράσεων (μια προκήρυξη τοποθετημένη στα κιγκλιδώματα της πόλης στο Limbiate, ένα πακέτο από φέιγ βολάν με αναρχικά συνθήματα ανακαλύφθηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα της Porta Monforte).

Το 1933 αποκαλύπτεται παράνομη οργάνωση, που είχε ιδρύσει ο επαναστάτης συνδικαλιστής Michele Veglia, μαζί με σοσιαλιστές και αναρχικούς (μεταξύ των οποίων και οι Alfiero Guerra, G. Battista Ginelli και Luigi Villa). Σύμφωνα

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 199
Δεκέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

σαν στην αποκάλυψη δύο λειτουργούντων δικτύων για τη διακίνηση ανθρώπων από τη χώρα. Το πρώτο δίκτυο, που διαλύθηκε τον Μάιο, με επικεφαλής τους Cesare Ragni, Camillo Caloni και Armando Papa (ο Papa ήταν ακόμα εξαιρετικά δραστήριος αγωνιστής, παρ' όλο που ήταν σχεδόν εντελώς τυφλός). Ο επικεφαλής του δεύτερου δικτύου ήταν ο Alfredo Brocheri, ένας από τους πολλούς ξεχασμένους αγωνιστές της ελευθερίας. Αναρχικός από τα νιάτα του, αρνήθηκε να υποχωρήσει μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, αλλά είχε επίσης γίνει ενεργός διοργανωτής επιχειρήσεων ανθρώπων που διέφευγαν από τη χώρα. Πολλοί άνθρωποι διέφυγαν μέσω του λεγόμενου «σιδηροδρόμου Brocheri» – όπως οι Amleto Astolfi και Eugenio Macchi, για να αναφέρουμε μόνο δύο (ο Macchi είχε σκοτώσει έναν τελωνειακό αστυνομικό κατά τη διάρκεια μιας προηγούμενης αποτυχημένης προσπάθειας να εγκαταλείψει τη χώρα).

Ο Brocheri αλληλογραφούσε με τον Pietro Sini που είχε εξοριστεί στο Παρίσι. Όταν ο Michele Schirru ήρθε στην Ιταλία, φέρνοντας, μεταξύ άλλων, ένα χρηματικό ποσό που προοριζόταν για διωκόμενους, στάλθηκε από τον Sini στον Brocheri (τον οποίο όμως απέτυχε να εντοπίσει).

Ο Brocheri και ο Lodovico Corti πιάστηκαν μετά τη σύλληψη του Pietro Foglio, ο οποίος βρισκόταν σε αποστολή στη Γαλλία. Ο Brocheri μεταφέρθηκε στη φυλακή Regina Coeli στη Ρώμη όπου υπέστη τρομερά βασανιστήρια (μεταξύ άλλων χρησιμοποίησαν ένα σιδερένιο στεφάνι που τοποθέτησαν γύρω από το κεφάλι του και σιγά σιγά το έσφιγγαν) σε μια μάταιη προσπάθεια να τον κάνουν να μιλήσει.

Ο πόνος τον έκανε να χάσει το μυαλό του. Πέθανε στη φυλακή μερικά χρόνια αργότερα, με το μυαλό και το σώμα του διαλυμένα.

Όχι ότι ήταν ο μόνος που πέθανε στη φυλακή. Πρέπει να υπενθυμίσουμε, μεταξύ άλλων, τον Ettore Aguggini, τον Alghero και τον Giuseppe Boldrini, ο οποίος μεταφέρθηκε από μια φασιστική φυλακή κατευθείαν στο στρατόπεδο θανάτου του Mauthausen.

Μετά το 1934, τα αρχεία της αστυνομίας δεν κάνουν άλλη αναφορά σε οργανωμένη αναρχική παρουσία στο Μιλάνο. Μέχρι τότε οι μαχητές ήταν σχεδόν όλοι πίσω από τα κάγκελα, έγκλειστοι, εξόριστοι ή υπό στενή παρακολούθηση.

Παρ' όλα αυτά, δεν είχε καταρρεύσει κάθε επαφή. Το 1936 υπήρξαν αναφορές για απόπειρες δημιουργίας σύνδεσης μεταξύ του Amos Pagani (διαχειριστής της αναρχικής ομοσπονδίας που ζει στην εξορία στη Λωζάννη) και μερικών μαχητών που ζούσαν στο Μιλάνο: οι επαφές αυ-

χανόμενα) ότι ο Luigi Bertoni στη Γενεύη διατηρούσε επιτυχώς ακόμη επαφή με τους αναρχικούς του Μιλάνο.

Ο πόλεμος

Ενώ το 1938 τα ελευθεριακά κινήματα φαινόταν να έχουν διαλυθεί, τα άλλα αντιφασιστικά ρεύματα – οι σοσιαλιστές, οι κομμουνιστές και η Giustizia e Libertà– δεν βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση. Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο και οι αρχικές αντιδράσεις δημιούργησαν γενική συναίνεση και έδωσαν στην αντιπολίτευση νέα ώθηση. Ο πόλεμος ήταν εξαιρετικά αντιδημοφιλής, τόσο που η δυσαρέσκεια να εξαπλωθεί στη χώρα σαν πετρελαιοκηλίδα, τα αντιφασιστικά κινήματα ξαναπήραν ζωή και αναδιοργανώθηκαν· οι παλαιότεροι μαχητές επανενεργοποιήθηκαν και στρατολογήθηκε «νέο αίμα». Οι αναρχικοί πέρασαν και σε αυτή τη διαδικασία.

Φαίνεται ότι οι αγωνιστές του Μιλάνο δεν συμμετείχαν στις διάφορες παράνομες συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Sestri Ponente και τη Φλωρεντία το 1942 και το 1943, αλλά σίγουρα υπήρχαν επαφές που κανόνιζε ο Pasquale Binazzi από τη La Spezia.

Το 1942 υπήρξε δραστηριότητα από μια παρτιζάνικη ομάδα [ante literam (''πριν από την ύπαρξη της λέξης'', δηλαδή πριν εγκαταλείψει το ιταλικό κράτος το φασισμό)], αποτελούμενη από τους Carrarans Belgrado Pedrini, Giovanni Zava και Gino Giorgio. Το τρίο δραστηριοποιούνταν στην Carrara, στη La Spezia και στο Μιλάνο, εκδίδοντας και κυκλοφορώντας έντυπο υλικό και διεξάγοντας ληστείες για αυτοχρηματοδότηση. Στο τέλος συνελήφθησαν μετά από αιματηρή ανταλλαγή πυροβολισμών με τη φασιστική αστυνομία.

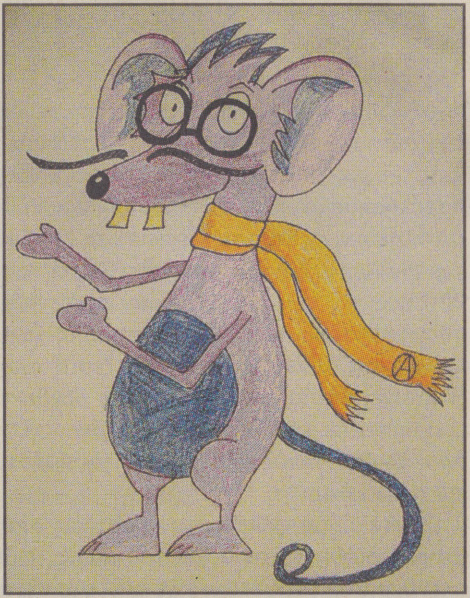
Παρεμπιπτόντως, την άνοιξη του 1942 κυκλοφόρησε στο Μιλάνο ένα φυλλάδιο «Το Τραγούδι της Αναγέννησης», μια αντιφασιστική παρωδία του περίφημου «Lili Marlene». Οι στίχοι ήταν έργο του επαναστάτη συνδικαλιστή Antonio Moroni. Η εξαιρετικά επιτυχημένη παρωδία κοστίζει στον Αντόνιο και τον μικρό του γιο Alberto πέντε χρόνια φυλάκιση.

μετάφραση-απόδοση Π.

Από: Lettera ai Compagni (μηνιαίο δελτίο της FIAP Federazione Italiana di Associazioni Partigiane, Ιταλική Ομοσπονδία Παμματσιακών Συλλόγων), Ρώμη, Anno XVII, No 7 (Ιούλιος 1985) και No. 8 (Αύγουστος 1985). Μετάφραση: Paul Sharkey.

Πηγή: https://www.katesharpleylibrary.net/jq2cw6

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Γεια σου Γιάννη παλικάρι!

Όχι, δεν είναι αυτός που (ενδεχομένως) αντιληφθήκατε. Σε καμιά περίπτωση. Μιλάμε για παλικάρια τώρα, όχι για ανεμοδούρες από τα πανέρια τα εναλλακτικά. Εν τάξει, έκαστος εφ' ω ετάχθη, που λένε και οι μορφωμένοι, κι αντίρρηση καμμία. Αλλά για να 'σαι παλικάρι, πρέπει (όποτε οι συνθήκες το απαιτούν) να πληρώνεις και το μάρμαρο, σωστά; Κι όχι, όταν, για τον άλφα ή βήτα λόγο, σφίξουν οι κώλοι, εσύ να τη βλέπεις σε στυλ ας κάνω τώρα κολεγιά με την αριστερά, να 'χω κονόμι και τα ρέστα κάβα γι' αραχτά γεράματα. Ξέρει αυτός, μα δεν μιλά κι ούτε πρόκειται ασφαλώς και ποτέ να μιλήσει (περί της ουσίας). Βέβαια, κατά τ' άλλα είναι λαλίστατος, έχει για όλα άποψη· ολίγη δική του και μπόλικη από το κίνημα.

Ας τον αφήσουμε όμως στην «δημιουργική» του ησυχία, να τραγουδά (πλέον) για τους ακροατές των «μοναξιών» και των «άγονων πλήξεων», να είναι όλα αυτά που κάποτε κορόιδευε, μιας και η άγρια, δημιουργική, ανυπότακτη, νεολαία (τού σήμερα) δεν δύναται να ξοδέψει ούτε γραμμομόλ σιέλου για πάρτη του.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως να μην υπάρχει βαθύτερος λάκκος, ηθικά και δημιουργικά, από αυτόν που ο ίδιος μπορείς (αν επιμείνεις) να σκάψεις για τον εαυτό σου. Όχι, κανείς δεν μπορεί να σε απαξιώσει, στο βαθμό που εσύ (ο όποιος «εσύ») δύνασαι να το πράξεις εναντίον σου. Δηλαδή, να βάζεις μόνος σου τον πήχη ψηλά, με δουλειά, με προσπάθεια, με συνέχεια και συνέπεια, και μερικά χρόνια αργότερα, όχι απλώς να περνάς από κάτω του (αυτό συμβαίνει και στους καλύτερους), αλλά να στρατεύεσαι κανονικότατα με την αριστερά, τον βόθρο της πολιτικής διαχείρισης, για λίγα ψίχουλα και μισή οκά χλιαρό χειροκρότημα.

ψαν από οδόφραγμα σε οδόφραγμα, με όνειρα, με πάθος, με τρυφερότητα, που γέλαγαν όταν οι πλαστικές σφαίρες τούς προσπέρναγαν ξυστά, σιγομουρμούριζαν, εν ώρα κινδύνοις, (και) εκείνο το «δεν χωράς πουθενά», που κάποτε εσύ έγραψες. Ας είναι.

Ευτυχώς, υπάρχει κι άλλος Γιάννης, ο Γιάννης Δρόλαπας, που τις αντικειμενικώς αναμφισβήτητες μουσικές του ικανότητες δεν τις ξεπούλησε σε κανέναν, αλλά, αντιθέτως, τις χρησιμοποίησε (και καλά έκανε), στον βαθμό που ο ίδιος θέλησε, για έναν αξιοπρεπή βιοπορισμό. Σεμνός, συγκεκριμένος, ολιγαρκής, ισόποσα δυναμικός και ήρεμος. Είναι μάλιστα αληθές ότι ενώ υπήρξε ιδρυτικό μέλος των Μουσικών Ταξιαρχιών (συμμετείχε στον πρώτο τους δίσκο), και φιλικά συνδεδεμένος με τον μακαρίτη Τζίμη Πανούση, αποχώρησε από το συγκρότημα (ενώ η αναγνωσιμότητα και οι απολαβές ανέβαιναν): *Εκτός του ότι υπήρχαν ιδεολογικές διαφορές αφού στην αρχή ξεκίνησε απλά ως φιλική συμμετοχή, παρέα... Μετά μπλέξαμε, μας πήρε η μπάλα. Ξεκινήσαμε να κάνουμε μια συναυλία στο Skylab και κάναμε 250 παραστάσεις σερί. Την δεύτερη χρονιά στην Λήδρα κάναμε 180 παραστάσεις σερί. Κι επειδή υπήρχαν 15-18 κομμάτια με την ίδια σειρά, πρόγραμμα δηλαδή, αυτό για μένα είναι έξω από τη φύση μου. Η ομοιομορφία με κουράζει*[1].

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η άποψή του για την αναρχία: *Δεν πιστεύω σε τίποτα. Ούτε εκεί. Με απασχολεί το πρακτικό μέρος, όχι το θεωρητικό. Αυτά είναι όνειρα θα έλεγα.[...] Αναρχία μπορείς να πεις για την ατομική, την προσωπική σου αναρχία. Αυτό ναι. Να έχω απόλυτη ελευ-*

μώ να είμαι πεταμένος μέσα στο πέλαγος με ένα σωσίβιο, παρά να είμαι πάνω σε μία βάρκα με άλλους δέκα που να αποφασίζουν για μένα. *Αναρχία λίγο-πολύ σημαίνει απομόνωση. Στην πράξη δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο ατομική επιλογή.*

Πάντοτε, λοιπόν, ακόμη και στις πλέον δύσκολες καταστάσεις θα υπάρχουν εκείνα τα μικρά, μα υπαρκτά, περιθώρια για ατομικές επιλογές. Για επιλογές ελευθερίας, που έχουν κόστος, που ενδεχομένως να οδηγούν σε ένα ιδιότυπο περιθώριο, μακριά από πλούτη, προσοδοφόρα φήμη και «φιλικά» χτυπήματα στην πλάτη από την εξουσία· την κάθε εξουσία, όσο «αντιεξουσιαστική» κι αν αυτοπαρουσιάζεται.

«Ήτανε άνοιξη κι ήμασταν δεκάξι χρονών. Αυτό φτάνει...»

Διαβάζω (και πάλι) για «καταλήψεις» σχολείων, στις οποίες οι μαθητές συνεργάζονται τόσο με τους καθηγητές τους, όσο και με τους συλλόγους γονέων και κηδεμόνων, διαμορφώνουν από κοινού(!) τα αιτήματα τους, όμορφα, παστρικά, δημοκρατικά. Για ένα καλύτερο σχολείο, βρε αδερφέ, ένα πιο «δίκαιο» σύστημα στις πανελλήνιες εξετάσεις, καλύτερες απολαβές για όσους διδάσκουν, μελάνι για το φωτοτυπικό, μπάλες μπάσκετ molten κι όχι φτηνιάρικες από τα lidl, ψηλότερα κάγκελα για (επί πλέον) ασφάλεια, υπηρεσίες σεκιούριτι κτλ.

Τα διαβάζω και συγκινούμαι, δεν μπορώ να σας το κρύψω. Χαίρομαι τόσο που με αξίωσε ο πανδαμάτωρ χρόνος, να «δω» (επί τέλους) «καταλήψεις» αυθεντικές, νοικοκυρεμένες, με αιτήματα σοβαρά, που την εποπτεία της «κατάληψης»(!) την

τύπου «περισσότερο τυρί στην τυρόπιτα» κι άλλα τέτοια φαιδρά! Φθηνές δικαιολογίες για να χάσουν μάθημα, τι περιμένεις. Απλώς δεν τους άρεσε να πηγαίνουν σχολείο, αυτό είναι όλο!

Μα, είναι δυνατόν, που ακούστηκε, να επιτρέψουμε στους μαθητές να συγχρωτίζονται και μάλιστα δίχως την επίβλεψη γονέων ή καθηγητών, με αγνώστους «μεγάλους»; Να τους μάθουν κάτι που δεν πρέπει; Να τους πουν, φερ' ειπείν, ότι δεν είναι όλα καριέρα, καριέρα, καριέρα, αλλά η ομορφιά της ζωής βρίσκεται (σίγουρα) αλλού; Να τους πουν, θου κύριε, ότι οι ρετσέτες: μαθητής, εργάτης, άνεργος, πτυχιούχος, μεροκαματιάρης, μαγαζάτορας κ.α. είναι μια απάτη; Θεός φυλάξοι!

Πέρα από το άνωθι «κανιβάλισμα», θα ήθελα να αναφέρω, με χαρά, κάποια σχετικά «λόγια» του Νίκου Νικολαΐδη, από το εκπληκτικό λογοτεχνικό του έργο «Γουρούνια στον άνεμο»: *Ούτε αντιδραστικός είναι ούτε κυνικός. Ο τύπος που βλέπεις οργάνωσε στα δεκάξι του την πρώτη μαθητική απεργία και έκλεισε το σχολείο*

για να 'σαι παλικάρι, πρέπει (όποτε οι συνθήκες το απαιτούν) να πληρώνεις και το μάρμαρο, σωστά; Κι όχι, όταν, για τον άλφα ή βήτα λόγο, σφίξουν οι κώλοι, εσύ να τη βλέπεις σε στυλ ας κάνω τώρα κολεγιά με την αριστερά, να 'χω κονόμι και τα ρέστα κάβα γι' αραχτά γεράματα. Ξέρει αυτός, μα δεν μιλά κι ούτε πρόκειται ασφαλώς και ποτέ να μιλήσει (περί της ουσίας). Βέβαια, κατά τ' άλλα είναι λαλίστατος, έχει για όλα άποψη· ολίγη δική του και μπόλικη από το κίνημα.

Ας τον αφήσουμε όμως στην «δημιουργική» του ησυχία, να τραγουδά (πλέον) για τους ακροατές των «μοναξιών» και των «άγονων πλήξεων», να είναι όλα αυτά που κάποτε κορόιδευε, μιας και η άγρια, δημιουργική, ανυπότακτη, νεολαία (τού σήμερα) δεν δύναται να ξοδέψει ούτε γραμμομόλ σιέλου για πάρτη του.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως να μην υπάρχει βαθύτερος λάκκος, ηθικά και δημιουργικά, από αυτόν που ο ίδιος μπορείς (αν επιμείνεις) να σκάψεις για τον εαυτό σου. Όχι, κανείς δεν μπορεί να σε απαξιώσει, στο βαθμό που εσύ (ο όποιος «εσύ») δύνασαι να το πράξεις εναντίον σου. Δηλαδή, να βάζεις μόνος σου τον πήχη ψηλά, με δουλειά, με προσπάθεια, με συνέχεια και συνέπεια, και μερικά χρόνια αργότερα, όχι απλώς να περνάς από κάτω του (αυτό συμβαίνει και στους καλύτερους), αλλά να στρατεύεσαι κανονικότατα με την αριστερά, τον βόθρο της πολιτικής διαχείρισης, για λίγα ψίχουλα και μισή οκά χλιαρό χειροκρότημα.

Την είδες λοιπόν «μούρη» (κυρίως) γιατί ασχολήθηκαν μαζί σου εκείνα τα παιδιά της δεκαετίας του '90, εκείνη η «αποκλίνουσα» μειοψηφία που δεν πίστεψε στάλα στην πολιτική. Αντιθέτως, πίστεψε με όλη της τη δύναμη στη φιλία, στον έρωτα, στις ανθρώπινες σχέσεις κι ένα μικρότερο επί μέρους της (και) στην Αναρχία. Και κάποια από αυτά τα παιδιά που ταξίδεεν ώρα κινδύνοις, (και) εκείνο το «δεν χωράς πουθενά», που κάποτε εσύ έγραψες. Ας είναι.

Ευτυχώς, υπάρχει κι άλλος Γιάννης, ο Γιάννης Δρόλαπας, που τις αντικειμενικώς αναμφισβήτητες μουσικές του ικανότητες δεν τις ξεπούλησε σε κανέναν, αλλά, αντιθέτως, τις χρησιμοποίησε (και καλά έκανε), στον βαθμό που ο ίδιος θέλησε, για έναν αξιοπρεπή βιοπορισμό. Σεμνός, συγκεκριμένος, ολιγαρκής, ισόποσα δυναμικός και ήρεμος. Είναι μάλιστα αληθές ότι ενώ υπήρξε ιδρυτικό μέλος των Μουσικών Ταξιαρχιών (συμμετείχε στον πρώτο τους δίσκο), και φιλικά συνδεδεμένος με τον μακαρίτη Τζίμη Πανούση, αποχώρησε από το συγκρότημα (ενώ η αναγνωσιμότητα και οι απολαβές ανέβαιναν): *Εκτός του ότι υπήρχαν ιδεολογικές διαφορές αφού στην αρχή ξεκίνησε απλά ως φιλική συμμετοχή, παρέα... Μετά μπλέξαμε, μας πήρε η μπάλα. Ξεκινήσαμε να κάνουμε μια συναυλία στο Skylab και κάναμε 250 παραστάσεις σερί. Την δεύτερη χρονιά στην Λήδρα κάναμε 180 παραστάσεις σερί. Κι επειδή υπήρχαν 15-18 κομμάτια με την ίδια σειρά, πρόγραμμα δηλαδή, αυτό για μένα είναι έξω από τη φύση μου. Η ομοιομορφία με κουράζει*[1].

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η άποψή του για την αναρχία: *Δεν πιστεύω σε τίποτα. Ούτε εκεί. Με απασχολεί το πρακτικό μέρος, όχι το θεωρητικό. Αυτά είναι όνειρα θα έλεγα.[...] Αναρχία μπορείς να πεις για την ατομική, την προσωπική σου αναρχία. Αυτό ναι. Να έχω απόλυτη ελευθερία για το τι θα κάνω σε κάθε δευτερόλεπτο της ζωής μου. Αυτό με κάνει πολύ δύσκολο στο να κάνω συνεργασίες, καριέρες, οτιδήποτε. Δεν μπορώ να κάνω κάτι με αντάλλαγμα την προσωπική ελευθερία ή το γούστο μου. Αυτό με απωθεί.* ***Προτι-***

1. Τα λόγια του Γιάννη Δρόλαπα είναι από τη συνέντευξή του στο ogdoo.gr, στις 9/1/2017

λύ σημαίνει απομόνωση. Στην πράξη δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο ατομική επιλογή.

Πάντοτε, λοιπόν, ακόμη και στις πλέον δύσκολες καταστάσεις θα υπάρχουν εκείνα τα μικρά, μα υπαρκτά, περιθώρια για ατομικές επιλογές. Για επιλογές ελευθερίας, που έχουν κόστος, που ενδεχομένως να οδηγούν σε ένα ιδιότυπο περιθώριο, μακριά από πλούτη, προσοδοφόρα φήμη και «φιλικά» χτυπήματα στην πλάτη από την εξουσία· την κάθε εξουσία, όσο «αντιεξουσιαστική» κι αν αυτοπαρουσιάζεται.

«Ήτανε άνοιξη κι ήμασταν δεκάξι χρονών. Αυτό φτάνει...»

Διαβάζω (και πάλι) για «καταλήψεις» σχολείων, στις οποίες οι μαθητές συνεργάζονται τόσο με τους καθηγητές τους, όσο και με τους συλλόγους γονέων και κηδεμόνων, διαμορφώνουν από κοινού(!) τα αιτήματα τους, όμορφα, παστρικά, δημοκρατικά. Για ένα καλύτερο σχολείο, βρε αδερφέ, ένα πιο «δίκαιο» σύστημα στις πανελλήνιες εξετάσεις, καλύτερες απολαβές για όσους διδάσκουν, μελάνι για το φωτοτυπικό, μπάλες μπάσκετ molten κι όχι φτηνιάρικες από τα lidl, ψηλότερα κάγκελα για (επί πλέον) ασφάλεια, υπηρεσίες σεκιούριτι κτλ.

Τα διαβάζω και συγκινούμαι, δεν μπορώ να σας το κρύψω. Χαίρομαι τόσο που με αξίωσε ο πανδαμάτωρ χρόνος, να «δω» (επί τέλους) «καταλήψεις» αυθεντικές, νοικοκυρεμένες, με αιτήματα σοβαρά, που την εποπτεία της «κατάληψης»(!) την έχει ο σύλλογος γονέων κι ο διευθυντής (ή η διευθύντρια). Όχι, όπως παλιά, που το κάθε τσογλάνι έκλεινε το σχολείο, ανεξέλεγκτα, αυθόρμητα, δίχως συνδιαλλαγή με τη διεύθυνση και τον σύλλογο γονέων, δίχως το κράτος να ξέρει τι γίνεται μέσα στην κατάληψη, με τους εξωσχολικούς να αλωνίζουν εντός του σχολικού περιβάλλοντος. Κι από αιτήματα; Κάτι ανοησίες

τύπου «περισσότερο τυρί στην τυρόπιτα» κι άλλα τέτοια φαιδρά! Φθηνές δικαιολογίες για να χάσουν μάθημα, τι περιμένεις. Απλώς δεν τους άρεσε να πηγαίνουν σχολείο, αυτό είναι όλο!

Μα, είναι δυνατόν, που ακούστηκε, να επιτρέψουμε στους μαθητές να συγχρωτίζονται και μάλιστα δίχως την επίβλεψη γονέων ή καθηγητών, με αγνώστους «μεγάλους»; Να τους μάθουν κάτι που δεν πρέπει; Να τους πουν, φερ' ειπείν, ότι δεν είναι όλα καριέρα, καριέρα, καριέρα, αλλά η ομορφιά της ζωής βρίσκεται (σίγουρα) αλλού; Να τους πουν, θου κύριε, ότι οι ρετσέτες: μαθητής, εργάτης, άνεργος, πτυχιούχος, μεροκαματιάρης, μαγαζάτορας κ.α. είναι μια απάτη; Θεός φυλάξοι!

Πέρα από το άνωθι «κανιβάλισμα», θα ήθελα να αναφέρω, με χαρά, κάποια σχετικά «λόγια» του Νίκου Νικολαΐδη, από το εκπληκτικό λογοτεχνικό του έργο «Γουρούνια στον άνεμο»: *Ούτε αντιδραστικός είναι ούτε κυνικός. Ο τύπος που βλέπεις οργάνωσε στα δεκάξι του την πρώτη μαθητική απεργία και έκλεισε το σχολείο μας για μια εβδομάδα... Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Απεργία στη δεκαετία του '50...». «Ναι;» έκανε με προσποιητό ενδιαφέρον το κάζο. «Και με τι αιτήματα;». Κρατήθηκα να μην της χώσω τη μούρη μες στη μελιτζανοσαλάτα. «Στο καυλί μας τα αιτήματα» της είπα. «Ήτανε άνοιξη κι ήμασταν δεκάξι χρονών. Αυτό φθάνει...».*

Πόντιξ ο Σισύφιος

Κλειστήκαμε σε πόλεις, σε δουλειές. Πνιγήκαμε στην ασφάλεια και στην προετοιμασία. Διαβάζουμε, μελετάμε, μετράμε τις αποστάσεις και

Υφέρποντες και Εκκωφαντικά

Είμαστε προστατευμένοι και προετοιμασμένοι απ' τον καιρό, χωρίς να έχουμε επαφή μαζί του.

σήμερα) δεν δύναται να ξοδέψει ούτε γραμμομόλ σιέλου για πάρτη του.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως να μην υπάρχει βαθύτερος λάκκος, ηθικά και δημιουργικά, από αυτόν που ο ίδιος μπορείς (αν επιμείνεις) να σκάψεις για τον εαυτό σου. Όχι, κανείς δεν μπορεί να σε απαξιώσει, στο βαθμό που εσύ (ο όποιος «εσύ») δύνασαι να το πράξεις εναντίον σου. Δηλαδή, να βάζεις μόνος σου τον πήχη ψηλά, με δουλειά, με προσπάθεια, με συνέχεια και συνέπεια, και μερικά χρόνια αργότερα, όχι απλώς να περνάς από κάτω του (αυτό συμβαίνει και στους καλύτερους), αλλά να στρατεύεσαι κανονικότατα με την αριστερά, τον βόθρο της πολιτικής διαχείρισης, για λίγα ψίχουλα και μισή οκά χλιαρό χειροκρότημα.

Την είδες λοιπόν «μούρη» (κυρίως) γιατί ασχολήθηκαν μαζί σου εκείνα τα παιδιά της δεκαετίας του '90, εκείνη η «αποκλίνουσα» μειοψηφία που δεν πίστεψε στάλα στην πολιτική. Αντιθέτως, πίστεψε με όλη της τη δύναμη στη φιλία, στον έρωτα, στις ανθρώπινες σχέσεις κι ένα μικρότερο επί μέρους της (και) στην Αναρχία. Και κάποια από αυτά τα παιδιά που ταξίδε-

του ότι υπήρχαν ιδεολογικές διαφορές *αφού στην αρχή ξεκίνησε απλά ως φιλική συμμετοχή, παρέα... Μετά μπλέξαμε, μας πήρε η μπάλα. Ξεκινήσαμε να κάνουμε μια συναυλία στο Skylab και κάναμε 250 παραστάσεις σερί. Την δεύτερη χρονιά στην Λήδρα κάναμε 180 παραστάσεις σερί. Κι επειδή υπήρχαν 15-18 κομμάτια με την ίδια σειρά, πρόγραμμα δηλαδή, αυτό για μένα είναι έξω από τη φύση μου. Η ομοιομορφία με κουράζει*[1].

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η άποψή του για την αναρχία: *Δεν πιστεύω σε τίποτα. Ούτε εκεί. Με απασχολεί το πρακτικό μέρος, όχι το θεωρητικό. Αυτά είναι όνειρα θα έλεγα.[...] Αναρχία μπορείς να πεις για την ατομική, την προσωπική σου αναρχία. Αυτό ναι. Να έχω απόλυτη ελευθερία για το τι θα κάνω σε κάθε δευτερόλεπτο της ζωής μου. Αυτό με κάνει πολύ δύσκολο στο να κάνω συνεργασίες, καριέρες, οτιδήποτε. Δεν μπορώ να κάνω κάτι με αντάλλαγμα την προσωπική ελευθερία ή το γούστο μου. Αυτό με απωθεί.* **Προτι-**

1. Τα λόγια του Γιάννη Δρόλαπα είναι από τη συνέντευξή του στο ogdoo.gr, στις 9/1/2017

όσο και με τους συλλόγους γονέων και κηδεμόνων, διαμορφώνουν από κοινού(!) τα αιτήματά τους, όμορφα, παστρικά, δημοκρατικά. Για ένα καλύτερο σχολείο, βρε αδερφέ, ένα πιο «δίκαιο» σύστημα στις πανελλήνιες εξετάσεις, καλύτερες απολαβές για όσους διδάσκουν, μελάνι για το φωτοτυπικό, μπάλες μπάσκετ molten κι όχι φτηνιάρικες από τα lidl, ψηλότερα κάγκελα για (επί πλέον) ασφάλεια, υπηρεσίες σεκιούριτι κτλ.

Τα διαβάζω και συγκινούμαι, δεν μπορώ να σας το κρύψω. Χαίρομαι τόσο που με αξίωσε ο πανδαμάτωρ χρόνος, να «δω» (επί τέλους) «καταλήψεις» αυθεντικές, νοικοκυρεμένες, με αιτήματα σοβαρά, που την εποπτεία της «κατάληψης»(!) την έχει ο σύλλογος γονέων κι ο διευθυντής (ή η διευθύντρια). Όχι, όπως παλιά, που το κάθε τσογλάνι έκλεινε το σχολείο, ανεξέλεγκτα, αυθόρμητα, δίχως συνδιαλλαγή με τη διεύθυνση και τον σύλλογο γονέων, δίχως το κράτος να ξέρει τι γίνεται μέσα στην κατάληψη, με τους εξωσχολικούς να αλωνίζουν εντός του σχολικού περιβάλλοντος. Κι από αιτήματα; Κάτι ανοησίες

«μεγάλους»; Να τους μάθουν κάτι που δεν πρέπει; Να τους πουν, φερ' ειπείν, ότι δεν είναι όλα καριέρα, καριέρα, καριέρα, αλλά η ομορφιά της ζωής βρίσκεται (σίγουρα) αλλού; Να τους πουν, θου κύριε, ότι οι ρετσέτες: μαθητής, εργάτης, άνεργος, πτυχιούχος, μεροκαματιάρης, μαγαζάτορας κ.α. είναι μια απάτη; Θεός φυλάξοι!

Πέρα από το άνωθι «κανιβαλισμα», θα ήθελα να αναφέρω, με χαρά, κάποια σχετικά «λόγια» του Νίκου Νικολαΐδη, από το εκπληκτικό λογοτεχνικό του έργο «Γουρούνια στον άνεμο»: *Ούτε αντιδραστικός είναι ούτε κυνικός. Ο τύπος που βλέπεις οργάνωσε στα δεκάξι του την πρώτη μαθητική απεργία και έκλεισε το σχολείο μας για μια εβδομάδα... Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Απεργία στη δεκαετία του '50...». «Ναι;» έκανε με προσποιητό ενδιαφέρον το κάζο. «Και με τι αιτήματα;». Κρατήθηκα να μην της χώσω τη μούρη μες στη μελιτζανοσαλάτα. «Στο καυλί μας τα αιτήματα» της είπα. «Ήτανε άνοιξη κι ήμασταν δεκάξι χρονών. Αυτό φθάνει...».*

Πόντιξ ο Σισύφιος

Κλειστήκαμε σε πόλεις, σε δουλειές.
Πνιγήκαμε στην ασφάλεια και στην προετοιμασία.
Διαβάζουμε, μελετάμε, μετράμε τις αποστάσεις και υπολογίζουμε
το κέρδος και τη ζημιά.
Είμαστε μέσα σε όλα και καταπίνουμε σιγουριές.
Χλευάζουμε και λέμε
ότι γνωρίζουμε,
είμαστε γρήγοροι, αλλά διεκπεραιωτικοί,
παθητικοί και άσοφοι.
Αγνοώντας την αλήθεια του βυθού μας,
αποφεύγοντάς την συστηματικά.
Γιατί έτσι μας είπαν, για προστασία.
Φωτίζουμε την νύχτα με τα χιλιόμετρά μας,
αγνοούμε το φως της μέρας και λουζόμαστε σε οθόνες.

Είμαστε προστατευμένοι και
προετοιμασμένοι απ' τον καιρό,
χωρίς να έχουμε επαφή μαζί του.
Κάναμε φίλους τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα και αυτά
μας κρατάνε σφιχτά απ' το χέρι, μέχρι να πάψει
το αίμα να κινείται.
Μας οδηγούν στον ύπνο, από κελί σε κελί,
από προαύλιο σε προαύλιο, μέρα την μέρα,
χρόνο το χρόνο, ζωή τη ζωή.
Μας κλείνουν ραντεβού με το θάνατο, καθημερινά.
Τραυλή η κάβλα,
μουγκός ο οργασμός.
Και όλο αναρωτιέμαι, τι να είναι
όλες αυτές οι φωτιές στα όνειρα μου;

Εύξυ